

H HARLEQUIN®

Desire

2
Roman

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Kat Cantrell

Bebeğim Benim

Karen Booth

On Gün İçinde

KAT CANTRELL

Bebeğim Benim

~ Billionaires and Babies ~

Çeviri
Vedia Akdeniz

EKİP A.Ş.

Mühürdar Cad. Uras Ap. No.83/1

Kadıköy : İSTANBUL

Tel: (0216) 418 12 72

info@harlequintr.com – www.harlequintr.com

www.facebook.com/harlequinbeyazdizi

twitter.com/harlequintr

İngilizce Adı: THE MARRIAGE CONTRACT
Türkçe Adı: BEBEĞİM BENİM

Copyright © 2017 by Kat Cantrell

Copyright © 2017 Ekip A.Ş.

ISSN 2146 – 0981
201706646

SÜRELİ YAYIN

Yayının Adı: Harlequin Desire
Tüzel Kişiliği: Ekip Hizmet Eğitim Danışmanlık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İmtiyaz Sahibi ve Uyrugu: Namık Gedik T.C.
Sorumlu Müdür ve Uyrugu: H. Rıza Bankoğlu T.C.
İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1
Kadıköy – İstanbul – Türkiye
Yayının Süresi: 30 günde bir Türkçe
Baskı: Umut Kağıtçılık San. Tic. Ltd. Şti. Fatih Cad. Yüksek Sok. Başak Han
No: 11/1 Merter – İstanbul – Türkiye
Baskı Yeri : TÜRKİYE
Türkiye Dağıtım Şirketi: YAYSAT
Doğan Medya Tesisleri Hoşdere Yolu 34517 Esenyurt/İstanbul
Tel:0902126222222

Tamamen veya kısmen her şekilde çoğaltma hakkı da dahil bütün hakları saklıdır. Bu eser, Harlequin Books S.A. ile EKİP A.Ş. arasında yapılan ortak düzenleme çerçevesinde yayınlanmıştır.

Bu eser gerçek bir hikâyeye dayanmamaktadır. Eserde yer alan isimler, karakterler, mekânlar ve olaylar, yazarın imgelemenin bir sonucudur ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve hayatta olan veya vefat eden gerçek kişilere, ticari kuruluşlara, olaylara veya mekânlara benzerlikler tamamen tesadüftür.

Baskıda görülen ticari markalar, Harlequin Books Limited'in veya onun bağlı ortaklıklarının tescilli markalarıdır ve diğer taraflarca bir telif sözleşmesi çerçevesinde kullanılmaktadır. Kapaktaki Sanatsal Çalışma, sanatsal çalışmanın yaratıcısının izni ile kullanılmıştır. Bütün hakları saklıdır.

Ekip Anonim Şirketi'ne ait bir yayının, Türkiye'de Yaysat A.Ş. dışında herhangi bir kuruluş tarafından herhangi bir diğer adla piyasaya sunulması, satılması ve teşhir edilmesi yasaktır, ve kanuni takibe tabidir.

ROMANIN KARAKTERLERİ

Desmond H. Pierce

Zeki ve milyarder bir bilim adamı

McKenna Pierce

Desmond'ın kağıt üzerindeki eşi

Conner Clark Pierce

Desmond'ın oğlu

Mark Hudson

McKenna'nın tıp fakültesinden sınıf arkadaşı

Roberta Hudson

Mark'ın eşi

Bayan Elliot

Desmond'ın malikânesinin kâhyası

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

DESMOND PIERCE, mucizelere inanmamasına rağmen, Salı günü akşam 7.23'de oğlunu ilk kez gördüğünde, bir mucizeye tanık oldu. Hemşire bebeği, Desmond'a doğru getirdi. Bebeği gördüğü an, yüreğinin titrediğini hissetti.

Oğlum.

Konuşamadı. Elini uzatıp dokundu. Sıcacık ama tanımadığı bir his boğazına düğümlendi. Gözyaşı, sevinç, sahiplenme...

İnanılmazdı. Kim derdi ki, para mutluluğu satın almaz diye? Bebek ağlarken acı çekiyormuş gibiydi ve Desmond sanki oğlunun gerginliğini iliklerinde hissediyordu. Bebeği hemşirenin elinden çekip almamak için kendini zor tuttu.

Bütün anne ve babalar böyle mi hissediyordu? Yoksa oğlunun bir annesi yok diye kendisiyle özel bir bağı mı vardı?

"Bu gece nasılsınız, Bay Pierce?" hemşire sordu.

"Bu kuruma yaptığım bağışın miktarından pişmanım," diye homurdandı ve hemen kendini topladı. Bu günden sonra, her zamanki gibi sert olmamaya söz vermişti. "Oğlum neden ağlıyor?"

Böyle daha iyiydi. Ama bir şeylerin yanlış gittiğini sezinli-

yordu. Kırk haftadır bebek pek gerçek değildi ya da Des, bu hamileliğin Lacey'ninkinden farklı sonuçlanacağına kendini inandırmak istememişti.

Ama şimdi bebeği görmüştü ve bebeğine bir şey olmasına asla izin vermeyecekti.

"Aç," dedi hemşire ve gülümsedi. "Beslemek ister misiniz?"

Evet. İsterdi. Ama duygu yükünden konuşamayıp başını salladı. Hemşire onu sallanan koltuğa doğru yönlendirdi. Yandaki rafta biberonlar vardı. Des, biberonla besleme konusunda sıkı bir araştırma yapmıştı. Konuyu enine boyuna incelemişti. Ne de olsa Harvard Üniversite'sinden çift doktorası vardı. İlgi duyduğu bir konuda uzmanlaşınca kadar araştıran bir insandı. Biberonun memesini bebeğin ağzına koyacak kadar basit bir olayı rahatlıkla yapacağından emindi.

Hemşire bebeği kucağına koydu. "Hadi bakalım, baba. Mümkün olduğu kadar uzun kucağınızda tutun."

Des bebeğin yüzüne baktı ve dünya durdu. Bebek çok hafifti. Bebeğini ilk kez kucakladığına inanamıyordu. Koyu renk gözler ve saçlar... *Conner Clark Pierce... Onun oğlu...*

Ne olursa olsun, bu çocuğa her şeyi verecekti. Özel öğretmenler, Giza piramitleri gibi yerlere eğitim gezileri, Des gibi icat yapmak isterse ona uygun seminerler... Bebeğin hiçbir şeye ihtiyacı olmayacaktı. Annesi dâhil...

Hemşire bebeğin kepini indirdi. Connor tekrar ağlamaya başladı. Hemşire biberonu hazırlamaya gitti. Bebeğin bu mutsuz hali, Des'in içini dağlıyordu. İnsanların acısını hep derinden hisseden biriydi bu yüzden kalabalıklardan uzak yaşıyordu. Oğlunun acısı bambaşkaydı. Onun DNA'sını taşıdığından dolayı mı, bilemiyordu ama durumun vahameti içini yakıyordu.

Sonunda biberonu eline aldı ve seyrettiği sayısız filmdeki gibi, bebeğin ağzına uzattı. Oğlunun alt dudağı titredi ve ağlamaya başladı. Des, sabırlı biri olmamasına rağmen defalarca denedi.

“Neden almıyor?” hemşireye sordu. Bir şeylerin yanlış gittiğine dair sezisi geçmemiştir.

“Bilmiyorum. Annelerinden ayrılan bebeklerin böyle olması şaşırtıcı değil. Damlalığı deneyelim.”

Des başını salladı. Damlalık işe yaradı ama birkaç dakika sürdü. Conner her şeyi çıkardı. Hemşire endişeli hali, Des’in içini ürpertiyordu. Yarım saat uğraştılar. Üçü de gerilmişti.

“Mamaya alerjik gibi görünüyor,” dedi hemşire...

“Bu ne demek? Aç mı kalacak?” Des acıyla gözlerini kapadı. İyice uzamış sakalını sıvazladı. Yine kısaltmayı unutmuştu. Bazen kâhyası Bayan Elliot hatırlatırdı ama bu güne hazırlandığı için işlerine dalmış ve kâhya ile doğru düzgün karşılaşmamıştı.

“Buna izin vermeyiz. Şey... Oğlunuzun annesi ile ilgili isteklerinizin farkındayım ama...”

“Bırakın isteklerimi, öneriniz nedir? Bebek için...”

“Bebek anne sütü almalı...” Bebeğin ağlaması konuşmayı kesti.

“O hala burada mı?” Anlaştıkları gibi, oğlunun taşıyıcı annesi ile hiç tanışmamıştı. Ama şimdi çözüm bulmalıydı.

“Tabii... Birçok kadın doğum sonrası birkaç gün kalır ama...”

“Beni ona götür.” Daha kibar nasıl söyleyeceğini düşündü. “Lütfen.”

Hemşire rahatladı. “Yalnız uyarayım. Annesi istemeyebilir.”

“Ben ikna ederim,” dedi ve bebek kucağında ayağa kalktı.

Oğlunun taşıyıcı annesi McKenna Moore’la anlaşması sağlık gereksinimlerini içeriyordu. Ayrıca hala kanunen eşiydi. Hukuksal sorunlardan kaçınmak amacıyla gıyaben evlenmişlerdi ama ikisi de profesyoneldi. Hiç karşılaşmamışlardı ama evli olmaları anlam ifade etmeliydi. Bebek beslenmeliydi ve Des, Conner’ın annesinin tek umudu olduğuna inanıyordu. Gerçi anlaşmaları Bayan Moore’un bebekle ilgisi olmamasını

içeriyordu ama oğlunun sağlığı için mecburdu.

247 no'lu odanın kapısında durdular. "Ziyaretçi alabilir mi, diye sorayım," dedi hemşire ve Des başıyla onayladı. Yürüdükleri için bebek susmuştu. İçeriden gelen sesleri duydu.

"Ne istiyormuş?" Bu kadın sesi McKenna Moore'a ait olmalıydı. Bebek kıpırdandı. Conner annesinin sesini tanımıştı. Taşıyıcı anne olarak bebeğiyle hiç karşılaşmamalıydı ama Des, kapıyı itip girdi.

Yataktaki esmer kadın dikkatini çekti. Göz göze geldiklerinde, aşına bir hisle ürperdi. Oğlunu ilk gördüğünde de aynı hissi yaşamıştı. *İkisinin oğlu...*

Bu kadın oğlunun annesi ve kanunen onun karısıydı. McKenna Moore'un yüzü güzel ve zarıftı. Bu güne kadar hiç kimse onu böyle sarsmamıştı. Konuşamadı, düşünemedi. Kendisi gibi dahi zekâya sahip biri için bu durum normal değildi. Aniden, bu taşıyıcı annelik işinde yanlış yaptığını düşündü ve elinde olmayarak bu kadını tanımadığı ve normal yoldan onu hamile bırakmadığı için üzüldü. Birkaç saniye içinde nasıl ona doğru böylesine çekilebilirdi?

Önemli değildi. Onunla tanışmamıştı çünkü bu tip sosyalleşmelerden nefret ederdi. Başkaları için normal olan ilişkiler konusunda sarsaktı. Bu nedenle Oregon'da, en yakın şehir olan Astoria'dan bile uzak yaşıyordu.

Küçükken de böyle tuhaftı. On beş yaşında liseden mezun olması da fark etmemişti. Milyarder olması da durumu değiştirmemişti. McKenna Moore'la normal bir ilişki kurmayı denemiş olsa, muhtemelen Lacey'de olduğu gibi felaketle sonuçlanırdı.

Oğluyla paylaştığı gibi kan bağı olması, onun gibi biri için en iyi çözümdü. Bebek onun ailesiydi ve Desmond'ın çok istediği varisiydi. Belki de oğlu onu sırf bu kan bağı yüzünden severdi.

Her ne ise; bebek ona aitti. Çocuğu söz konusu olduğunda, bütün gezegende onun istediklerine kimse itiraz edemezdi.

Belki karısı... Ama hukuk şirketine servetini korumak için evlilik öncesi anlaşma yaptırmış ve boşanma sonrası tüm velayeti alabilmek için milyonlar ödemişti. Çelik gibi bir anlaşılmaydı.

Bayan Moore, doğum sonrası boşanma parsını alıp yok olacaktı. Bebek hayatındaki boşluğu dolduracaktı ya da kaybettiği, daha doğrusu Lacey'in kürtaajla aldıracağı bebeğin yerini alacaktı.

Bir daha asla, bir kadının çocuğunun hayatı ile ilgili bir karar almasına izin vermeyecekti ve bir daha asla bir kadının mutluluğunu engellemesine müsaade etmeyecekti. Gün gelince oğlu anlayacaktı.

"Bayan Moore," diye gürledi. "Bir sorunumuz var. Oğlumuz size ihtiyaç duyuyor."

Desmond Pierce, McKenna'nın hastane odasında idi. Kucağındaki bebek ağlıyordu. *Onun* bebeği...

Hayat verdiği, acı içinde doğurduğu ve unutmak için kendini zorladığı bebek... McKenna, duyduğunu sindirmeye çalışırken gözleri yandı. Her şey canını yakıyordu. Uyumak ve yüreğini yakan bebeğin ağlamasını duymak istemiyordu. Bebeğine uzanmak için kolu gerildi.

Bebeğini görmemeliydi. Hemşire bebeği alırken öyle söylemişti. McKenna onunla vedalaşmak istediğinde hemşire reddetmişti. Yalvarmıştı. Fedakârlığın ve içinde asla doldurulamayacak bir boşluk oluştuğunun ne demek olduğunu anlamamışlardı. Bir an oğlunun babasının onun isteğini gerçekleştireceğini düşündü.

Kapıdan girdiğindeki yüz ifadesinden etkilenmişti. Gözleri karşılaşmış ve sanki oğlunun babası onu anlamıştı. Sanki *her şeyi düzeltmeye geldim*, der gibi bakmıştı.

Ama Bay Pierce'in bebekle burada olma başkaydı. Yine yüreğini parça parça etmeye gelmişti. Gitmelilerdi. Ağlamamalıydı. "O benim oğlum değil," diye hırladı. Doğumdan dolayı ses telleri hala iyileşmemişti. Böyle söylememeliydi. Ağzından

çıkan sözler yüreğini dağlamıştı.

Onun oğluydu. Vermişti çünkü ailesinin başına kaktığı her şeyi hatırlatıyordu. *Bir erkek bulmalı ve bir sürü çocuk doğurmalısın. Çocuktan daha büyük bir mutluluk yoktur*, demişlerdi. Oysa o, çocuk istemiyordu. Doktor olup, ihtiyacı olanlara yardım etmek istiyordu. Desmond bebek istemişti. Ona bu bebeği verebilir ve aile baskısı olmadan hamileliği tadabilirdi.

Desmond Pierce için taşıyıcı anne olmak, hem ailesinin hem toplumun ondan beklentilerini karşılıyordu. Bunu sürekli kendine tekrarlamış ve neredeyse inanmıştı. Ta ki Desmond Pierce, kucağında ağlayan bebekle odasına girene kadar...

Ve ona bakıyordu. "Ne istiyorsun, Desmond?"

Resmi olarak tanıştırılmamışlardı. Desmond Pierce, internetteki resimlerine benzemiyordu. Taşıyıcı annelik konusunda kati fikirleri olan ve onunla tanışmadan evlilik gerçekleştiren birini merak etmesi doğaldı.

Bu adam; uzun boylu, esmer ve yakışıklı tabiri için hafif kalıyordu. Çok etkileyiciydi. Sakalı ona tehlikeli bir hava veriyordu. Desmond Pierce, baba adayı için idealdi yoksa onun teklifini kabul etmezdi. Ama onun bu kadar mükemmel olabileceğini anlamamıştı. Kucağında bebekle, dünyanın en yakışıklı adamıydı.

Sonra birden algıladı. O yalnızca bir adam değildi. Evlilerdi ve tanışacaklarını hiç düşünmediği kocasıydı.

"Bebek yemiyor," dedi Desmond, ağlama sesleri arasında, "Ona anne sütü vermelisin."

McKenna gözlerini kırptırdı. "Ne yapmalıyım?"

"Hemşire onun mama alerjisi olduğunu söyledi. Bir saatir uğraşıyoruz." Yatağa yaklaştı ve ağlayan bebeği uzattı. "Sana ihtiyacı var. Ona veremeyeceğim tek şey bu..."

McKenna bebeğe baktı. Yüreğini saran duyguları hissetmemeye çalıştı. Bebeğin ona ihtiyacı vardı ve yalnızca kendisi yardım edebilirdi. Ama nasıl yapardı? Yanında tutamayacağı bir bebeği emzirmek... Desmond buraya gelip nasıl ona böyle

bir şey önerebilir ve zaten kırılmış kalbini daha fazla incitebilirdi?

Anlaşmada ona düşen kısmı gerçekleştirmişti. Bebek sağlıklı doğmuştu. Onu çok isteyen ve ona bakacak milyarder bir babası vardı. Desmond Pierce, ondan ne istiyordu? Bebeği ondan ikinci kez alarak, ruhunu da mı yaralayacaktı?

“Bu çok fazla,” diye fısıldadı. Memesi sızladı. Bebek odaya girdiği andan beri göğüsleri ağırlaşmıştı. Bu normaldi. Sütünün kurummasını bekleyecekti. Buna hazırlanmıştı.

Hazırlanmadığı şey, oğlunu emzirmesinin istenmesiydi. Desmond'ın kasları çatıldı. “Vücudunun bozulacağını mı düşünüyorsun?”

Komik değildi. “Ya, Amerika güzellik yarışmasına katılacağım ve bikini ile nasıl görüneceğim, en büyük derdim...”

“Şaka yapıyorsun, değil mi?”

Soru onu şaşırttı ama bir şey diyemeden Des, bebeği kucağına bıraktı. Elinde olmadan kasları gerildi ve bebeği göğsüne bastırdı. Kaybetmişti. Hemşire de, Desmond'da bunun farkındaydı.

Onu kucağına almamalıydı ama artık içine dolan sevgiyi yadsıması için çok geçti. *Oğlum...* Bebek hala ağlıyordu. Yüzünü memesine sürtüyordu. Ne istediği belliydi. Ona istediğini yermeyi ne kadar çok arzu ettiğini anladı.

“Anlaşma da bebeğin sağlık ihtiyaçları konusu var. On sekiz yaşına gelinceye kadar, buna uymak zorundasın.”

“Evet ama emzirmenin içinde olduğunu düşünmemiştim.” Ne kadar istese de bunu yapamazdı. Desmond'ın bunu istemesi haksızlıktı. Güya Portland'a dönecek ve okula kaydolacaktı. Hayallerindeki gibi bir doktor olacaktı. İnsanlara ancak böyle yardım edebilirdi. Bütün bunlar Desmond'a doğal gelebilirdi ne de olsa bir erkekti.

“Emzirmenin bir kerelik bir şey değildir, biliyorsun.” Yaşadığı tutucu toplumda, bebekleri köyde beraberce yetiştirirlerdi. Anneler yirmi dört saat kendilerini bebeğe vermek zorundaydı.

"Evet. Ama bir çözüm bulunca gidebilirsin. O zamana kadar anlaşmamız geçerli," dedi ve kollarını kavuşturdu. "Çocuğuma yardım edebilmek için her şeyi yaparım. Sana ihtiyacı var. Üç ay... Benimle yaşarsın. Kendi odan olur. İstersen sütü sağarsın. Daha fazla ödeme istiyorsan, fiyatını söyle."

Sanki annelik güdüsü için bir paha biçebilirdi. "Daha fazla bir şey istemiyorum. Ben..." Sadece boşanma sonrası alacağı parayla tıp eğitimini tamamlamak istiyordu. Desmond'a bir aile kurmasında yardım etmişti. Önce bu anlaşma ona çok sığ ve soğuk gelmişti ama ne yapabilirdi? Erkeklerle nadiren çıkardı. Lise arkadaşından başka bir erkekle çıkmamıştı. Kazara yaşayacağı bir hamilelikten korkmuştu. Hem anne, hem doktor olamazdı. İkisi de zaman ve taahhüt istiyordu. Uzun zaman önce seçimini yapmıştı. Annesine göre bencil biriydi. Bencil olmadığını ispatlamak için bir fırsatı vardı. Üç aylığına bebeği emzirebilir ve onu mamaya alıştırabilirdi. Nasılsa bir yılını harcamıştı, üç ay daha pek bir şey fark ettirmezdi.

Hamileliği hastalarını anlayabilmek için yaşamak istemişti. Emzirmeyi aynı nedenle yapabilirdi. Bebeği ikinci kez bırakabilmenin onu öldüreceğini kimsenin bilmesine gerek yoktu. "Tamam ama bu odada kalamazsın."

Desmond kıpırdamadı. "İtiraz ediyorum. O benim oğlum."

Yani izleyecekti. "En azından hemşireyi çağırabilir misin?" Desmond çıkınca hastane önlüğünü kaydırды ve bebeği memesine aldı. Bebek emmeye başladı. Becerebilmişlerdi. Büyülenmiş gibi izliyordu. Kutsal bir görev yapar gibiydi.

Desmond hemşireyle döndü. Ona şefkatle bakıyordu. Hemşire onun bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordu. Aslında Desmond'ı odadan çıkarmak için hemşireyi istemişti. Hemşire çıktı. Bebek sessizdi. Desmond'ın varlığını hissediyordu. Çok etkileyici ve sarsıcı biriydi. Bakışları ona kaydıığında, midesi karıncalanıyordu.

"Adını ne koydun?" Sesi boğuktu. Des döndü. Bakışları McKenna'nın üstünde geziniyordu.,

“Conner. Göbek adı Clark, babanın ismi...”

Söylediği McKenna’nın yüreğine dokundu. Bebeğin annesini düşünmesi onu onurlandırmıştı. Her şey plana uygun gitseydi, Desmond’la tanışamayacaktı. Şimdi ikisiyle de beraberdi.

Desmond Pierce kocasıydı. Onunla beraber gitmeyi kabul etmişti. Kocalık haklarını ister miydi? Yine midesi karıncalandı. Tanrım, kocasını çekici buluyordu. Bu sırrı mezara kadar saklamalıydı.

Desmond’ın bakışları altında bebeği öteki memesine aldı. Ne de olsa, onunla yaşarken onu emzirirken sürekli görecekti.

Desmond dudağını büktü. “Daha önce tanıştık mı?”

McKenna heyecanlandı. “Hayır. Ajans kanalıyla görüştük.”

Bay Lively yaşlı bir adamdı ve sağlık kontrolleri için arada bir onu arar ve kontrol ederdi. Onunla beraber Desmond’ın gıyabında evlenebilmek için bir kez belediyeye gitmişti. Birden bu taşıyıcı annelik işini farklı bir yönden yapmayı diledi. Ama nikah, hukuki işlemleri kolaylaştıracağı için gerekliydi. Boşanma sonucu ise, okulunu ödeyecek kadar parası olacaktı. Nikah sadece bir kağıt parçası olduğu için umursamamıştı. Desmond’la tanışmak ise her şeyi değiştirmişti.

“Tanıdık geliyorsun,” dedi Desmond. “Uzun bir gündü.”

“Ya... Sabahın üçünden beri buradayım. On beş saattir doğum sürecindeydim.”

“Bu normal mi?”

McKenna içini çekti. “Bilmiyorum. İlk deneyimim.”

“Düşüncesiz davranıyorum. Zamanla daha iyi tanışırız.”

McKenna onu merak ediyordu. Onunla yaşarken kendini korumak için bazı sınırlar koymalıydı. En son istediği şey, hayalinden vazgeçmek zorunda kalmak olurdu. “Üç ay ama değil mi?”

“Üç ayla sınırlı kalması için elimizden geleni yaparız,” dedi Desmond ama McKenna, beraber yaşamamanın onun da aklından geçmediğini anladı. Her neyse önemi yoktu. Üç ay oğlunu ta-

14 *Kat Cantrell*

nıma fırsatı olacaktı. Annelik güduları güçlenmeden de onu bırakacaktı. Desmond Pierce sağolsun, onun sayesinde doktor olabilecekti.

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

DESMOND'IN son on yıldır yaşadığı ev yeterince büyük değildi. İki bin metre kare ev, küçük olmamalıydı ama McKenna Moore içindeyken her yer küçülmüş gibiydi. Bu eve yaşaması için hiç kadın getirmemişti. Lacey ile çıkarlarken onu getirdiği olmuştu ama onun da gideceği önceden belliydi. Zaten Lacey'in yaptığından sonra kadınlara güvenemez olmuştu. Lacey hamileliğini sonlandırmıştı. İlişkileri ciddi değildi ve bebeği planlamamışlardı ama ancak çok geç olduktan sonra bebeği ne kadar istediğini fark etmişti. Artık bir kadına güvenmeden önce tünelin sonundaki ışığı görmeyi garanti ediyordu.

Bebeğinin annesini düşündüğünde tünelin sonunda ışık yoktu. Bu eve adımını attığı anda kokusu ve ısıltısı, bütün evi hâkimiyeti altına almıştı. Onun burada kalmasına izin vererek, ne büyük bir adım attığının farkında mıydı? Burası onundu ve McKenna'nın burada yaşamasına izin vermişti. Böyle bir şeyi yalnızca Conner için yapabiliirdi.

Gerçi çoğu zaman işinin arkasına saklanıyordu çünkü McKenna'nın basit bir gülüşüyle bile sebep olduğu yarı uyarılmış haliyle evin içinde gezmek istemiyordu. McKenna bir bakışıyla, ya da nefes almasıyla bile onu tahrik ediyordu. Bu

saçmalıktı. Daha önce kadınların yanında olmuştu. Serveti için yanına gelen bir sürü güzel kadın olmuştu ama hiç biri onu böylesine uyaramamıştı.

Meşgulumuş gibi yapmaya çalışıyordu. Hep işine dalan biriydi ama şu sıralarda daldığı için değil, saklanmaya çalıştığı için burada olduğunun farkındaydı. Belli ki bunun farkında olan tek kendisiydi çünkü yaptığı robotun kablosunu bağlarken kafasını kaldırdığında, McKenna karşısında duruyordu.

“Meşgul müsün?” dedi McKenna kısık sesiyle ve Des’in içi ürperdi.

“Bayan Moore,” dedi. “Çalışıyorum.”

“Biliyorum. Bayan Elliot sizi burada bulacağımı söyledi. Ayrıca bir çocuğumuz var ve bana McKenna demenizde bir sakınca yok.” Belli ki *çalışıyorum* demesinin kadınların veya herhangi birinin girmemesi anlamına geldiğini bilmiyordu.

“McKenna öyleyse...” Onunla konuşup onu teşvik etmeliydi ama ona bakmaktan kendini alamıyordu. Muhteşem bir kadındı ve ne zaman yanına yaklaşırsa bütün güdülerini harekete geçirirdi. Hele yanlışlıkla da olsa onu emzirirken görmesi çok kötü olmuştu. Ya da iyi olmuştu, bilemiyordu. Bakış açısına bağlıydı.

Emzirirken çok seksiydi. Eğer anneliğin misliyle seksi göstereceğini bilse, onu asla buraya davet etmezdi. Gerçi seçme şansı da yoktu. Belli ki işinin arkasına saklanması da çözüm değildi. McKenna etrafı incelerken, yine içi ürpermeye başlamıştı.

“Burası çok etkileyici,” dedi McKenna. Bakışları arkaya konuşlanmış iki büyük jeneratöre, mobil çalışma masasına ve birbirine bağlı bilgisayar sistemine takıldı. Desmond hepsini kendi yapmıştı.

“İcatlarımı burada yapıyorum,” dedi. Beynindekileri burada hayata geçirdiğini ancak böyle anlatabilirdi. Dört yaşından beri böyleydi. Şimdi ise her tasarımı için milyarlar kazanıyordu ve tek önem verdiği o paraların icatlarına devam etmesini sağla-

masıydı.

“Görüyorum. Çok seksi... Çok Dr. Frankenstein gibi...”

Ona seksi mi demişti? Onu *Frankenstein*’la mı kıyaslamıştı? “Uh... Genelde Iron Man gibi olduğumu düşünürüm.”

McKenna güldü. “Tony Stark daha konuşkan ve daha şık...”

Des giysilerine baktı. “Giysilerimin nesi var?” Konuşkanlık konusunda ise Iron Man’le asla yarışamazdı.

“Bir şeyi yok. Sadece Ortadoğululara yaptığı silahları pazarlayan çapkın milyardere benzemiyorsun. Frankenstein ise bir doktor ve bütün istediği, parçaları bir araya getirip bir şey ortaya çıkarmak...” Eline Des’in üzerinde çalıştığı robotu aldı.

Des nutku tutulmuş, McKenna’nın narin parmaklarına bakıyor ve ondan nasıl bu kadar etkilendiğini anlamaya çalışıyordu. Çok az insan onun doktor olduğunu düşünürdü. McKenna ona bakarken acaba başka ne düşünüyordu? O da aralarındaki bu özel bağı hissediyor muydu? Yoksa kendi çılgın kafası mı onu yanıltıyordu?

“Bu kadar şeffaf olduğumu bilmiyordum,” dedi homurdanarak, “Bir şey mi istedin?” McKenna’nın koyu renk gözleri her şeyi yansıttığından onu kitap gibi okuyabilirdi. Artık insanları incelemekle vakit geçirmiyordu. Daha önceleri ise ancak gözlemleyerek insanları anlayabiliyordu. Kendini izole etmişti. İnsanlar onun beyninin nasıl çalıştığını anlamadığından ondan uzak duruyorlardı.

McKenna silkindi. “Sıkıldım. Larissa, Conner’ı yatırdı. Dadı olduğu için onu emzirdikten sonra pek bir işim kalmıyor. Seni pek göremedim.” Belli ki McKenna’nın ondan uzak kalmak gibi bir eğilimi yoktu. Onunla vakit geçirmeye gelmişti. Bu bir ilkti.

“Yokluğumu fark edildiğini sanmıyordum.” Çok sığ bir konuşmaydı ama insanlarla konuşmaya alışkın değildi hele böyle beyninin düğümleyen biriyle... Ama bu düğümü çözmek istiyordu.

"Hep böyle resmi misindir?" McKenna, Des'in yanına geldi ve omzunun üstünden bilgisayara baktı. "Vay, müthiş..."

"Sadece... Yani, değilim..." Des sırtında McKenna'yı hissedince nefesini tuttu. "Yani resmi..."

"Hımm... Ama öylesin. İstatistik profesörümü hatırlatıyorsun."

"İstatistik dersi mi aldın?" Bir ortak noktaları daha vardı. Ama o kadardı. Kendini onu öperken hayal etmesine gerek yoktu.

"Mecburdum. Tıp eğitimi için gerekli..."

"Orada durmasan olmaz mı?" dedi Des, kokusu aklını karıştırıyordu. Gerçi tam orada kalmasını istemesi asıl sorunuydu.

"Nerede? Arkanda mı?" McKenna yakın ahabıymış gibi onun omzuna vurdu. "Önünde olamam, bir sürü elektronik var..."

"Çok konuşuyorsun."

McKenna güldü. "Çünkü sen de karşılık veriyorsun. Sohbet öyle olmaz mı?"

McKenna yüzünden ikinci kez nutku tutulmuştu. Doğru, sohbet ediyordu. Onu iç dünyasından çıkaracak birine ihtiyacı vardı yoksa kafasının içindeki tasarım ve keşif dünyasına yapışıp kalırdı. Böylesi herkes için daha iyiydi ve sebebi kendisiydi. Belli ki McKenna öyle düşünmüyordu ve bu durumu itici bulmamıştı. Onu çalışma odasından çıkarmalı ve salona veya evin diğer bir kısmına götürmeliydi. Kapalı havuz vardı. Eğlence ve oyun odası bulunuyordu. Çocuğunun olacağını öğrendiği zaman bu odayı hazırlatmıştı. Video oyunlarından, oklama ve kutu oyunlarına kadar her şey bulunuyordu. Elbette çocuğun annesi de orada eğlenebilirdi.

"Ne yapıyorsun?" McKenna merakla sordu.

"İnsansı bir robotun ilk örnekleme..."

"Robot mu?" İlgisini çekmişti. Öne eğildi, saçının omuzlarına düştüğünün farkında değildi. O kadar güzeldi ki, Des neredeyse uzanıp dokunacaktı. Yapmadı. Kemiklerine kadar iste-

diği bir şeydi ama hislerini analiz edene kadar hiçbir şey yapamazdı. Çok tehlikeliydi ve McKenna'ya fazlasıyla güç verirdi.

"Hayır. Robot, programlanan bir makinedir. İnsansı robot insan görünümünde ve yapay zekâya sahip bir makinedir. Bu genel olarak düzelttiği bir yanlış anlama olduğu için, açıklamaya alışkındı.

"Sen Frankenstein'sın," dedi McKenna kaşını kaldırarak, "Başardığında sevinçle bağırır mısın? Yoksa zafer dansı mı yaparsın?"

"Ben... mmm..."

McKenna ona baktı. Kollarını göğsünün altında kavuşturmuştu. Des; doğumdan dolayı o göğüslerin büyüdüğünün farkındaydı ve neye benzediklerini anımsamamak için kendini durdurması gerektiğinin ayırtındaydı. McKenna'nın tenine dokunmak istiyordu. Onda bu kadar çekici olan neydi?

"Takılıyorum," dedi McKenna göz kırptı. "Seni öyle düşünemiyorum."

Des elinde olmayarak gülümsedi. "Dans edebilirim."

"Ha, yalan söylüyorsun."

"Edebilirim," dedi ve uzanıp McKenna'nın saçına dokundu. Birden ortam gerildi.

"Gideyim..." mırıldandı McKenna. "Seni engellemeyim."

Des, ellerinin arasından buklenin kaydığını hissetti. McKenna'nın gözlerinde de aynı çekimi gördüğüne yemin edebilirdi. Onun içinden neler geçtiğini bilemezdi ama onun rahminde kendi tohumlarının yeşerdiğini ve bir mucize gerçekleştirdiklerini biliyordu. Bir zamanlar akıllıca gelen fikrin bir hata olduğunu düşünüyordu.

Ama onu ilk gördüğünde, onu hamile bırakıncaya kadar onunla sevişmek isteyeceğini nereden bilebilirdi? Delilik. *Bir şeyler icat etmeye odaklan ve bu fanteziyi unut.* Kadınlar haindi ve McKenna'nın pek bir farkı yoktu. Aslında yapması gereken, onu ne kadar istediğini söylemek ve aralarındaki giysiler eriyinceye kadar onu öpmek ve onu şaşırtıp Desmond Pierce'dan

kaçması gerektiğini anlamasını sağlamaktı.

McKenna, Desmond'ın yanından kaçtığında nabızı hala hızla atıyordu. Ne olmuştu böyle? Münzevi milyarderle arkadaş olmaya çalışırken, saçı onun ellerine takılmıştı. Hala o parmakları hissediyordu. Desmond'ın yüzündeki ifade tuhaftı. Altın bulmuş gibi bakmıştı. Erkeklerle fazla bir ilgisi olmamıştı ama bir erkeğin öpmek istediğini anlayacak kadar onları tanıyordu. Desmond'ın da düşündüğü kesinlikle buydu. Bu çok büyük bir hata olurdu. Üç ay sonra bu evden gidecekti. Duygusal ve fiziksel olarak Desmond tehlikeliydi. Tıp eğitimi almak istiyordu ve dikkatli olmalıydı. Ya bir daha ve kazara hamile kalırsa? Yine amacını ertelemek zorunda kalacaktı. Yine acı çekecekti.

Buraya neden geldiğini unutmuştu. Desmond gizemli halini istemeden de olsa seksi buluyordu. Daha önce hiç hissetmediği bir bağ hissediyordu ve bu ona hem ürkütücü, hem çekici geliyordu. Belli ki onunla samimi olmaya çalışması yanlış bir kardı ama çocuğunun babası ile arkadaş olmak ona normal gelmişti. Oysa Desmond çocuğu için bir anne istememişti. Sadece taşıyıcı istemişti. Conner gelişince, kendisi de nihayet tıp eğitimine başlayabilecekti. Bu büyüklükte bir evde, Desmond'a bir daha rastlamadan zaman geçirebilirdi. Bir haftadır buradaydı ve onu görmemişti.

Günleri uyum içinde geçiyordu. Bayan Elliot yemekleri hazırlıyor ve arada bir onunla sohbet ediyordu. Her şey onun yerine yapılıyordu. Lüks içinde yaşıyordu. Bebeği emzirmek, karnının ve kalçalarının eski haline gelmesine yardım ediyordu. Evdeki kapalı havuzda yüzmeye başlamıştı. Kapalı havuz içindeki tropikal bitkilerle bir vaha gibiydi. Hiç rahatsız edilmeden saatlerce yüzebilirdi.

Bir gün kafasını sudan çıkardığında, Desmond'ı şezlonga oturmuş onu seyrederken buldu. Çalışma odasındaki o olaydan sonra onu görmemişti ve bir haftadan fazla olmuştu. "Selam," dedi ve nabzının hızlanmasına şaşırarak, "Ne zamandır buradasın?" dedi.

“Yeterince,” dedi Des. “Rahatsız ediyor muyum?” Belli ki onun yanına gelmişti çünkü yüzmeye gelmediği anlaşıyordu.

McKenna rahatsız olduğu halde, “Tabii ki hayır,” dedi. Bütün vücudu ürperiyordu. Desmond’da anlayamadığı bir şey vardı. Hissediyordu. Desmond gülümsedi ve gülümsemesi çekiciliğini katladı. Kendi iyiliği için onun gülümsememesini sağlamalıydı. Mayosunun üstüne giyebilecek bir şey getirmiş olmayı diledi. Desmond’ın bakışları altında kendini çıplak hissediyordu. Havluyu vücuduna sardı ve Desmond’ın yanındaki şezlonga oturdu. Desmond beyaz bir gömlek giymişti. Ama McKenna’nın tek gördüğü Desmond’ın kendisiydi.

“Yerleşebildin mi?” Sordu Desmond.

McKenna yanıtladı. “Tabii... Rahat ettireceğini söylemiş-tin.” Alay eder gibi söylememeliydi ama Desmond’ın bakışları onu rahatsız ediyordu. Onun çalışmalarını gördükten sonra, onun hakkında araştırma yapmış ve ekranda beliren icatları ve yayınladığı makaleleri okumuştı. Kendisi de aptal biri değildi. Biyolojiden yüksek bir dereceyle mezun olmuştu ama Desmond tamamen farklı bir yerdeydi. Çok etkileyici biriydi ve evlilerdi. Bunun sürekli aklına gelmesi ilginçti.

“İsteğim yüzünden planlarını ertelediğim için üzgünüm.”

“Doktor olmak için koca bir hayat var önümde... Conner fazla bir zamanımı almayacak.” Burada olmasının kendine ait nedenleri vardı ve bunları bebeğinin babasıyla paylaşmayacaktı. Fakat oğluyla paylaştığı bu zaman dilimini asla unutamayacaktı. Desmond boşanma dosyasını imzaladığında Conner’la hukuki bir bağı kalmayacaktı. Bütün hakları bitecekti. Bunu kendine hatırlatmaktan nefret ediyordu.

“Doğru. Gönüllü oluşuna minnettarım...”

“Bu yüzden mi buraya geldin? Teşekkür etmeye?” Gülümsedi. “Mesaj atabilirdin.”

“Mesajdan nefret ederim.”

“Gerçekten mi? Elektronik iletişim senin kalemin gibi...”

Desmond kıpırdandı. “Neden başkaları kadar konuşmuyo-

rum diye mi?"

McKenna onun ciddi olduğunu anladı. "Konuşmanda bir şey yok. Elektriğin Frankenstein'ı olduğunu söylemek istedim."

Desmond başını salladı. Belli ki söyleneni hazmetmeye çalışıyordu. "Mesaj sevmiyorum çünkü dikkatimi dağıtıyor..."

"Görmezden gelebilirsin," dedi McKenna ve gülümsedi. Desmond bazen çok sevimli olabiliyordu. "Bir kural yok."

"Sosyal bir mecburiyet... Yanıtlayınca kadar yanıp yanıp sönüyor ve ben de görmezden gelemiyorum. Bu yüzden cep numaramı kimseye vermiyorum."

"Ben de cep numaran var."

"Sen herkes değilsin."

McKenna güldü. Desmond'da güldü ve gülümsemesi o kadar etkileyiciydi ki, McKenna içinin ürperdiğini hissetti. Büyülenmiş gibi baktı. Neden ona doğru çekiliyordu? Onun tipi değildi. Aslında belli bir tipi yoktu. Son altı yılını, üniversiteyi okumaya ve bunun için restoranlarda geberinceye kadar çalışmayla geçirmişti. Tıp mastırı için böyle yapmayacaktı. Karşındaki adamın bunu sağlayacak kişi olduğunu unutmamalıydı.

Desmond hafifçe öksürdü. "Mesaj konuşmaya gelmedi. Larissa'nın çıktığını söylemek istedim."

"Bir şey söylemeden mi çıktı?" Dadıyı sevmişti.

"Annesi felç geçirmiş. Annesine bakmak zorundaymış..."

McKenna kendi annesinin aynı durumda olabileceğini düşündü. Gerçi annesi ve bütün ailesi mezara girer de, tedaviyi kabul etmezdi. İçinde bulundukları toplum öyle buyuruyordu. McKenna ise bütün kaderini onların aksine bilime ve teknolojiye adanmıştı. "Doğrusunu yapmış. Onun yerine birine bakıyormusun?"

"Evet. Firma birkaç adayın bilgilerini gönderdi. Sen de bakarsın diye düşünmüştüm."

"Ben mi?" Bebeğini yetiştirecek kadını seçmek için yardımını mı istiyordu. Bunu nasıl yapardı?

“Evet dersen bana yardım etmiş olursun,” dedi.

“Geçen sefer bensiz yapmıştın. Yardıma ihtiyacın yok.”

“İlkinde seçmek için dokuz ayım vardı. Bu kez bir günüm var ve senin kararına güveniyorum.”

“Öyle mi?” McKenna arkasına yaslandı.

“Tabii ki... Zekisin yoksa tıp mastırına kabul edilmezdin ayrıca insanları anlayabiliyorsun.”

McKenna kaşını çattı. “Genelde insanları kaçıırım.” Sivri dilli ve hazır cevaptı. Bu yüzden erkekler arasında pek popüler sayılmazdı. Bu da hep işine gelen bir durum olmuştu.

Desmond başını kaldırdı. “Beni kaçırmıyorsun.”

“Çünkü senden hoşlanıyorum,” dedi. Düşünmeden konuşmuştu.

Desmond yüzünü indirdi. “Yakında fikrin değişir. Geçinmesi kolay biri değilimdir. Bu yüzden taşıyıcı anne olmanı istemiştin.”

McKenna üstüne düşmemesi gerektiğini biliyordu ama Desmond Pierce’ın gizemi onu çekiyordu. “Neden ben?” Bu kadar yakışıklı ve zengin birine çocuk doğurmak isteyebilecek bir sürü kadın olması doğaldı. Belli ki Desmond bunu istemişti.

“Çünkü kontrolüm olmayan işleri sevmem. Anlaşmamız senin hiçbir hakkın olmamasını ve Conner’ı etkilememeni sağlıyor...”

“Ama” karşı çıktı McKenna. “Emzirmemi istemekle beni tam o pozisyona getirdin. Yarın gidebilirim ve ikiniz de etkilenirsiniz...”

“Evet, talihsiz bir ikilem ama bu, oğluma ne kadar değer verdiğimi anlamayı sağlıyordur.”

Onun neden geçinilmesi zor biri olduğunu anlıyordu. Desmond oğluna bir anne istemiyordu çünkü paylaşabilen biri değildi. Bunu bilmesi iyi olmuştu. Baskın karakterli debalar onun kalemi değildi. “Sorun yok öyleyse... Yardım edeceğim ama sırf burada olduğum için... Asıl istediğimin tıp mastırı

olduğunu söylemem gerek.”

Desmond başını salladı. “Bu yüzden seni seçtim. Bay Lively bütün taşıyıcı anne adaylarını inceledi. İnsanlara yardım etmeyi sevmen ve ilkelerine bağlılığın en çekici özelliğindi.”

McKenna gözlerini kırıştırdı. Sırf bir şeyleri doğru yapma inadı yüzünden mi çekiciydi? İçi ısınmıştı. Ailesi ise, onun ilkeleri ve inadından şikâyetçiydi. Onun kendi toplumlarından biriyle evlenip bir sürü çocuk doğurmasını istemişlerdi. Erkekler onu sıkıyordu. Ailesinin sevgisi ise hiç ortak noktaları olmadığı için bunaltıyordu.

Evlendiği adamın ise onun tıp doktoru olma hırsını anlaması ilginç değil miydi?

Ve Desmond Pierce’in onu; çocuğunu rahatlıkla bırakıp gidecek biri olduğunu düşündüğü için seçmesi de çok ilginçti.

Haklıydı. Bunu yapacaktı çünkü söz vermişti. Ama bunun kolay olacağını kimse söyleyemezdi.

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

DADI gittiği için, gece üçte kalkıp oğluna bakmak Desmond'a düşmüştü. Conner ağlayarak uyanmıştı ve daha önce dadı olduğu için Des çocuğun ihtiyaçları konusunda bir şey bilmiyordu.

Yirmi dakika uğraştıktan sonra hala bebeği susturmayı başaramamıştı. Eğer Conner'ın böyle yapacağını bilseydi saat birden önce yatarı. İki saat uyku işini kolaylaştırmıyordu. Sırf ona karşı bir çekim hissediyor diye McKenna'nın varlığını yadsıyamazdı. Larissa, bebeğin gece de beslenmesi gerektiğini söylemişti. Conner'ın annesini rahatsız etmemeyi ummuştu.

Ama yine kucağında ağlayan bebekle McKenna'nın kapısını çalıyordu. McKenna'yı yatak odasında görme hayali kesinlikle bu değildi. Onun yataktaki haliyle ilgili bir sürü fantezisi vardı.

McKenna beyaz tutucu bir sabahlıkla kapıyı açtı. Çekici görünmemesi gerekiyordu ama ışıkların yansıması onu fazlasıyla çekici kılıyordu. "Aç uyandı, değil mi? Ver bana," dedi ve Des bebeği uzatınca onu göğsüne yasladı ve mırıldanarak koltuğa geçti. Desmond onun emzirirken kitap okuduğunu veya tele-

fonla konuştuğunu sanıyordu. McKenna oturup, geceliğini açtı ve Conner birden sustu. "İstersen gelebilirsin," dedi McKenna. Des şaşkın bir halde kapıda duruyordu.

"İs... İsterim," dedi ve yatağa oturdu. McKenna'nın emzirmesini seyretmeye başladı. Hala anlayamıyordu. Müthiş bir olaya tanıklık ediyormuş gibi hissediyordu. McKenna'nın bebeğin ağzına verdiği meme ucundan gözlerini ayıramıyordu. Bu kadın oğlunu özveriyle emziriyordu ama onun çıplak göğsünü gördüğünde verdiği fiziksel tepkiyi de inkâr edemezdi. Ona doğru çekildiğini yadsımak güneşin doğmadığını iddia etmek gibiydi. Onu Conner'la görmek, bu çekimi misliyle artırıyordu. Kalmamalıydı ama gidemiyordu.

Bu karmaşıklık bitmeliydi. McKenna iki ay içinde hayatından çıkacaktı ve hiçbir iletişimleri olmaması konusunda ısrarlıydı. McKenna doktor olmaya odaklanacaktı. Dün havuzun yanında bu konuyu konuşmuşlardı. Bu ilişkiyi bir rayına oturtmazsa delirecekti. En azından dadı buluncaya kadar, bebeğe bakım konusunda işbirliği yapabilirlerdi.

"Bebeği getirmem sorun olmaz, değil mi? Larissa ile nasıl çalıştığınızı bilmiyorum." Çocuğunu emziren kadını mutlu etmek istiyordu.

"Sorun değil. Larissa mama deniyordu ama pek ilerleme sağlayamadı." Omzunu silktilti. "Ben de onu yatıştırmaya devam ettim."

"Giderken bunu belirtmemiş." Muhtemelen Larissa aceleyle hazırlanmış ve ona talimatları yazmamıştı. Oğlunun rutinini bu yüzden bilemiyordu. Bu durum oğluyla daha fazla ilgilenmesi için bir fırsattı.

"Bebeğe bakmak, çok hareketli bir iş," dedi McKenna.

"Tecrübe mi konuşuyor?" Alaylı konuşmak istememişti. Ama McKenna güldü.

"Çok tutucu ve kapalı bir toplumdun geliyorum. Bebekleri beraber büyütürüz. Birçok bebeğe baktım."

Bay Lively; McKenna'nın geldiği ve Clatsop Ormanı kıyı-

sında yaşayan topluluktan bahsetmişti. Onun bu yetiştirilme tarzı da taşıyıcı anne seçilmesinde rol oynamıştı. "Birinden vazgeçmeye gönüllü olman şaşırtıcı öyleyse..."

McKenna bir an düşündü. "Bu yüzden gönüllüyüm ya... Bir bebeğin annesinin ne kadar zamanını ve enerjisini aldığını biliyorum. Onun her şeyi haline geliyorsun ve başka bir şeye yer kalmıyor. Kocana bile, kaldı ki tıp okumaya zaman kalsın..."

"Buradaki durum aynı değil."

"Tabii ki," gülümsedi. "Bir kere, bizim ilişkimiz yok."

Des içindeki dürtüye direnemedi. "Ya olsaydık."

"Ne? İlişkimiz mi?" McKenna'nın ilgisini çekmişti. Des, bunu onun yüz ifadesinden anlıyordu. Ama McKenna geri çekildi. "Konu da bu Desmond. Biz hiçbir durumda çocuk sahibi olamazdık. Sen tek başına bir ebeveyn olmak istedin ve bir ilişki için ikimiz de müsait değiliz."

Öyle bile olsa, laboratuvarına saklanmak yerine aralarındaki bu çekimi analiz etmek istiyordu. Bunu durdurabilmesinin tek yolu buydu. "Burada mutlu olduğun sürece, tek önemli olan bu..." Bir şeyi istediği zaman, ona ulaşmak için her türlü yolu denerdi. Deha olmanın avantajlarından biri de buydu.

McKenna ona baktı. "Beni neyin mutlu edeceğini biliyorsun. Bebeğin mama alerjisinin üstesinden gelebilecek bir dadı bul..."

"Yarın, bu işle uğraşacağız öyleyse," diye söz verdi. Bu süreç çocuğunun annesini daha yakından tanınmasına yardım edecekse, herkes mutlu olacak demekti.

Ertesi sabah McKenna gelen mesajın sesiyle uyandı. Dün gece Desmond gittikten sonra zorlukla uyuya kalmıştı. Kocası hakkında o tip fantezileri olmamalıydı ama elinde değildi. Telefonun ekranında Desmond'ın adı belirdi. Ona mesaj mı göndermişti? Elinde olmayarak gülümsedi. **Sonra ofisime gel.**

İçi eridi. Çok sıkılıyordu. Frankenstein'in harikalar diyarına tekrar gideceği için heyecanlandı. Yüzünü yıkayıp saçını topladı.

dı. Teni pürüzsüz olduğu için pek makyaj yapmazdı. Beş dakika içinde hazırды. Desmond onun içeri girdiğini görünce başını bilgisayarından kaldırdı. “Çok çabuk oldu.”

McKenna silkindi. “İstediğin zaman ulaşabileceğin yerdeyim.”

Bir an Desmond'ın yüzü değişti. “Öyle mi? Conner için buradasın sanıyordum.”

“Ben de onu demek istedim, “dedi McKenna aceleyle... Onun yanlış bir fikre kapılmasını istemiyordu ama yüzüne bakınca geç kaldığını anladı. Desmond tuhaf bir insandı. Bazen sıcak ve davetkârdı, diğer zamanlarda kaskatıydı ama her zaman ilgi çekiciydi. McKenna'nın tek yapması gereken doğru düğmeye basmaktı. Ama düğmeye basmamalıydı. Desmond onun tipi değildi. Aralarındaki çekime kulak vermek, karmaşaya davetiye çıkarmaktı. “Belli ki babası için de uygun olabilirim. Tabii ki konu önemli...”

Desmond kollarını kavuşturdu. “Ne konuşacaksın?”

McKenna silkindi. Dilinin ucuna kadar gelen flörtüz kelimeleri yuttu. “İstediğin bir şey olduğunu anladım. Çünkü mesaj attın.”

Des gülümsedi. “İletişim kurmak bu, uyum sağladım.”

Ortam gerçekten farklıydı. McKenna bilmeseydi, Desmond'ın onunla flört ettiğini sanırdı. “Sen uyum sağlayacak biri gibi gelmedin o yüzden ben adapte olmaya karar verdim.”

Desmond gözlerini kıstı. Hiçbir erkek ona böyle kapana kısılmış gibi hissettirmemişti. Belli ki, Desmond onun düğmelerine basıyordu. Dikkatle ona baktı. Çok yakışıklı ve etkileyici biriydi.

“Nasıl olacak?” mırıldandı Des. “Bana adapte olursan?”

“Mmm... Bilmiyorum. Nasıl olsun istersin?”

“Ben bir şeyler icat ederim. Kafamdaki şekilleri hayata geçiririm. Ellerimle iletişim kurarım.”

Tanrım, duyduğu en seksi şeydi. Bütün bedeni harekete geçti. “Verimli bir yol...” İkisi de iletişimden bahsetmedikleri-

nin farkındaydı. Des kesinlikle onunla flört ediyordu. Sorun, onu durdurmak isteyip istememesiydi. Aralarındaki bu şeyi teşvik etmemek en akıllıca yoldu ama neden böyle düşündüğünü bile hatırlamıyordu. Kimi kandırıyordu? Adam ilgisini çekiyordu.

“Bazen,” mırıldandı. “Çoğunlukla yanlış anlaşılım.”

“Belki de konuştuğun kişiyi dikkatle dinlemiyordur.” Kendisi kesinlikle dinliyordu. Onun kafasının çalışma biçimi ilgisini çekiyordu ve bedeni de... Bütün gece onunla konuşabilirdi. Ne kullanırsa kullansın... Dudak, el...

Hayır, bu kötü fikirdi. Aralarındaki bu şey, iyi sonuçlanmazdı. Onun amaçları vardı. Desmond ise kontrol düşkünü, geçinilmesi zor bir münzeviydi. Aralarında çocukları hariç bir şey olamazdı.

“Belki... Ama genellikle insanlar beni anlaşılmaz bulur.”

“Ben herkes değilim,” diye mırıldandı. “Neden bir şey söylemiyorsun ve ben de anlayıp anlamadığımı belirtmiyorum?” İçi beklentiyle ürperdi. Birbirleriyle bir ilgileri olamazdı. Bunun için binlerce sebep vardı.

Desmond inanılmaz çekiciydi ve McKenna kendisini ondan kurtaramadı. Ne kadar sürerse sürsün, olmak istediği yer burasıydı.

Des yavaşça uzandı ve parmaklarını onun saçlarına geçirdi. Gözleriyle onu hapsetmişti. Başparmağı yanağına değdi. Diğer eli McKenna'nın beline kayd ve yavaşça onu kendisine çekti. Bedenleri birbirine değdi.

McKenna kesinlikle onun dediğini anlamıştı. Sonra Des, saçlarını bıraktı ve çenesini tutup onu öptü. Öpücükle McKenna alev almış gibiydi. İnledi ve daha derin bir öpüşme için dudaklarını araladı. Des'in dili ağzının içinde onu tadıyordu. McKenna'da karşılık veriyordu. Ona dokunmak istiyordu. Parmaklarını onun göğsüne koydu. Kalp atışlarını hissederken, Des'in dudakları farklı bir zevk yaşıyordu.

Tanrım, çok iyi bir öpücüydü. Dediği gibi elleriyle iletişim

kuruyordu. Avuçlarının sıcaklığı bütün bedenine yayılıyordu. Sırtı masaya değdi. Des onu yatırmıştı ve sert ereksiyonu kasıklarını deliyordu. Başından beri ona hissettiği çekim alev aldı. Bu deliliği durdurmazsa, saniyeler içinde çıılçıplak kalacaklardı. Birkaç hafta içinde gitmeyi planlayan bir kadın için doğru bir hareket olmazdı.

Kendine geldi. Geri çekilmeye çalıştı ama Des'in vücudu ile masa arasında sıkışmıştı.

"Bu..."

"İnanılmaz?" diye tamamladı Des. Gözleri hala sımsıcaktı. "Ama durmamız gerektiğini seziyorum."

"Gördün mü, gayet iyi anlaşıyoruz," yutkundu McKenna. "Sadece... İyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Karmaşık olmayan bir ilişkiye girme lüksünde olan iki insan değillerdi. Des, kontrolün elinde olmasını istediğini kaç kez belirtmişti. Boşanmak üzere evlenmişlerdi. Bu denenecek bir şey değildi. Bu durum nereye varırdı?

"Oh, gayet iyi bir fikir..." Delici bakışları McKenna'nın içine işliyordu. "Ama ikimizde aynı fikirde olmalıyız."

Bunu söyleyerek geri çekildi.

McKenna derin bir nefes aldı. "Haklısın. Ve şimdi onu düşünemeyeceğim."

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

BU öpüşme deneyi Desmond'ın istediği gibi sonuçlanmamıştı. Karısına olan isteğini nasıl durduracağını anlayacağı yerde, öpüşmeleri kafasında olmadık boyutlar açmıştı. Daha da kötüsü; bir daha yapmak istiyordu ve bu kez bilimsel nedenlerle ilgisi yoktu.

O dudaklar zihnine kazınmıştı. Olmadık zamanlarda, örneğin titanyum robotunun parçalarını birleştirirken aklına geliyordu. Bu gidişle insansı değil örümceğimsi bir robot ortaya çıkacaktı.

Aklı robotta değil, McKenna'yı bir daha ne zaman öpeceğindeydi. McKenna tam beklediği gibi geri çekilmişti. Onun dünyasında kadınlar ikiye ayrılıyordu. Bir kısmı, onu ilgilenecek kadar değerli bulmuyor, diğerlerinin de kendince hesapları olduğundan ilgileniyordu. Karısı ilk gruba giriyordu. Her durumda, kadınlar onu zor bir insan olarak görüyorlardı. McKenna'da farklı değildi ama kendisi ilk kez bu durumu önemsiyordu. McKenna ondan kaçınırken, onu tekrar nasıl öpebilirdi? İki göndür onu görmüyordu.

Bir türlü aklını toplayamıyordu. Çözüm, dadı bulma servisinin mesajıyla geldi. Adaylar ekranda belirdi. Nitelikleri grup-

ladı. McKenna'ya fikrini soracaktı. Onun da bebeğin mamaya geçişinde deneyimli birini seçeceğinden şüphesi yoktu. Ayrıca özgeçmişleri onunla tartışırken, ona daha fazla yakınlaşabilirdi.

Onu aramaya çıktığında, bebeği emzirirken buldu. Onu; Conner'ı emzirirken görmekten neden bu kadar etkileniyordu?

"Özür dilerim, gelebilir miyim?" dedi.

"Burası senin evin, ne zaman istersen gelebilirsin."

Des, huzursuzca sakalını sıvazladı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Hayır," diyerek içini çekti McKenna. "Özür dilerim. Tuhaf davranıyorum."

Des, gülmesini tuttu. "Genelde bunu ben söylerim. Sen tuhaf olamazsın."

McKenna yüzünü buruşturdu. "Sen de değilsin. Yani... O gün... Tuhaf bir yerdeyiz ondan..."

O gün... Onu öptüğü gün... McKenna kızardı. Bebeği diğer memesine aldı. İlginçti ama McKenna'da onun kadar rahatsızdı. Kollarını kavuşturdu. "O kadar tuhaf değil. Evliyiz. Bebek anne sütü alıyor ve hala bir dadıya ihtiyacımız var. Nesi tuhaf?"

"Ne demek istediğimi anlıyorsun?" Mırıldandı McKenna.

"Belki anlamıyordum." Vücuduna dolan endorfin hoşuna gidiyordu. Kontrol altında tuttuğu sürece hoş bir durumdu.

"Öyleyse aldırma," dedi McKenna. "Belli ki tuhaflık ben-de... Belli ki canın istediğinde birini öpmek sana normal geliyor ve bu yüzden uykun bile kaçmıyor."

Bu ilginç bir bilgiydi. "Uyumak da zorluk mu çekiyorsun? Seni öptüğüm için mi? Neden?"

İkisinin de aynı durumda olduğunu tahmin etmemişti. McKenna'nın yatarken kurduğu fantezileri merak etmeye başlamıştı. Çünkü kendisinin de bir sürü fantezisi vardı.

McKenna kızardı. "Her söylediğimin altında bir şey arama."

"Öyle mi yapıyorum?" McKenna'nın da o öpücükten ken-

disi kadar etkilendiğini duymak istiyordu.

McKenna homurdandı. "Beni bunu konuşmak için aradığını söyleme..."

"Hayır." Öpüşme konusuna sonra dönebilirdi. "Dadı bulma servisinden aday listesi geldi. Konuyu uygun zamanında seninle tartışmak istedim."

"Şimdi," dedi McKenna. "Bebeğin on dakikası kaldı. Sonra öteki memeye alacağım. Kıpırdayamam."

"Kıpırdayamaz mısın?"

"İşin bir kısmı da, aynı noktada oturmak... Önce tuvalet ihtiyacımı gideriyorum ve oturuyorum. Alışyorsun. Meditasyon gibi..."

Des, emzirme işleminin onu kısıtladığını düşünmemiştir. Bu düşünce onu rahatsız etti. Onu tekrar nasıl kollarına alacağını düşünürken, McKenna kendi rahatını düşünmeden, oğluyla ilgileniyordu. "Sana ne getireyim. Elma suyu, yastık?" Emziren bir kadın ne isterdi? Bu konuyu Google'dan araştırmalıydı.

McKenna gülümsedi. "Teşekkürler. Ama başlamadan önce her şeyi hazır etmeyi öğrendim."

Kendi cinsinin bu konularda ne kadar yetersiz olduğunun ispatıydı. McKenna, oğullarını beslerken, onu kendi haline bırakması yanlıştı. "Bundan sonra, Conner'ı emzirirken yanında olacağım."

"Neden?" McKenna şüpheyle baktı.

"Conner'ın bakımdan kontrol edemediğim tek konuda senin yanında olmak istiyorum. Kısıtlanıyorsan, ben de öyle olmalıyım."

"Ah, bunu beklemiyordum."

"Her zaman o kadar zalim değilimdir." Sadece gerektiğinde...

McKenna güldü. "Öyle olduğunu söylemedim. Teşekkürle ama hep yanımda olmana gerek yok. Sıkıcı olabilir."

"Conner oğlum. Sen karımsın. İkinizle de ilgilenmeliyim."

McKenna ona baktı. "Bu kadar açık sözlü bir erkeğe alışkın

değilim.”

Ne tip erkeklere alışkındı? Huzursuzca kıpırdandı. Bu konuyu araştırmasa daha iyi olacaktı.

“O zaman daha nitelikli insanlarla haşır neşir ol,” diye öğütledi. “Dadı listesini inceledim. Dört aday iyi gibi, fikrini söylersin.”

“Tabii.” Conner’ın ağzını memesinden çekti ve öteki memesini açtı. Sanki oda da bir erkek yokmuş gibi davranıyordu. Belki de Conner emzirilirken yanında olmayı teklif etmesi çok akıllıca bir fikir değildi. Kıpırdandı ama ereksiyon halindeyken rahat olması imkânsızdı. Bu durumunu kontrol edememekten ve normal bir koca gibi karısını seyretememekten nefret ediyordu.

Ama yapamazdı. Bir dadı bulmalı ve McKenna’ya söz verdiği gibi onu desteklemeliydi.

“Özgeçmişleri bana okuyabilirsin,” diye önerdi McKenna.

Des gözlerini kırptırdı. Akıllıcaydı. “Hemen geliyorum.” Çalışma odasına gidip bilgisayarını aldı. Geldiğinde McKenna bıraktığı noktadaydı. Gün ışığı saçlarını aydınlatıyordu. Conner kucagındaydı ve gördüğü en güzel kadındı. Göğsü sıkıştı.

Bu durumu düzeltmeliydi. Tek düşündüğü onu öpmek ve hiç durmamaktı. Aralarındaki bu çekimden hoşlanıyordu. “Ee... Liste burada,” dedi. Okumaya başladı. McKenna ara ara kesiyor ve sorular soruyordu. Bitirdiğinde, “Ee... Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Üç numarayı beğendim. Shelly... Mama alerjisi olan bir bebeğe tek bakmış olan o ve diğerlerinden iki yaş büyük... Oğlumun... Yani oğlunun bakımı en önemlisi...”

Dil sürçmesi bir an havada asılı kaldı. Bu konuda bir şeyler söylemeliydi. Conner onun oğluydu. Bu konuda çelik gibi bir sözleşme hazırlatmıştı. McKenna’nın bunun unutmamış olması iyiydi.

McKenna’nın bu konuda kafa karışıklığı olmadığı çok belliydi. Bu yüzden onunla farklı bir bağı olmasını istememişti.

Belki de Desmond'ın gerçekleri kendi kendisine hatırlatmasında fayda vardı. Konuyla ilgili yorum yapmamış olması McKenna'nın gözünden kaçmadı. "Ben de Conner için en iyisini istiyorum. Bunu bilmesen, fikrimi sormazdın zaten..."

Aslında Des bunu düşünmemiştir. Bebeği için en iyisini istemesi, duygusallığın işin içine girmesi demektir. Bu istemediği bir şeydi. Ama McKenna yanlış anlamıştı ve Des, onun bebekle bir bağ kurduğunu atlamıştı.

Koltuğa oturup tableti yanına aldı. "Dadı konusunda yardımını istedim çünkü bebeği mamaya geçirme konusunda desteğe ihtiyacın olduğunu düşündüm. Böylece daha rahat gidebilirsin."

McKenna'nın yüzünden tuhaf bir ifade geçti. "Evet. Konuda bu zaten... Yerimi alıp Conner'ı yetiştirecek doğru kadını bulmak."

"Conner'ı ben yetiştireceğim," diye düzeltti Des. Oğlu konusunda çok kararlı olduğunu belirtmekten hiç çekinmiyordu.

"Tabii ama kadın eline ihtiyacı var. Onu kucaklayacak, düştüğünde onu pohpohlayıp öpecek birine..." Desmond'a baktı. "Niyeyse seni o rolde düşünemiyorum."

"Erkek olduğum için mi?"

Cinsiyet ayrımcılığı içeren bir sözdü ama McKenna'nın yarıldığını düşünmüyordu. O da kendisini o pozisyonda düşünmüyordu. Kafasında canlandığı ilişki; Conner'la felsefe tartıştığı, fizik teorilerini veya antik tarihi konuştuğu şeklindeydi. Onun ayağına bant yapıştıracağını falan hiç düşünmemiştir.

"Yo, sen olduğun için... Erkek olmakla ilgisi yok. Sen annenin işini yapabilecek birini arıyorsun. Ben de, çalışma odana saklanıp işine daha rahat odaklanasın diye doğru adayı arıyorum."

"Ben..." *Saklanmıyorum.* Oysa yapıyordu ve McKenna'nın bunu belirtmesi onu rahatsız etmişti. Ayrıca Desmond'ın ebeveynliği konusunda da şüphesini dile getirmişti. "Sizin toplumda nasıl çocuk büyüttüklerini biraz daha anlatır mısınız?"

"Sahi mi? Pek ilgi alanın gibi değil de..." Kafası karışmıştı.

Bu konuda yanıliyordu. "Tam tersi... Conner'in mutlu ve sağlıklı bir yetişkin olmasını istiyorum. Diz bantlamayı içermeyen de bir işim var."

McKenna dalga geçer gibi dilini çıkardı ama Des'in aklına gelen ilk şey o dilin hissettirdikleriydi. McKenna onu istekle öpmüştü. Sanki onu özlemle bekler gibi davranmıştı. Onun ellerini tekrar bedeninde hissetmek istiyordu. Bacaklarını üst üste atıp, pantolonunun önünde beliren kabartıyı kapatmaya çalıştı. McKenna'yı gördüğü anda verdiği bu uyarılma haliyle nasıl baş edecekti?

"Yapamazsın demiyorum," dedi. Çok şükür Des'in isterik bir ergen gibi verdiği tepkileri anlamamıştı. "Conner'in bir yeri kanadığında ya da acıdığına ilk koşacağı kişinin sen olmaya-
cağını düşünüyorum. Anne ve babalar birçok konuda çocuklarına eşit mesafededirler. Ama daha fazla sevgi ve hoş görü gösteren taraf, kriz anında da ilk başvurulandır ve çocuklar çok sık kriz hali yaşarlar."

McKenna konuşurken Conner'in başını okşuyordu. Des; onun doğuştan şefkatli biri olduğunu anladı. Conner'i farkında bile olmadan okşuyordu. "Dadının öyle biri olacağını mı düşünüyorsun?" Birden McKenna dışında birinin öyle olamayacağını düşündü. Şu anda karısının oturduğu yerde başka bir kadını elinde biberonla hayal etmeye çalıştı ama beyni bu imajı reddetti.

McKenna silkindi. "Belki yanıliyorumdur. Öyleyse sen hangi adayı seçtiğini söyle..."

Yo, bu konuyu tartışmayacaktı. McKenna kafasına hiç düşünmediği şeyler sokmuştu ve bunları sindirip anlaması için zamana ihtiyacı vardı. Ama şimdi gidemezdi çünkü McKenna hala emziriyordu. Çünkü söz vermişti. Birden panik atağı başlıyormuş gibi geldi. Yıllardır panik atak yaşamamıştı çünkü onu yaşatacak her durumdan kaçınmıştı.

"Desmond," McKenna'nın güçlü sesiyle kendine geldi. Gö-

zünü açtı, kapadığının farkında değildi. McKenna ilgiyle ona bakıyordu.

“Kucağına almak ister misin?” dedi McKenna, sanki onun daldığını anlamamıştı. Oysa anladığını biliyordu. McKenna gelip Conner’ı kucağına koydu. Des, içine dolan duyguların yoğunluğuna şaşırdı.

Bu bebeği seviyordu. Lacey hamile olduğunu söylediği andan beri, yüreği çocuk fikriyle çarpıyordu. Bir bebek, onu olduğu gibi kabul edecekti. Babasının kalabalıklardan nefret ettiğini bile bile onu sevecekti. “Dizini bantlamam için bana gelmesini istiyorum,” diye mırıldandı. McKenna nazıkçe omzunu sıktı.

“Öyleyse gelecektir,” dedi. “Düşüncesizlik etmek istemedim.”

“Yo. Sadece yalnız bir ebeveyn olmanın gereklerini gösterdin.” Belki bir dadiya ihtiyacı yoktu. Gerekirse bir hatta iki yıl işiyle ilgilenmez ve çocuğuna bakardı. Beyni yaratıcılığını kaybetmezdi. Yalnızca Des ve Conner, baba ve oğul... Dadiya gerek yoktu.

McKenna gülümsedi. “Memnun oldum. İyi bir baba olmanın sırrı yok. Sadece seveceksin. Dadi olmasının da yanlış bir yanı yok. Mama alerjisinin üstesinden geldiği sürece... Önemli olan bu...”

Gerçek bir anda önüne geldi. Eğer dadi bulmazsa, bebeği mamaya alıştırma sürecinde McKenna’ya yardım edebilir miydi? McKenna bunu kabul eder miydi?

Bu güne kadar üstesinden gelmediği hiçbir şey olmamıştı. Yine yapardı. Ayrıca bu durum McKenna’nın yanı başında olmasına yol açardı. Onunla beraber olma fırsatı elde ederdi.

Bunları McKenna’ya söyleyemezdi önce bunun doğru karar olduğuna onu ikna etmeliydi.

Des, Conner’ın mama alerjisi konusunda araştırma yaptı. Videolar izledi ve işin mantığını kavradı. Düşünü yaptı. Yatak

odası kale gibiydi. İnsanlardan uzak olmak için bu evi inşa etmişti. Orman içinde olması da, durumu kolaylaştırıyordu. Yüksek duvarlar arasındaydı ve bahçeyi koruyan dobermanlar vardı. Bütün tedbirlere rağmen, içinde her ihtiyacının karşılandığı izole bir yatak odası vardı. Gerçi çoğu zaman çalışma odasında uyuya kalıyordu.

Çalışma odasına saklanmamaya ve ailesiyle daha fazla zaman geçirmeye karar verdi. Üstünü giydi ve oğlunu aramaya çıktı. Oğlu ve annesini bebek odasında buldu. McKenna oğluna kitap okuyordu. Hafifçe öksürdü. "Ona baktığın için teşekkürler."

"Rica ederim," dedi McKenna sanki onun kibarlığına şaşırmıştı.

McKenna elbise giymişti. Şaşırtıcıydı çünkü genellikle eşofmanla gezerdi. Elbise onun kadınsı hatlarını çıkarmıştı ve Des, bu durumdan memnundu. McKenna Conner'a gülümsedi. O da minik elini salladı. Des'in içi tanımlayamadığı duygularla doldu.

"Bir şey mi istedin?"

"Oğlumla vakit geçirmem için bir şey mi söylemem gerek?"

McKenna onun sesinin resmi tonundan rahatsız olmadı. "Bunu istemen normal," dedi ve Conner'ı Des'in kucağına bıraktı. Odadan çıktı.

"Bekle," dedi Des. Conner kıpırdanmaya başlamıştı.

McKenna döndü. "İdare edersin. Yemeğini yedi. Altını değiştirebilirsin."

"Kalmanı istiyorum." Doğru iletişim biçimi değildi.

"Neden?" McKenna şaşırmıştı. Sanki bulunduğu ortamı nasıl aydınlatığının farkında değildi. "Ben sadece yiyecek kaynağıyım."

"Bu doğru değil," dedi Des. Onun karısıydı. Her şeye rağmen, onun doğumdan sonra eve gelmesini sağlamıştı.

"Senden hoşlanıyorum," dedi. İlk kez birine böyle bir şey

söylüyordu. Bu büyük olaydı. McKenna artık yalnızca taşıyıcı anne değildi.

“Evet, o gün anlamıştım,” dedi McKenna ve gülümsedi. “Umarım tekrarlanması istemiyorsundur.”

Öpüşmeyi mi? Ya istiyorsa? Aklındakini söylemese iyi olurdu. Ayrıca McKenna onun bu halini seviyor gibiydi. Normal olarak insanların ne düşündüğünü hiç umursamazdı. McKenna hariç...

“McKenna.” McKenna dondu. “Kal. Aynı evdeyiz ve bir oğlumuz var. Varlığın hoşuma gidiyor. Tabi sen aksini istemiyorsan...”

“Ne? Seninle takılmamı mı istiyorsun? Günümü oğlunu beslemekle geçiriyorum. Yetişkin sohbeti programımda yok.”

Belli ki kendini sür kaynağı olarak görüyordu. Kendisi de bunun aksini gösterecek bir şey yapmamıştı. McKenna’nın da ilgi alanları olmalıydı.

“Gitmen için bir neden yok. Conner’ın bezini değiştirirken burada olabilirsin. Kendinle ilgili bir şeyler anlat.”

“Seni eğlendirmemi mi istiyorsun?” McKenna dudağını büktü.

“Yo.” Onun hakkında ne kadar çok şey bilirse, onu içinden o kadar çabuk atabilirdi. Ama bu bahane bile ona sığ geliyordu.

“Pamuk şeker severim. Fırtınadan hoşlanırım ve köpeklerle ilgili okurum gibi şeyler mi? Biriyle çıkıyor gibi hissettim.”

Des’in kafasına bir sürü senaryo doldu. McKenna ile romantik bir ilişkinin nasıl olacağını, onunla yağmurda el ele yürümeyi düşündü. Onu Ağaca yasladığını, ona pamuk şeker yedirdiğini sonra onu öptüğünü hayal etti.

Problemini böyle çözemezdi. Onu tanımak veya öpmek istiyorsa, *kal* demesi işe yaramazdı. Ona çıkma teklif etmeliydi.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

MCKENNA, Des'in yüzündeki ifadeden hoşlanmadı. Ya da aşırı hoşlandığı halde ve hoşlanmaması gerektiğinden hoşlanmadı. Çıkma sözü ağzından çıktığından beri, bedeni alev almış gibiydi. Desmond'ın seksi kafasından neler geçtiğini okur gibiydi. Üniversitedeyken birçok zeki insanla tanışmıştı ama Desmond'ın beyni farklı çalışıyordu. *Senden hoşlanıyorum*, gibi bir cümleyi öylesine söyleyebiliyordu. Bazen onu denemek için böyle davrandığını düşünüyordu. Sanki testi geçip geçmeyeceğini sınıyordu. Des'le arkadaş olmamalıydı. Anlaşma öyleydi.

"Dadı konusunu halletmedik," deyiverdi McKenna. Konuşmayı daha normal bir konuya çekmeliydi. Des'in ıslak saçları onu huzursuz etmişti. Islak saçlar onu daha etkileyici kılıyordu. Onu ıslak ve çıplak düşünmekten kendini alamadı.

"Öyle... Şimdi daha önemli bir konu var. Bu akşam benimle yemek ye."

McKenna şaşkınlıktan boğulmamak için yutkundu. Conner ağlamaya başladı. Des, onu yatıştırırken McKenna'dan gözlemini ayırmıyordu.

"Çıkıyormuşuz gibi mi?" McKenna zorlukla sorabildi. Niye

o kelimeyi söylemişti ki? Çünkü o öpüşü aklından çıkaramıyordu. Sürekli o anın hayalini kurmuştu. Onun kadar zeki bir erkek, McKenna'nın bir bağları olmaması konusundaki sözünü unutmazdı. Yine de onu geri çevirmek isteyip istemediğinden emin değildi.

“Akşam yemeği gibi... Conner ve benim için yaptıklarına teşekkür etmek istiyorum.” Yavaşça Conner'ı salladı. “Misafirsin ve ben sana öyle davranmadım.”

Oh, bu başka bir durumdu. Yine de çıkma teklifi gibi gelmişti. “Yalnızca sen ve ben mi? Conner ne olacak? Dadı da yok.”

“Bayan Elliot birkaç saat bakabilir.”

Her şeye bir yanıtı vardı. Reddedebilmek için bahaneler arandı ama onunla yemek istiyordu. Hem de çok... Yemek sırasında bakışacaklarını düşünerek içi ürperdi. Çok kötü bir fikirdi.

“Giyecek bir şeyim yok,” dedi ve Des'in bir rahibeyi bile eritecek bakışıyla karşılaştığında sözlerini unuttu.

“Üstündekinin çok iyi durduğunu düşünüyorum. İstediyini giy veya giyme.”

Des'in sözleri tenine işledi. Duyduğu en tahrik edici cümleydi. Bir başka erkekten duysa hoşlanmazdı. Ama Des'in sıradan bir şeymiş gibi söylemesi, onu tehlikeli duygulara sürüklüyordu.

“Dediğini yaptığım takdirde yüzündeki ifadeyi merak ediyorum.”

Des kaşını kaldırdı. “Meydan okumadım. Sadece rahat olmanı istedim. Eğer seni çıplak gördüğümde ne yapacağımı merak ediyorsan, bütün gecemi ve programımı buna ayırabilirim.”

McKenna güldü. Gerçi onun dalga geçmediğinin farkındaydı. Des ondan hoşlanıyordu ve onu çıplak görmek istiyordu. Ama aynı zamanda boşanmaya da hazırdı. Çok çelişkili bir durumdu.

“Ya evet dersem? Yemek karşılığında seks mi bekliyor-

sun?"

"Yo. Yemek karşılığında önündekileri yemeni umuyorum. Ama gecenin bir parçası olarak seks istiyorsan, dediğim gibi gecemi ve programımı ayırabilirim."

McKenna gözlerini kapadı. "İstemiyorum." İstiyordu. Tanrım, Desmond'la ilişkisinde seks olsun mu istiyordu? Elleriyle iletişim kurduğunu söylemesi ve öpmesi, uykularını kaçırmıştı. O elleri hayal etmekten kendini alamamıştı.

Onun nesi vardı? Desmond'la bir mantık evliliği yapmışlardı ve seks işleri karıştırdı. Sonra ne olacaktı? Boşanıp tıp fakültesine gidecekti. Planı buydu. Gözlerini kırıştırdı.

"Seninle akşam yemeği yiyeceğim." Mönüde seks yoktu.

McKenna dolaptan en güzel giysisini çıkardı. Dolapta, Des'in evindeki her şey gibi kocamandı. Des'in varlığı evin her yerinde hissediliyordu. Ondan kaçabilmesinin hiç yolu yoktu.

Emzirirken sürekli yanındaydı ve bu duruma minnettardı. Ama gecenin bir yarısında odasına girmesi, zor oluyordu. Onun yatak odasında olmak Des'e normal geliyor gibiydi. Emzirmesi bittiğinde Des odadan çıkıyor ve soğuk yatağa geri dönmek McKenna'ya zor geliyordu. Daha önce bu durumdan rahatsız değildi. Gerçi daha önce hiç bu kadar çekici bir erkeğin yanında olmamıştı.

On dakika içinde yemek yiyeceklerdi. Her ikisi de bir bağ olmamasını düşündükleri sürece bir sorun olmayacaktı. McKenna heyecanlı bir şekilde aynaya baktı. Daha önce hiç boy aynası olmamıştı ve buna bayılıyordu. Buradan gidince özleyecekti. Bütün evin lüksünü ve kapalı havuzu da özleyeceğini biliyordu.

Saçlarına şekil vermişti. Makyajı yoktu. Elbise üstüne oturuyordu. Göğüs kısmı biraz sıkıyordu. Hamilelik giysilerini giymek istemedi çünkü Des'le ilk yemeğinde patates çuvalının içinde gibi görünmek istememişti. Ayrıca göğüslerinin gereğinden fazla ortada olmasının sakıncası yoktu çünkü zaten Des

defalarca görmüştü.

Merdivenlerden inerken Des onu aşağıda bekliyordu. Bakışları ona kilitlendi. Hayranlıkla dolu bakışla McKenna'nın içini ürpertti.

"Conner bana Elliot'la ve bir biberon anne sütü yanında," dedi sıradan bir şekilde, sanki demin soyar gibi bakan o değildi.

Des kolunu uzattı ve yemek odasına yöneldi. Yemek odası da evin diğer yerleri gibi Des'in etkisi altında ve müthiş döşenmişti.

Başlangıç yemeklerini yerken, "İmece usulü yaşayan toplumunuzdan biraz bahset."

"Ne? Her şeyi mi?"

"Evet. Seni şekillendirdiğine eminim. Merak ediyorum."

Yutkundu. Biriyle ilk çıktığında konuşulacak konu değildi. Ruhunu açmak gibiydi. "Bilmem ki... Nasıl yetiştirildiğimi hiç düşünmemiştim." Oysa bazen düşünürdü. Kapalı bir toplumda olmanın çok artısı vardı ama büyükbabasını kaybetmesi onlardan biri değildi. O olay onu şekillendirmişti.

"Ama fark ediyor." Desmond'ın sezgileri onu rahatsız ediyordu.

"Hımm. Tabii ki..."

"Taşıyıcı anne olmaya karar vermeni sağladı mı?"

"Geçmişimin Conner'ın annesi olmamla çok ilgisi var. Hepimizin bir amacı olduğuna inanarak yetiştirildim. Benimkinin insanlara yardım etmek olduğunu çok erken anladım. Bebeği çok istiyordun ve benim sana verecek gücüm vardı."

"Teşekkürler," dedi basitçe. "Conner, yarattığım her şeyden çok daha önemli. Sensiz ona sahip olamazdım."

Sesindeki samimiyet McKenna'nın boğazını düğümledi. Yaşları engellemek için gözlerini kırptırdı. Desmond'la bu kadar özel ve şahsi bir şey paylaşmanın ne anlama geldiğini düşündü.

Des sessizce yemeğini yedi. Tabaklar değiştikten sonra ba-

şını kaldırdı. "Belki Conner'in hayatında daha uzun vadeli bir rolün olsun istersin."

"Ne?" Çatalı tabağa düştü. "Anlaşmamız bu değildi."

Bahsettiği anlaşma olamazdı. Ne demek istemişti? Conner'i okula götürmek veya okuldan almak gibi mi? Bunu yapamazdı. Desmond, daha şimdiden bırakıp gitmesinin ne kadar zor olacağını göremiyor muydu? Bir bağları olmaması daha kolaydı.

"Yo, değildi." Kelimelerini tarttı. "Ama şimdiden Conner'a değer veriyorsun. Onu kucakladığında bunu yüzünden okuyabiliyorum. Farklı bir anlaşmayı konuşmamızın sakıncası olmaz."

McKenna boş boş baktı. Delirmiş miydi? "Yapamam. Yapmamı istiyor olamazsın. Ya benim hakkımda sorular sormaya başlarsa... Neden gerçek bir anne gibi onunla yaşamadığımı sorarsa?"

Felaket olurdu. Ve tabii ki Conner'ın başka soruları da olacaktı ve onlara Desmond'ın yanıt vermesini yeğlerdi. Taşıyıcı olarak, bütün bunlarla yüzleşmesi gerekmiyordu. Anne kumaşına sahip değildi. İlk önce anne olmayı istemesi gerekiyordu ve böyle bir isteği yoktu. Ya da isteme lüksü... Ya doktor ya da anne olabilirdi. Çok önceden seçimini yapmıştı. Şimdiye kadar...

Des'in önerisini düşünürken yediği somun ağzında kurudu. Demek ki kararında düşündüğü kadar ısrarlı değildi. Conner'a önem veriyordu. Des'de bunu fark etmişti.

Fark etmiyordu. Doktor olmayı istemesiyle aynı nedenlerden dolayı bebeğe de önem veriyordu. Conner'a yardım etmek istiyordu. Bir yanlış düzeltmek ona çok doğal geliyordu ve doktor olmak istemediği tek bir zamanı bile hatırlamıyordu.

Ayrıca Des boşanma kâğıtlarını imzalayınca, velayet de yürürlüğe girecekti. "Bunu konuşmamamız için bir neden var," diye hatırlattı ama boğazı sıkılıyordu. "Conner'ın hayatında rolüm olmaması konusunda çok nettin."

"Öyle ama durumlar değişti."

“Paylaşmayı sevmiyorsun,” deyiverdi McKenna, konuşmanın aldığı yön kafasını karıştırmıştı. Bu gece düşündüğü o imalı sözlerle ne olmuştu? “Kararları verenin yalnız sen olması konusunda fikrini değiştirmeyisen tabii...”

“Değiştirmedim,” dedi Des. Ses sonu sakindi. “Haklısın, adil davranmıyorum. Anlaşmamızı değiştiremeyiz.”

McKenna’nın sırtı ürperdi. Bu gece, huzursuz bir sessizliğe bürünmüştü. İkisi de durumun farkındaydı. “Anladığımı kadarıyla programın artık pek uygun değil,” diye belirtti McKenna. Personel tabakları topluyordu. Tabağını bitirememişti.

Des baktı. “Sana olan ilgim değişmedi ama sanırım zamanlama doğru değil.”

“Ya öyle.” Sımsıcak bir seks paylaşımları ve ardından boşanıp gitmesi kolay gibi gelmişti. Ama Des, gerçekleri gözünün önüne serivermişti. Bütün kontrol ondaydı ve bundan vazgeçmezdi. Seçimlerinden vazgeçmeyecek biriyle bağ kurmak istemezdi.

Des sakalını sıvazladı. “Seni kızdırdım.”

“Yo.” Aslında Desmond başından beri netti ama McKenna bebeğinin babasından uzak kalma kararı konusundaki uyarıları görmezden gelmek gibi bir gaflete düşmüştü. “Sadece biraz hava almak istiyorum.”

İzin alarak odasına çıktı. Gece emzirmesi başlamadan ve Des odasına gelmeden biraz uyumak istiyordu.

McKenna yine ondan kaçmıştı. Des, Conner’in odasında camdan dışarı bakarken düşünüyordu. Bir kadının ilk buluşmalarında ondan kaçması ilk olmuyordu. Neden olaylar böyle gelişmişti? McKenna’nın yetiştirilme tarzını konuşuyorlardı ve konu Conner’a dönmüştü. Gerçi ortak konularıydı.

Sonra anlaşmalarını değiştirme konusu gelince McKenna gerilmişti. Bunda ne vardı? Belli ki McKenna aynı fikirde değildi. Aralarındaki çekimi de analiz etmek istemediği belliydi.

Sorunun kökü de buradaydı. Belli ki bir kadını yatağına çe-

McKenna bebek kucağında oturdu. "Biliyorum," dedi ve hafifçe gülümsedi. Des'in biraz da olsa içi rahatladı. Emzirme yastığını alıp, McKenna'nın kucağına koydu. Conner'ı ayarladı. Aralarındaki çekim nebze azalmamıştı. İçindeki sızıyı görmezden gelerek anne ve oğulun ilkel paylaşımlarına dikkatini verdi.

McKenna'ya duyduğu çekimin, onun Conner'ın annesi olması ile doğrudan ilgisi vardı. Çok güçlü bir çekimdi. Bu konuda ne yapacaktı?

"Ben de üzgünüm," dedi McKenna.

Des ona baktı. "Ne için? Haddimi aşan bendim."

"Yo. Anlaşmamızı gözden geçirmeyi teklif etmen çok cömertçe idi. Yüreğinden geçenin doğru olduğunu biliyorum. Korktum ve olayı tuhaf bir zemine çektim."

Des durdu. Duygusal kararlar ona göre değildi. "Çünkü mantık dışı bir şey önerdim. Bir hataydı." Bir bağ kurmak istemiş ve becerememişti.

"O konuda hemfikiriz." Başını kaldırdı. "Çok zor olur, Desmond. Umarım anlıyorsunuzdur."

Ne demek istediğini anlamıştı. McKenna, Conner'a önem veriyordu. O konuda yanılmamıştı. Onu her kucağına alışında yüzündeki şefkat gözünden kaçmamıştı. "Oğlunla olan bağından vazgeçeceğin için zor, değil mi?"

McKenna gülümsedi. "Öyle olmamalıydı. Emzirmemi istediğinde bu konuyu hiç düşünmemiştim. Yani kim bilebilirdi ki?"

McKenna'nın acısı, onu ikna etti. Onu zorlamıştı ve nasıl bir duygusal karmaşaya sebep olacağını hesap etmemişti. Hem McKenna, hem de kendisi için... Başkalarının hislerini anladığı için, ilişkilerinde zorlanıyordu. Neden duyguları bu kadar yoğun hissetmek zorundaydı? Bu yüzden insanlardan uzak duyuyordu ama McKenna'dan uzak kalamamıştı.

"Anlamamıştım," dedi dişlerinin arasından, duyguları yüreğini sıkıyordu. McKenna üzülmüyordu. "Üzgünüm."

"Seçim benimdi," dedi McKenna ve silkindi. "Doğru olan-
dı. Ben olmasam Conner ne yapacaktı? Şimdi tek yapmamız
gereken ileriye bakmak... Bize yardımcı olabilecek bir dadı bul
ve ben gideyim."

Eğer ona bu kadar yakın durmasaydı sesindeki hüznü fark
edemeyebilirdi. McKenna'nın gitme konusunda çok da acelesi
olmadığını anladı. Onun hissettiklerini kitap gibi okuyordu.

O da onun hemen gitmesini istemediğini kabul etti. Oysa is-
temeliydi. McKenna, uyandırdığı hislerle onu huzursuz ediyor-
du. Ama aynı zamanda heyecanlandırıyordu. Aralarındaki çe-
kimin vereceği zevkin gücünü tahmin edebiliyordu.

"Mama alerjisi konusunda biraz araştırdım. Altı ay boyunca
alışmayabilirmiş."

"Biliyorum. Ben de araştırdım. Katı yiyeceklere geçinceye
kadar burada olabilirim."

"Bu o kadar kötü mü?" Direkt bir soruydu. McKenna soru-
daki imayı anladı. Anlaşmalarının gözden geçirilmesi demekti.

Derin bir nefes aldı. "Sadece amacımı erteler."

Yani burada kısılıp kalacağından veya Conner'a bakmak is-
temediğinden değildi. Durumlar değişmişti ama ne kadar de-
ğişmişti? Aralarındaki karmaşayı çözmeye yetecek kadar mı?

Bu şekilde devam edemezdi. Bedeni yanıyordu. Araların-
daki ilişkiyi mahvetmek istemiyorsa, yavaştan almalıydı.
McKenna istekli ve nefessiz kalıncaya kadar onu romantizmle
sarmalıydı.

Ertesi sabaha kadar bu fikri kafasında olgunlaştırdı. Karısı-
na nasıl kur yapacağını düşündü. Teknikler ona yapay geliyor-
du. Normal insanlar içindi. Ama karısı ve Conner herhangi
birileri değildi. Conner'ı seviyordu ve McKenna'yı... Gerçi
ona olan hisleri konusunda emin değildi. Okuduklarından anla-
dığı kadarıyla, yapması gereken McKenna'nın ilgi duyduğu
konuları paylaşmaktı.

McKenna tıp fakültesine gitmek istiyordu. Bu konudaki bil-
gisini kullanacaktı.

~ ALTINCI BÖLÜM ~

MCKENNA'NIN kafasında bir sürü şey olduğu halde, yüzmeyi seviyordu. Günde birkaç saatini havuzda geçiriyor ve düşünmemeye çalışıyordu. Desmond'ın dediği ve önerdiği gibi, Conner'a bakmaya başlamıştı.

Tereddütlü olmaktan nefret ediyordu. Conner onun oğlu olmamalıydı. Bu anlaşmaya gönüllü girmişti. Bebeği hastane de bırakıp gitmenin zor olacağını biliyordu ama yapmıştı. Desmond'a bir aile verdiğini hayal etmişti ve zamanla unuttur diye düşünmüştü.

Hiç biri olmamıştı. Desmond, hayatını fırtına gibi alt üst etmişti. Şimdi oğluna bakıyordu ve sonunda yine onu bırakıyordu. Bu evde kaldığı her an, yüreğine yeni bir oyuk açıyordu. Sadece bakıcı anne olup, gerçek anne olamamak onu öldürüyordu. Ne yapacaktı?

Yüzme kafasını dağıtıyordu ama fazla yardım etmiyordu. Özellikle sudan başını çıkarıp, Desmond'ı şezlongların birinde bütün muhteşemliğiyle otururken görmek, nabzını hızlandıırıyordu.

Dün gecedен beri onu görmemişti. Conner gece beslenmesinin birini bırakmıştı ama diğeri, yani her gece Desmond'ı

görme ve aralarındaki çekimi hissetme sorunu hala duruyordu.

Sanki Conner'ı bırakıp gitmek zor olmayacakmış gibi, basını da zihninden silme meselesi vardı. Gece geç saatlerde ve karanlıkta ona her şey mümkünmüş gibi geliyordu. Ama sabah olunca, Desmond'la olmaması için bütün sebepler gözünün önüne diziliyordu.

"Conner öğle uykusunda," dedi Des.

"Yani bir dadı bulduğunu söylemek için uygun zaman..."

"Daha değil."

Tabii ki değildi. Majesteleri kontrolü seviyor ve gücünü istediği zaman kullanıyordu. Şimdi de kendini nankör hissetmişti. Adam ona kraliyet ailesindenmiş gibi davranıyordu. Oğlu konusunda her şeyi demir yumruk gibi idare ediyordu. Bu da suç değildi.

"Konuşmak istiyorsan beni çağırabilirdin," diye mırıldandı.

Daha önce buraya geldiği gibi yine mayosunu giymemişti. Aslında onu pantolon ve tişört dışında başka bir şekilde görmemişti. Ona bakışı, kanını böyle kaynatmamalıydı. Birden mayolu olduğunun farkına vardı.

Desmond'ın sıcak bakışları yüzünden kendini seksi ve güzel hissediyordu. "Rahatsız etmek istemedim," dedi Des, başını salladı.

"Ama şimdi buradasın, sorun yok."

Des gözlerini kırptırdı. "Sonra gelebilirim."

Bazen müthiş oluyordu. Desmond Pierce gibi biriyle hiç tanışmamıştı. Belki de bu yüzden sürekli onu düşünüyordu.

"Dalga geçiriyordum," dedi ve havuzun kenarına geldi. "Sen de bir ara yüzmelisin."

"Bu bir davet mi?" kaşını kaldırdı. Son zamanlarda her söylediği seks içerir gibiydi. Muhtemelen ikisinin de aklı o konuda olduğundandı. Kendi söylediğine kızdı. Bunu anlamalıydı.

"O konuyu hallettik sanıyordum. Bir sürü sorun varken..."

"Yüzmeyi kastetmiştim. Sadece..." dedi Desmond.

İki kişi yarı çıplak ve kapalı bir yerdeyken başka bir düşün-

ce olabilirmiş gibi... "İkimiz de onu kast etmediğini biliyoruz," dedi McKenna. "O yüzden çeneni yorma."

Des başını eğdi. Yine onu huzursuz edeceği belliydi. "Seni şaşırtacağım ama gerçekten seninle zaman geçirmek istiyorum."

"Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

"Benimle zaman geçir," dedi Des. "Sana bir sürprizim olabilir. Seni uzaktan ders alabilmen için kaydettim ve o dersleri tıp eğitimine saydırabileceksin."

"Ne yaptın?"

"Sıkıldığını söyleyince, böyle bir şeyden memnun olacağını sandım. Bir hediye..."

Onunla vakit geçirmemesinin nedenlerini unuttuğu anlardan birini yaşıyordu. Bu güne kadar kimse onun için bir şey yapmamıştı. Sersemlemişti. Bu kadar cömertçe bir şey nasıl yapabiliirdi? Ona borcunu nasıl öderdi? "Bunu kabul edemem."

"Neden?"

Çünkü nedenini bilemiyordu sadece reddetmesi gerektiğini biliyordu. "Uzaktan eğitim olmaz. Tıp eğitimi laboratuvar ve deney demektir."

"Farkındayım. İstenen şeyleri inceledim ve Oregon sağlık ve bilim Üniversitesi'nin rektörü ile konuştum. Dersler sayılabiliyor."

Onu şaşırtmaya ne zaman son verecekti? "Niçin bu kadar uğraştın, Desmond?"

"Uğraşmadım. Oğlum için çok fazla özveride bulundun. Senin için fazla bir şey yapmadığımdan, amacına yardım etmek istedim."

Onu dinlemişti ve onun için özel bir şey yapmak istemişti ve bu güne kadar aldığı en güzel hediye idi. Nefesini bıraktı. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Bir dakika... Ne kazanacaksın?"

"McKenna, dur. Kazanacağım bir şey yok."

Sesinin tonu McKenna'nın içini ürpertiordu. Havuzda ol-

duğuna şükretti. Desmond, çok yakın ve çok etkileyiciydi. Onu yörüngesine alırsa, ne kadar derine çekeceğini bilemiyordu. Desmond, farkında değilmiş gibi baktı. "Bu bir hediye," diye yineledi. "Çünkü... Tıp eğitimini ertelemek zorunda değilsin ama sana seçenek tanımadım. Şimdi sana uygun bir çözüm öneriyorum."

"Ben istediğim için buradayım," diye düzeltti McKenna. *Çünkü bunu seçmeyi sürdüreceğim.* Onu bir şeye zorlamayacağını bilmesi çok önemliydi. Ama nasıl hayır diyebilirdi? "Çok düşüncelisin. Teşekkür ederim."

"Yani dersleri alacak mısın?"

"Tabii ki..."

Des'in yüzü rahatladı. Bundan ne elde edecekti? "Üşüdüm. Duş alacağım. Başka bir konu var mı? Dadı bulma konusu mesele..."

Des gülümsedi. "Dadı bulunduğunda ilk sen duyacaksın."

McKenna'yı tıp derslerine kaydetmenin yanı sıra, ona çalışma masası, deri koltuk ve en son model bilgisayar da aldı. Ertesi gün eşyalar getirildiğinde, kollarını sıvazlayıp bilgisayarı kurdu. Yaptıklarını anlatırken bir şey anlamadı ama gülümsemesi her şeyi unutturuyordu.

McKenna kenarda duruyor ve onun her şeyi yapmasına izin veriyordu... Tanrım, kendi konusu üzerinde bir şeyler yaparken ne kadar seksi görünüyordu. Bir şeyler inşa etmek Desmond'ın en iyi bildiği işti ve McKenna'nın içinde alevler oluşturuyordu.

Bilgisayarın kurulum işlemi bittiğinde Des, ona nasıl çalıştığını açıkladı. Onu koltuğuna oturtup omzunun üstünden anlatıyordu. Onu evdeki sisteme bağladığını söylüyordu.

"Çok hızlı," dedi. "Çıkan bütün akademik bilgilere ulaşabileceksin. Bir tek nokta bile gözünden kaçmayacak."

Bir tek nokta mı? McKenna dilinin ucuna kadar gelen; neden onu bu kadar çok öpmek istediği sorusunun yanıtını da alıp

alamayacağını sormamak için dudaklarını ısırды. Desmond'ın bu küçücük jestinin, içine işlediğini nasıl yadsıyabilirdi. Zaten daha önceden ona karşı beslediği hisler yeterince yoğundu.

“Hızlı mesajlaşma programını da yükledim.” İkonu gösterdi. “Benimki de açık olacak ve bir şey istediğinde hemen bana bildirebileceksin.”

“Telefon mesajlaşması gibi değil mi?” Elinde olmayarak sormuştu. Ona ne söyleyecekti ki? Zaten onu rahatsız etmek istemezdi.

Des silkindi. “Belki. Mesajlaşmadığım için... Ama ders çalışma işi sıkıcıdır. Kendini izole hissetmeni istemiyorum.”

Bu sözle yüreği tamamen farklı atmaya başladı çünkü böyle bir şeyi yalnızca kendi deneyimlerinden bilebilirdi. Onun da aynı şekilde hissetmemesini düşünmesi, çok dokunmuş ve ruhunu ısıtmıştı. Kendini tutamadı ve onun kolunu tuttu. “Teşekkürler...”

Des, onun eline baktı. McKenna'nın yanaklarından başlayan ürperti boynuna yayıldı. Çok yakın duruyorlardı.

“Bir şey değil.”

Onun sesini seviyor muydu? İyice delirmişti. Elini çekti. Des'de çekildi ve kapıya yürüdü. Çıkmadan döndü. “Bir şeye ihtiyacın olursa söyle,” dedi. Seksi biçimde sakalını sıvazlıyordu.

“Senin düşünmediğin neye ihtiyacım olabileceğini bilmiyorum.”

Des odadan çıktıktan sonra, McKenna istediği programları yüklemeye başladı. Uzaktan alacağı dersleri yükledi. İlk dersi ekranda gördüğünde yüreği mutlulukla doldu. Tıp eğitimi için ilk adımı ve insan bedeni ile ilgili birçok şey öğrenecekti. Biyoloji en sevdiği konuydu. Hayvanlarla uğraşırken, insanlara benzediğini fark etmişti. Daha fazla öğrenmek istemiş ve o dersleri de almıştı. Şimdi gerçek derslerle karşı karşıyaydı. Kocasına teşekkür borçluydu.

Des, kucığında Conner'la döndüğünde, kestiği için özür di-

ledi. McKenna'da sırtı ağrıdığından kalkmak için bahane arıyordu. Bebeği doyurduktan sonra Des'e verdi. Des'in bu düşünceli davranışı için ona teşekkür edebilmenin bir yolunu buldu.

"Biliyor musun?" McKenna Des'e döndü. "Bu öğleden sonra dadılık görevini ben alayım."

Desmond kaşını çattı. "O benim görevim."

"Biliyorum ama gidip bir şeyler inşa edebilirsin."

Des gülümsedi. "Dersin var. Conner benim sorumluluğum." Bebekten bir süreliğine kurtulabilmeye kaç erkek itiraz ederdi.

"Ne zor insansın. Bırak da senin için bir şey yapayım."

"Tamam," dedi ama neden öyle dediğini bilmiyor gibiydi. McKenna Conner'ı kucağına aldı. Aslında kendisi de Conner'la zaman geçirmek istiyordu. Onunla geçirdiği zamanı kısıtlamıştı. Zaten gidince onu göremeyecekti. Geleceği düşünükçe içi sıkılıyordu. "İki saat, o da bana zor insan dediğin için..."

McKenna ortamı hafifletmek için ona dil çıkardı. "Sihirli düğmen bu mu? Bunu aklımda tutmalıyım."

Des gülümsedi ve Conner'ın başını okşadı. McKenna yeni masa ve koltuğuna baktı. Her halde, omzundan bakan Des'i düşünmeden o koltukta asla oturamayacaktı.

"Sen ve ben," diye mırıldandı Conner'a... Conner ağlayınca, "Hey, baban şimdi sana işkence ettiğimi düşünüp gelecek." Conner'ı omzuna yaslayarak odada yürümeye başladı. Bezini değiştirmeliydi. Çocuk odasına yöneldi. Desmond'la kendi odası arasındaydı. Odayı Desmond dekore etmişti. Roketler, yıldız sistemleri ve gezegenler tavanı süslüyordu. Bebek odası için tuhaf bir seçimdi.

McKenna, Conner'ın bezini değiştirdi. Conner gülümsemeye başlamıştı. Onun en sevdiği oyuncak hayvanı buldu. Bu bir fildi ve Desmond, ona Peter diyordu ve Conner'ı onunla eğlen-diriyordu.

Bu ne güzel bir bebektir. Koyu renk saçları, şişkin yanakları

ile muhteşemdi. İki saat sonra Desmond odaya girdi.

“Bir şeyler inşa ettim,” dedi. “Şimdi sen işlerine bakabilirsin.”

“Biyokimya gibi mi?” Oğluyla huzurlu saatler geçirmeden önce bu fikir ona cazip gelebilirdi.

“Aynen öyle,” dedi Des ve bebeği ondan aldı. McKenna üzülerek de olsa baba ve oğlu yalnız bıraktı. Odasına döndü. Ama hiçbir şeye odaklanamıyordu. Biyokimya notları önünde bulanıklaşıyordu. Biraz yüzse iyi olurdu.

Yüzmek de iyi gelmemiştir. Durmadan başını çıkarıyor, Des geldi mi diye bakıyordu. Gerçi altı haftadır burada olmasına rağmen sadece iki kez gelmişti. Niçin böyle hissediyordu? Melankolikti. Hayatında ilk kez fazla meşgul değildi ve belki de onu sıkı buydu.

Des, onu oyalamanın en iyi yolunu bulmuştu. Neden bundan faydalanmıyordu? Belki diğer derslere de bakmalıydı. Kurulandı ve giyindi. Bilgisayarın karşısına oturdu. İkinci dersi Embriyoloji idi. Bu dersi bizzat yaşamıştı. Fetüs’ün oluşması ve büyümesi sürecini... Hamileliği boyunca, içindekinin sadece bir fetüs olduğunu düşünmeye çalışmıştı. Ama öyle olmamıştı. Desmond’ın bebeği Conner’ı taşımıştı. Küçük bir melekti. Conner onun da oğluydu.

Gözünden akan damla klavyeye düştü. Sonra bir tane daha... Sonunda annelik güdülerini yüzeye çıkmıştı. Gitmeye hazırlanacağı yerde, oğluna bağlanmaya başlamıştı. Ne yapacaktı?

Biyokimya’ya dönmeliydi. Belki de sadece yorgundu. İlk ders karşısındaydı. Biraz bir şeyler biliyordu ama odaklanamıyordu. Kenarda mesaj belirdi. Desmond H. Pierce yazıyordu.

Gülümsedi. Bu adan ne kadar müthişti. Onunla irtibat kurabilmek için ayrı bir program yüklemişti. Karısıyla... Ama yine de tüm ismini yazma gereği duyuyordu. Mavi butona bastı.

McKenna: *Desmond H. Pierce, seni bağlantı listemdeki diğer Desmond’larla karıştıracakımı mı sandın? Gönder.*

Yanıtlamasına yüzde elli ihtimal veriyordu. Birden onun yazdığını gördü. Desmond H. Pierce: *Adımı sordu. O yüzden yazdım.*

McKenna güldü. McKenna: *Çok kuralcısın. Ben söyledim diye mi kurulum da adını değiştirdin.*

Desmond: *Belki*

Yüreğine dokunmuştu. McKenna: *Kuralcı olmanı seviyorum. Bir şey söylediğinde, anlamı konusunda düşünmüyorum.*

Desmond: *O grupta yalnızsın.*

McKenna: *Öyleyse o gruba girmeyeyim. Desmond hayranları arasında kalsam daha iyi... Ben karınım. Gruplardan değilim.*

Mesaj kısmı uzun bir süre boş kaldı. Onu oyaladığı için özür mü dileseydi. Sonunda Desmond yazmaya başladı.

Desmond: *Karım olarak, çok az hayranım olduğunu bilme hakkına sahipsin.*

McKenna: *Çünkü gerçek insanlarla bağ kuracağın yerde, gereksiz insanlarla vakit harcamışsın.*

Desmond: *Çünkü kuralcı insanlar listesi çok az.*

McKenna: *Hep öyle şeyler söylüyorsun. Senden hoşlanıyorum ve bu zor gelmiyor diye ben de bir hata varmış gibi yapıyorsun.*

Desmond: *Öyle mi? Öyleyse seni ikinci kez çıkmak için davet etmek daha kolay olacak.*

McKenna şaşkınlıkla nefesini tuttu. Bu yüzden, onun kararlılıkla uzak durduğunu düşünmüştü demek ki... Kontrol odaklı biriyle olmak istemediğini düşünmüştü. Desmond, oğlu konusunda çok kontrollüydü ama aynı zamanda çok düşünceli ve nazik biriydi. Zeki ve kararlıydı. Ondaki en sevdiği şey de buydu.

McKenna: *O konuda biraz daha sıkı çalışmanı beklerdim.*

Desmond: *Sihirli düğme bu muydu?*

McKenna güldü. *Bir sürü sihirli düğmem var.*

Belki de onunla flört etmemeliydi ama çok eğlenceliydi.

Ayrıca Desmond'ı her sihirli düğmeye basarken hayal ettiğinde midesi karıncalanmamalıydı.

Desmond: *Senin ders çalışıyor olman gerekmiyor muydu?*

McKenna: *Biyokimya zor. Bir yıldır okula gitmedim.*

Mesaj durdu. Düşüncesizliği konusunda bir şeyler yazar diye ummuştu. Ne de olsa, onu derslere kaydeden Desmond'dı. Şikâyet ettiği için kızmış mıydı?

Birden Desmond kapıda belirdi. Yüz ifadesini görünce boğazı kurudu. Aç bakıyordu. Muhteşemdi. Yatak odasındaydı.

"Hımm. Selam... Seni beklemiyordum." Nabızı hızlanmıştı.

"Ödevlerine yardım edeyim."

Tanrım ne harika bir şeydi. "Mecbur değilsin."

"İstiyorum," dedi ve masaya oturup ona baktı. "Sorun ne?"

O yanına yaklaştığında nefesinin kesilmesi ile ilgili bir sorunu olduğunu söylememeliydi. Ondan etkilenmemeliydi. "Kinetik."

Des gözünü kırpmadı. "Analitik kimya mı alıyorsun?"

Dizi McKenna'nın eline değdi. McKenna çekmek istedi ama kıpırdıyamıyordu.

"Öyle sanırım." Onun bu konuları bilmesi iyiydi. Deha kocası, tıp derecesi alması için en iyi kaynaktı. "Reaksiyon formleri, öğrendiklerimden çok farklı..."

Des ekrana baktı. Bacağı McKenna'nın koluna değiyordu. McKenna'nın içinde havai fişekler patlamaya başladı.

"Vay. Bunlar karışık. Bendeki tablolar bunlardan daha faydalı." Eğildi. Birkaç düğmeye bastı. Belli ki McKenna'nın omzunun göğsüne değdiğinin farkında değildi. McKenna nefesini tuttu. Kaslarının gerginliğini anlamazdan gelmeye çalıştı. Ona dokunmamak için kendini güç tutuyordu. Bir dokunsa bir daha duramayacağından korkuyordu.

"Gördün mü?" Des, renkli grafikleri gösterdi. "Enerji transferi için bunu kullan ve ne elde ettiğini söyle."

McKenna'nın onu anlayacağından hiç şüphesi yok gibiydi. McKenna grafiği incelemeye başladı. Yanıtı gördü.

“Yüzde yirmi serbest enerji...” Kendi de yanıtına şaşırmıştı.

Des başını sallayarak gülümsedi. “Benim grafiklerimin, profesörlerininkinden daha iyi olduğunu söylemiştim. Ne zaman istersen benim bilgilerimi kullanabilirsin. Veya beni...”

Elinde olmayarak düşündü. Teni ürperiyordu. Aralarındaki enerji yükselmesini anlamış gibi Des’in de gözleri koyulaştı. Birbirlerine baktılar. Zekâsını göstererek nasıl daha seksi olabilmişti? Ama bu kaçınılmazdı. Kocasının zekâsı onu tahrik ediyordu. Desmond H. Pierce’ı nefes almaktan bile daha çok istiyordu. Bunu yadsımak için çok çaba harcamıştı çünkü ona, zaten elinde olan kontrolden fazlasını vermek istememişti. Bununla baş etmenin bir tek yolu vardı. Aralarındaki bu şeyin nereye varacağını sevmese, boşanma kâğıtlarını doldurur ve yoluna giderdi.

“Kimya, anlaşmanın bir parçası değildi,” diye mırıldandı.

Des ona döndü. “Ödevlerine yardım etmek sorun değil.”

Konuştuğu kimya o değildi. Desmond’ın ellerini ve sonra dudaklarını üzerinde hissetmek istiyordu. Ama o kadar çok engel koymuştu ki, Des’in onun imasını anlaması zor oluyordu.

Belki de sonuçlarını tekrar gözden geçirmeliydi ama şu anda umurunda değildi. Kendi korkularında başka onları ayıran hiçbir şey yoktu.

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

BIYOKİMYA... Des'in odaklanması gereken konu oydu. Ama McKenna'nın bakışlarına öylesine boğulmuştu ki, ödevleri düşünemez olmuştu. O gözler bütün dünyayı vadediyordu ve Des, ona bakmaktan kendini alamıyordu.

Karısına olan bu çekim, bambaşka bir kimyaydı. Öğrenmek istediği çünkü öğrenecek çok şeyin olduğunu bildiği bir konuydu.

"Ödevim kaçmıyor," dedi McKenna genizden çıkan bir sesle ve Des, dikkat kesildi. Bu, onun da kendisi kadar etkilendiği anlamına geliyordu. Çalışma masası tam McKenna'ya göreymiş. Burasının baştan çıkarma işine de yarayacağını düşünmemişti. Çünkü ilgi duyduğu nesne, onun seçtiği koltukta oturuyordu. Bacağı beş dakikadır ona değiyordu ve McKenna bacağını çekmemişti.

"İlk dersin teslimi ne zaman?" Sordu. En son istediği şey onun dikkatini dağıtmaktı.

"Bilmiyorum." Gözlerini Des'den ayırmıyordu. Des'de aynı durumdaydı. "Ama şimdi sırası değil. Sonra onu düşünürüz."

Bu üniversite derslere işine gelmişti ve üstüne gitmekte fay-

da vardı. Ortam elektrik yüklüydü. "McKenna," diye mırıldandı. McKenna dudaklarını ona doğru kaldırdı. Mesajı doğru anladığından emin olmadığı halde, onu öpmek istiyordu.

"Desmond," diye mırıldandı McKenna. İsminin okşar gibi çıkması, Des'i tutuşturdu. Bu sihirli düğmeler konusu işine yaramıştı. Bu mesajlaşma işini iki hafta önce başlatabilirdi. Bu mekanizmanın McKenna ile flört etmeye yarayacağını nereden bilebilirdi? O seksi konuşmalar, şimdi ete kemiğe bürünmüştü. Aralarında keşfedilecek çok şey vardı. Hisler bütünü ve listelenmesi gereken zevkler... Keşfetmek için sabırsızlanıyordu.

"Seni öpeceğim," diye bildirdi. "İstedğin bu değilse, gitmemi söyle. Hemen."

McKenna'nın gözleri yakıyordu. "Dudaklarım o sihirli düğmelerden biri."

Bir davet ancak bu kadar net olabilirdi. Ama daha önce bu duruma gelmişlerdi ve McKenna geri çekilmişti. İki kez. Bir daha aynı yanılgıya düşmeyecekti. "Kesinlikle o düğmeyi kullanacağım. Diğerlerini de... Tamam değilse, şimdi bilmeliyim."

"Beni öpmeni istiyorum, Desmond." Teslimiyeti gayet netti. Sonuçları sonra düşünecekti.

"Ya çıkacak karışıklık?" Sordu Desmond.

McKenna hızla ayağa kalktı ve koltuk geriye kaydıldı. Ama Des, bacaklarının arasında duran kadından başka bir şey görecektek durumda değildi. Bacaklarını ayırıp, ona yer açtı. Onu kendine çekmek için sızlıyordu. McKenna'nın sıcaklığı, sızlayan ereksiyonunun tam istediği şeydi.

"Şu anda beni rahatsız eden tek karışıklık senin iki kulağının arasında," dedi ve gülerek ellerini Des'in omuzlarına koydu. "Senin için zor demelerinin nedenini anlamaya başlıyorum."

Belli ki beklemekten sabırsızlanmıştı. Parmaklarını gömleğine doladı ve çekti. Des izin verdi çünkü... Tam da bu kimya için gelmişti. Eğer McKenna ilerletmek istiyorsa, tartışmaya

caktı.

Dudakları birleşti. Des'in bütün vücudu titredi. Öpücük, kendi dahli olmadan derinleşti. McKenna onu içine çekiyordu. Erimiş ve istekliydi. En iyisi de, harikalar diyarını keşfetmesi için ona izin veriyordu.

Şimdi dokunabilirdi. Avuçlarını McKenna'nın sırtına koydu ve parmak uçlarında onu hissetti. Karısı... Oğlunun annesi... İnanılmaz bir histi. Onu ne kadar çok hayal etmişti ve şimdi istediği gibi keşfedecekti. Öpücük derinleşti. McKenna ona dayanmıştı. Sıcak dili ilerliyor ve araştırıyordu. Tam da istediği buydu. Onu tatmak... Dilinin her hareketini kemiklerinde, kanında ve kasıklarında hissediyordu. McKenna kolaylıkla içine sızmıştı ve durduramayabile çalışmadı çünkü McKenna tam istediği yerdeydi. Onun istediğini yapmasına birkaç saniye izin verdi. *Benim sıram geldi.*

Neredeyse sarhoş halde, öpüşmenin kontrolünü aldı ve McKenna'yı çevirerek masaya dayadı. Bacakları, McKenna'nın bacaklarını açtı. McKenna inledi. Sertliği tam McKenna'nın merkezine değiyordu. Giysilerin üzerinden onun sıcaklığını hissederken gözünde yıldızlar uçuştı.

McKenna onun için hazırды. Muhtemelen kaygan ve ıslaktı. Onun arzusunu teninde hissediyordu. Kendi arzusunu kamçılıyordu. Daha... Şimdi... McKenna'nın çenesini tuttu ve dudaklarını şiddetli bir arzuyla kavradı. McKenna aynı şiddette karşılık verdi, belli ki o da kendisi kadar sabırsızdı. McKenna'nın inlemesi, onu daha da heyecanlandırıyordu.

McKenna onu istiyordu. Onu ilk gördüğünde hissettiği o bağı, McKenna'da hissetmişti. Yıllarca hissettiği yalnızlık ve uzaklık yok olmuş ve ruhu McKenna'nın sunduklarına açılmıştı. McKenna'nın sıcak elleri gömleğinin üzerinde geziniyordu. Hemen McKenna'nın bluzunu pantolonundan çıkardı ve parmaklarını keşfe çıkardı. Güzel. Kadife gibi... O tene dokunmaya doyamıyordu. Aralarında çok fazla giysi vardı.

"Desmond," dedi McKenna nefes nefese... Desmond ismi-

ni bile tanıyamaz haldeydi. "Hımm..." McKenna'nın bluzunu çıkartmak ve boynunu öpmekle meşguldü.

"Bahsetmek istemiyorum ama... Önlem almıyorum. Doğum kontrolü... Bunu beklemiyordum."

Gerçeği yadsıyamazdı. Başını kaldırdı. Kafası olasılıkları hesaplıyordu. McKenna bir daha hamile kalmak istemiyordu. Tabii ki istemezdi. Onun aralarındaki her engeli kaldırdığını zannetmesi kendi aptallığıydı. Neden koca bir kamyon dolusu kondom getirtmemişti ki? Güya dehaydı. Ama kesinlikle durumu kurtaracak kadar zekiymiş. "Sorun yok," diye mırıldandı ve elini içeri kaydırarak sutyenin askısıyla oynamaya başladı. "Daha yeni başladık. Daha görmediğim birçok yerin ve seninle sevişmenin bir sürü yolu var. Doğum kontrolü de gerekmiyor."

McKenna'nın gözleri koyulaştı. "Bu cümle ilgimi çekti."

"Bırak da göstereyim." Bluzunu çıkardı. Sutyenin kopçası açıldı ve McKenna'nın dolgun göğüsleri önüne serildi. İnleyerek giysileri yere bıraktı. İki avucunu da dolgun göğüslerin üstüne kapattı. Sertleşmiş meme uçları avucuna batıyor, McKenna'nın sıcaklığı ereksiyonunu sızlatıyordu. Bundan daha fazla tahrik olamazdı.

"Her yerini görmek istiyorum," dedi kısık bir sesle, McKenna başını salladı. Pantolonunu ve çamaşırını çıkardı. Çıplak olarak masadaydı ve utanmamıştı. Des, yavaşça koltuğa oturdu ve McKenna'nın bacaklarını okşayarak açtı. McKenna dirseklerinin üstünde doğruldu ve doyuncaya kadar bakmasına izin verdi. Des'in kendini küçücük hissettiği bir andı. Oğlunu kucağına aldığı anda da aynını hissetmişti. Bu kadın, ona iki duyguyu da yaşatmıştı.

"McKenna," diye mırıldandı. Dua gibi söylemişti. "Ne kadar muhteşem olduğuna inanamıyorum." Dudaklarını McKenna'nın bacaklarına koydu ve yukarı doğru çıktı. McKenna kıvrandı. Des sakalları ile hassas teni okşuyordu. Birkaç gün önce sakallarını düzelttiği için şükretti. Şimdi işe yarıyordu.

Kaygan etine değen ilk yalama, McKenna'yı inletti ve Des'in ereksiyonu daha da sertleşti. Çok seksiydi. Daha yeni başlamıştı ama McKenna'nın tadı damağında patladı. McKenna kalçalarını yuvarladı. Belli ki McKenna onun daha derinde olmasını istiyordu. Kalçalarını kavradı. Daha seri hareketlerle yalarken, McKenna'nın çıkardığı seslere bayılıyordu.

İki parmağını kaygan kanalda nazikçe çevirdi. Daha yeni doğum yaptığını ve içeride yatan mucizeyi ona verdiğini unutmamıştı. McKenna büküldü. Kasları, Des'in parmaklarını kavıyordu. Kendi arzusuyla sızlayan Des, McKenna'nın bir kez daha gelmesi için hassas noktasını dişledi. McKenna, onun ismini sayıklayarak tekrar geldi.

Des, müthiş bir hisle sarsıldı. Çok güzel, çok saran bir duyguydu. Çok uyumluydular, ahenk içerisindelerdi. Neredeyse spritüeldi. Daha fazlasını istiyordu. "Bir daha," diye mırıldandı ve baştan başladı. McKenna başını sallayarak çekilmeye çalıştı ama Des onu kavramıştı.

"Ben de karşılığını vermek istiyorum," diye ısrar etti McKenna zayıf bir sesle, Des'in gözlerine bakıyordu. Des başını eğip yavaşça onu yaladı. McKenna sarsıldı. Alevlere kendini bıraktı.

"O bekleyebilir," diye belirtti Des. "Bu beklemez. Seni merhametime kalmış bir halde hayal ettim. Tam da bu pozisyonda... Biyoloji dersi aldın. O yüzden dil kaslarının en dayanıklı kaslar olduğunu bilirsin. Bunu bütün gece yapabilirim."

Des, başparmakları ile onu açınca, McKenna'nın gözleri kapandı. Des, söylediği şeyi diliyle ispatlamıştı. McKenna üçüncü kez orgazmı yaşadı. "Yeter, çok fazla," diye inledi ama Des onu duymazdan geldi. Ona yaptıkları az geliyordu. Ona olan borcu yanında birkaç orgazm neydi ki? McKenna onun için bir yılını vermiş ve hayali olan tıp eğitimine, oğlunu beslemek için ara vermişti.

"Yetmez," diye düzeltti. Dudakları McKenna'nın içine gömülmüştü. "Hangi düğmeye basacağını daha yeni öğreniyor-

rum. Bacaklarının arasında çok fazla araştırma yapmalıyım ki durabileyim. Örneğin, bu düğme ne işe yarıyor?" Sakalını iyice hassaslaşmış noktaya değdirdi. McKenna çılgılık atarak yine doyuma ulaştı. Sırtı masadan yay gibi kalkmış, göğüsleri öne fırlamıştı. O kadar erotik bir manzaraydı ki, Des kontrolünü neredeyse kaybediyordu. Onu doldurma ihtiyacı, sonunda kendini onun içine boşaltma arzusu, onu kendinden geçirmişti. Neredeyse dayanamıyordu.

"Lütfen, Desmond," diye neredeyse hıçkırdı. "Ben... İstiyorum. Daha... Seni..."

Belki de ikisi için de yeterdi. Soyunup ona istediğini vermemek için kendini zor tuttu. Kondom olmadan, ten tene ve sonsuzluk... Tereddütle geri çekildi ve McKenna'nın iç bacağına öptü. "Senin istediğin gibi yapalım. Bu gece fazlası var."

"O zamana kadar kendime geleceğimi sanmıyorum," dedi McKenna ve gülümsedi. "Ayrıca ne kadar merhametsiz olduğunu unutacağımı düşünme... Ben de aynısını sana yapacağım."

Göreceğiz. Kondom temin edebilmek için birkaç saati vardı. Belki de birkaç sürpriz daha... Böylece McKenna'nın geri çekilmemesini garanti ederdi. En önemlisi buydu. Ona ikinci kez düşünmek için ne kadar az zaman tanırса, o kadar iyiydi. Aralarındaki bu inanılmaz çiftleşmeyi keşfetmesi bitmemişti.

Daha önceleri bu çekimi durdurmak için kararlı olması çok komikti. Ama şimdi başlamıştı ve asla bitmesin istiyordu.

Des, bu gece için özel bir şey hazırlayacağını söyleyerek sonunda çıktı. McKenna yemeğini mutfakta Bayan Elliot ve diğer personelle yedi ama yutma sorunu çekiyordu. Bedeni beklentiyle sızlıyordu. Engelleri kaldırması, inanılmaz bir deneyim yaşamasına neden olmuştu. Kocasının elleri, dudakları... Gece nasıl bir sürprizle önüne çıkacağını hayal edemiyordu. Ama kesinlikle içinde olacaktı.

Yemekten sonra, McKenna Conner'ı emzirdi ve onu yatırıp ışığı kapattı. Conner en azından dört saat uyurdu.

Odasına gitti ve Desmond için hazırlandı. Des'in özel dedi-

gi şeyden başka bir şey düşünemiyordu. O bedenine yaptığı şeyler... Bu kadar sık ve tamamen doyuma ulaşabileceğini bilmiyordu. Ya da onu doyuma ulaştırdıktan sonra bile işini bitirmeyen biriyle evliydi. Bunun dersini verebilirdi. Desmond'ın sevişme tarzının en büyük hayranı olmuştu.

Bütün vücudu beklentiyle sarsıldı ve kocası için giydiği seksi g ipek çamaşır ıslandı. Belki de çıplak gitse, Desmond'ın daha çok hoşuna giderdi. Neden bu kadar heyecanlıydı? Daha önce seks yapmadığından değildi. Ayrıca Des'le de seks yapmış sayılırdı. Tek farkı bu kez Desmond'ın da katılacak olmasıydı.

Kapını çalınması tenini kemiğinden ayırmış gibiydi. Eteğini düzeltti. Gerçi çok az bir zaman sonra zaten yeri boylayacaktı.

"Gel benimle," dedi Des ve elini tuttu. El ele Des'in yatak odasına gittiler. Öyle geleneksel bir çıkma şekli değildi. Şarap, çiçek falan yoktu. Doğrudan yatağa gireceklerdi. Zaten öğleden sonra olanlardan sonra romantizm istediğini iddia edemezdi. Nabızı hızlandı. Gözleri karanlığa alışmaya çalıştı.

"Umarım, fırtına severim derken gerçeği söylüyordun," dedi Des, sesi ipek gibiydi. Tavandan şimşek çaktı. McKenna şaşkın bir halde yansıyan şimşek ışıklarını seyretti. "Fırtına mı yaptın?"

"Evet." Tekrar şimşek sesi geldi. Fırtına yaklaşıyordu. "Sürpriz." Şimşek yatağı aydınlattı. Sanki o şimşekler bedeninde çakıyordu. Des, onu kollarına aldı ve yatağa taşıdı. "Biraz zaman aldı ama sanırım iyi oldu."

Yağmur sesi kulaklarında çınlıyordu. "Bu kadar gerçek olamaz."

"Bir bakalım ha?" Şimşek Des'in yüzünü aydınlattı. Hafif müzik sesi, fırtınanın arasından yükseliyordu. Maestro yatakta döndü ve McKenna'yı kollarına aldı ve tutkuyla öptü.

McKenna'nın bedeni alev aldı. Gözleri kapalı, fırtına sesleri altında Desmond'ın dili, onunkine dolandı. Beyaz-sıcak bir ihtiras McKenna'nın koruna düştü. Ancak Des'in tatmin edebi-

leceği bir ateş yaktı. Des, onu soymuş ve üstüne eğilmişti. McKenna kasıklarını, onunkine sürüyordu.

Bedeninin bütün erojen bölgeleri, daha da hassaslaşmıştı ama en kötüsü memeleriydi. En iyisi... Des'in dokunuşu ve kasıklarının baskısı içinde volkan patlatmış gibiydi. Sessizce öğleden sonraki deneyimi yaşamak için yalvardı. "Lütfen... Dudaklarını tekrar hissetmek istiyorum."

Dudaklar şiir gibiydi. Güçlü, dolgun ve becerikli... Ve o Fransız öpücüğünü bacaklarının arasında istiyordu. Sonra o da, Des'e zevk verecekti. Aynı deneyimi tekrar yaşamak istiyordu.

"Kesinlikle plan dâhilinde," diye mırıldandı Des. "Önümüzde saatler var ve her saniyesini vücuduna tapınmayla geçireceğim." Des'in sakalı meme uçlarına değince, titredi. Ama meme uçlarını ağzına almadı. Göğsünün altındaki bir noktayı dişlemeye başladı. Orasının hassas olabileceğini hiç düşünmemişti. İnleyerek kıvrandı. Des, ateşli dudaklarıyla karnına oradan bacaklarının arasına indi.

"Külot giymiyorsun," sesi arzu doluydu. "Burada daha fazla vakit geçirmemi istiyor gibisin."

McKenna nefes nefese, "Aklımı okuyorsun," dedi. Des, becerikli elleriyle bacaklarını, dizleri yatağa değecek kadar açtı. McKenna onun ellerine doyamıyordu. Sanki o elleri konuşuyordu. Başparmağı sürüyor, dalıyor ve fırtınayla uyumlu bir halde ona zevk veriyordu. Dudaklarının kuytu yerine yaptığı baskı, dilinin hareketleri bütün vücudunu sarstı.

"Muhteşem. Bunu sana yapmaya bayılıyorum," dedi ve dilini yuvarladı. McKenna tekrar doruğa çıktı.

"Tekrar," dedi. O ellerin müptelası olmuştu. "Ama bu kez sen de..." Çok uzun zaman beklemişti. Onu görmek ve dokunmak istiyordu. Onu doyuma ulaştırmak, onun inlemesini duymak istiyordu. Onu omuzlarından itti. McKenna'nın ikinci kez yaşayacağı doyumun daha iyi olacağını biliyordu. Des'in gömleğini açarak onu öpmeye başladı. Aşağıya doğru iniyordu. Sonunda gömleği çıkardı ve omzundan öptü. Des, onu belinden

tutmuş, nefesini kontrol etmeye çalışıyordu. McKenna, onun boynunu öptü ve Des'in zevkle inleme sesleri onu daha da heyecanlandırdı.

Des'in pantolonunu ve çamaşırını çıkardı. Sıcak organ avuçları arasında nabız gibi atıyordu. O sırada fırtına daha da şiddetlenmiş ve şimşek ışıkları onu görmesini sağlamıştı. Diliyle tepesine dokundu. Tekrar karanlık oldu ama Des'in yüzünde gördüğü o zevk ifadesi beynine kazınmıştı. Onu tamamen ağzına aldı ve dilini gezdirmeye başladı. Des, onun ismini sayıklıyor, kasıkları avuçlarına bastırıyordu. "Yeter," diye inledi Des. McKenna onun yaptığı gibi duymazdan gelecekti ama Des, onu kaldırıp yatağa yatırdı. "Sen istediğin kadar orgazm yaşayabilirsin ama benim fizyolojim öyle değil ve dudakların inanılmaz."

Şimşek çaktı. Des, onu bekletmedi. McKenna'nın bedenini vücuduyla örttü ama içine girmeden önce uzun uzun öptü. Dudaklarıyla sevişiyor gibiydi. İletişimin en güzel yoluydu. Bedeni yanıyordu.

"Seni istiyorum," diyordu Des, tekrar tekrar ve dudaklarıyla her yerini öpmeye başladı. "McKenna," diye mırıldandı. İtti ve McKenna içinin dolduğunu hissetti ve inledi. İkisi de mükemmel bir ritim tutturarak, müziğe ve yağmur sesine uyarak bedenlerini zevkin doruklarına terk ettiler. Yüksekçe ve yüksekçe çıktılar. İkinci rauntta ritim yükselirken, Des'in başparmağı McKenna'nın hassas noktasında dans ederken, sarsıldı. Bildiği her şeyi silecek güçte bir doyumdu. Ellerini Des'in sırtına bastırarak onu teşvik etti ve Des gerildi ve çığlık atarak sarsıldı. Çok güzeldi. McKenna'nın gözleri doldu.

Des yana dönerek ona kollarına aldı. Onu sımsıkı tutuyordu. Kelimeler yoktu. Sessizlik ve karanlık her şeyi fazlasıyla anlatıyordu. "Müthiş olduğunu söyle," dedi Des.

McKenna başını salladı. Kasları hala yatışmamıştı. "Müthiş sadece bir kelime..."

"Hissettim," dedi Des. "Doyumunu demek istedim. Sanki

ikinci bir yanındı ve muhteşemdi. Anlatamıyorum. Şimdi sen de diğerleri gibi benim tuhaf olduğumu düşüneceksin.” Güldü.

“Yeter. Senin tuhaf olduğunu düşünmüyorum.” Farklı... Ama iyi yönde... “Zekisin, naziksin ve bana bir fırtına yaptın. Bu tuhafılıksa çok seksi olarak adlandırılabilir.”

“Seksi olduğumu mu düşünüyorsun?”

McKenna gözlerini yuvarladı. “Kaç orgazm yaşadığımı sayamadım bile...”

“Altı... O kadar değil...”

“Dahası çok fazla... En azından benim için. Sıra sende...” Başladığını bitirmeye niyetliydi.

“Korkarım benim için aynı şey olmaz.” Ellerini tuttu. “Senin doyuma ulaşman hoşuma gidiyor. Hayal ettiğim her şeyden daha güzel.” McKenna’yı çekerek yatırdı ve üstüne kapandı.

“Bu haksızlık,” dedi McKenna. Des kollarını tutmuştu.

“Bu arada, bütün hayal gücümü deneyimlediğini düşünüyorsan, yanıliyorsun.” Aşağıya doğru indi. McKenna bir an bacaklarını kapatmayı düşündü. Ama Des, iki yana itmişti. Des’in dudaklarının istilası başlamıştı. McKenna bir sürü duyguyla doldu. Bu kez daha derine inen Des, inanılmaz zevk veriyordu. Yine milyon parçaya bölündüğünü hissetti. Aldığı zevk erimiş volkan gibi bedenine yayıldı. Dişlerini sıktı.

“McKenna,” diye mırıldandı Des. “Bırak. Sırf sana zevk vermek istiyorum diye kendini mahrum etme.”

McKenna gülmek istedi ama Des’in kuytusunda yaptıkları boğazını düğümledi. Aldığı zevk tarif edilemezdi ve Des, zorladı. Altı doyumu da geride bırakacak bir doyum yaşadı.

Kocası bedenini istediği gibi idare ediyordu. McKenna ona bu gücü ve yetkiyi vermişti. Boşanma yetkisi gibi... İçini yine korku sardı. Aralarındaki bu şeyi durdurabileceğini sanmıyordu.

“Çok güzeldi,” dedi Des. “Karımsın ve bir kraliçe gibi davranılmayı hak ediyorsun. Burada uyu. Conner’ı sana getiririm. Yat veya tekrar zevk vermemi iste...”

McKenna elini onun göğsüne koydu. Onun kash göğsünde yatmak müthiştı. Des, gezegendeki en bencil olmayan insandı. Hiçbir şeye yapmasına gerek olmadan gezinebilir ve kocası tekrar bedenine şarkı söyletsin diye bekleyebilirdi.

Bunda bir yanlışlık varsa da, McKenna göremiyordu.

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

DESMOND bebeği ikinci kez kontrol ettikten sonra yavaşça yatağa girdi. Conner iki kez uyanmıştı ve onu meme emmeden uyutmuştu. McKenna, Desmond'ın yatağında huzurla uyuyordu. Onu epeyce uyanık tutmuştu ama bir kez başlayınca duramıyordu. McKenna şikâyet etmemişti. Des'de bu durumu sürdürmeye niyetliydi. Fırtına makinesini kapatmıştı. Dün gece McKenna, Conner'ı ilk kez Desmond'ın yatağında emzirmişti. Eğer dediğini yaparsa, McKenna hep o yatakta kalacaktı.

Yanındakini uyandırmadan yatağa nasıl gireceğini bilmiyordu. Girdi. McKenna bacaklarını onun tarafına atmıştı. Aldırmadı. Bacakları çok güzeldi. Örtüyü çekince takıldı. McKenna gözlerini açtı. "Erken uyanan biri olduğunu söyleme. Boşanma nedeni..."

Des gülümsedi. Ona baktığında güneşi görmüş gibi oluyordu. "Conner'a baktım. Elin örtüye takılmasaydı uyandırmazdım."

"Yani benim hatam. Beni yatağa bağlamandan değil yani..."

Onu yanında yatmaya zorladığını mı düşünüyordu? Olanla-

rı aklından geçirdi. McKenna çok istekliydi. Neredeyse ihtirası ile onu sakat bırakacaktı. Onun aldığı zevki yanlış anlamasına imkân yoktu. Onun mutsuz olduğunu anlardı.

“Yedi orgazm,” dedi McKenna. “Bundan sonra hangi aklı başında kadın yalnız yatmak ister?”

“Anlıyorum. İlgime köle oldun yani, orgazmlarla seni yatağa bağladım.”

McKenna zevkle içini çekti. “Ya, sanırım öyle.”

İçi rahatladı. Onu kollarına aldı ve bedeniyle günaydın demek istedi. “Bu durumda kahvaltıya kadar vaktimiz var.”

McKenna inledi. “Ciddi misin? O kasları yıllardır kullanmıyorum.”

Des bunu duyduğuna sevindi. Belli ki uzun zamandır bir erkek arkadaşı yoktu. Kaşını çattı. Kadınlar birçok erkekle beraber olabilirlerdi. McKenna karısıydı ve dün gecedan sonra öyle kalmasını istiyordu. “Hareket etmen gerekmediği konusunda yeterince açık değil miydim? Her şeyi ben yaparım. Sen sadece talimat ver. Daha sıkı, hızlı de, Des çalışsın.

McKenna güldü. “Açıktın. Ama şimdi masaj istiyorum.”

Des onu kucağında tutarak kollarına yavaşça masaj yaptı. McKenna rahatladı. Onu daha rahat bir pozisyona aldı ve kafasından başlayarak masaj yapmaya başladı. McKenna’nın bütün yorgunluğu gidiyordu. Omuzlarından aşağıya indiğinde, tahrik olmaya başlamışlardı. McKenna masaj istemişti. O da öyle yapacaktı.

McKenna kalçalarını hareket ettirince ereksiyonuna değdi. Des inledi. Kasıklarını, McKenna’nın kalçalarına sürttü. Parmaklarını McKenna’nın bacak arasına daldırdı ve diziyle bacaklarını açtı.

“Desmond,” dedi nefes nefese, “Masaja ne oldu?”

“Devam ediyor.” Dedliğini ispatlamak için McKenna’nın kaçırlarını yoğurdu ve bacaklarının arasına iyice yerleştirdi. Onun içinde olmak istiyordu.

“Müthiş bir his bu... Orasının da sihirli düğmelerden biri

olduğunu bilmiyordum.”

“Şimdi ikimizde biliyoruz.” Desmond onun kalçalarını okşuyordu. Dün daha kontrollüydü ama şimdi onun nasıl hissettirdiğini biliyordu ve bedeni çaresizce onu istiyordu. Tam içine giriyordu ki, McKenna hafifçe döndü. “Kondom nerede?”

Yine unutmuştu. Yatağın yanındaki komodine körlemesine uzandı ve aklını kaybetmeden taktı. Saniyeler içerisinde karısının sıcaklığı onu kavramıştı. McKenna kıpırdanıyor, kalçalarını kaldırıyor. Des kendini o zevk dalgalarına bıraktı ve mutluluğa doğru yükseldi. Ama gerçek zevk, McKenna’nın inlemlerindeydi.

McKenna onun ellerini tekrar hassas bölgesine koydu ve Des yeniden başladı. McKenna, kondomu hatırlatmasa ne olurdu, diye düşündü. Onu hamile bırakırdı ve karnının büyümesini tanık olurdu. İlk seferde kaçırmıştı ve bu yanlışlığı düzeltmek istiyordu.

McKenna’yı sıkıca tutarak doyuma ulaştı. Onun içinde olduğu sürenin saliseni bile kaçırmak istemiyordu. McKenna, çocuğunun annesi olmaktan öte bir anlam ifade ediyordu. Kurmak istediği ailenin vazgeçilmez bir parçasıydı. İki kişilik bir aile olmayı çok istemişti ama üç kişi olmak çok daha iyiydi.

McKenna ona iyice sokuldu. Sorun, onun sonunda yataktan çıkacağıydı. Ve hayatından... Yatağa bağlama konusu aklına gelince, o konuda yapabileceği bazı şeyler olduğunu düşündü. Böylece McKenna o yataktan hiç çıkmak istemeyecekti.

“Banyo almalıyım. Bir de uyusam iyi olur. *Kendi başıma...*”

“Benim istediğimim tam tersi...”

“Yalan söylemeyeceğim. Muhteşemdi ama bir kereliğinde bırakmak daha iyi belki...”

Des’in içi burkuldu. Tabii ki McKenna öyle düşünecekti. Başından beri geri çekiliyordu. Ama şimdi onu aksine ikna edebileceği bir gücü vardı. “Ne için iyi? Seni tatmin edemedim mi?”

"Ne? Yo." Güldü ve ona sokuldu. "Yani... Bu bir kaçmak... Yani ne kadar güzel olursa olsun sürdürebilecek bir şey değil."

Söyledikleri anlamsızdı. "Neden?"

"Çünkü boşanacağız," sesi üzgündü. "Bu geçici bir durum. Bebek mamaya alışincaya kadar..."

"Bunun birkaç ay süreceğini anladık. Neden ikimizin de mutlu olduğu bir durum için bitiş tarihi koyalım ki?" dedi. Ama McKenna üzülmüyordu ve bu durum ona dokunuyordu. Onun gitmesine nasıl izin verecekti? İçi kararıyordu. Ama McKenna, gitmesine izin vermesini istiyordu.

"Sırf yatakta cömert diye bir erkekle yatan biri değilim." Çarşafı göğüslerine kapattı ama daha seksi olduğunun farkında değildi. "Sana hayır demesi çok zor."

Bir şeyi istediğinde asla şansa bırakmazdı. Demek ki hala kafasındaki aileyi yaratma ihtimali vardı. Hayatındaki herkes ondan uzaklaşmaya çalışmıştı. McKenna'da farklı değildi. Sadece gitmesini engellemeyi istediği ilk kişiydi.

O aradığı bağ; bir bebek yaratmasına neden olmuş ama McKenna ile düşünemeyeceği bir boyuta taşınmıştı. Bundan vazgeçmeyecekti. Aynı fikirdeymiş gibi başını salladı. Kafasından gelecekle ilgili değişik senaryolar geçiriyordu. Eğer karısı, sırf yatakta cömert olduğu için bir erkekle beraber olamıyorsa, yatak dışında da cömert davranırsa belki onun istediği tip olurdu.

McKenna'dan boşanmayı artık istemiyordu. Evli olmayı sevmişti. Onunla... Eğer McKenna onunla bir geleceği düşünmezse, ona yine de yardım edecekti. Onu ikna etmenin yollarından biri orgazmlardı. Böylece onu kalması için belki ikna edebilirdi.

McKenna kendini toplayarak yataktan çıktı. Dünkü ve geceki ve tekrar sabah ki yanışı yinelememeye kararlıydı. Birinin kocasıyla yatmasını tarif edecek bir kelime aranıyordu.

Desmond, ona direnmesinin hiç kolay olmadığını göstermişti.

İlk beraber olmaları bunu ispatlamıştı. *Masaj...* Desmond kelimeyi dinamit gibi bir sevişme anlamına döndürmüştü. Sonra ikinci raunda geçmişler, McKenna üste çıkmış ve Desmond'ın yüzündeki o müthiş ifadeyi izleyerek doyuma ulaşmıştı.

Onu yatağına çeken ve bütün gece orada tutan fırtınalar efendisi, kontrolün kendisinde olduğunu göstermişti. Zaten kafası yeterince karışıkken, bir de boşanma sonrası bebeğini arkada nasıl bırakacağı içini yakıyordu.

Okul işleri vardı. Masasına geçtiğinde odaklanması kolay olmadı. Ekranın köşesindeki mesaj butonu yanıp sönüyordu. Desmond'ın da beklediğini söylüyordu. Görmezden gelip, derisine odaklandı. Güya daha önceki notlarını tekrarlayacaktı. Oysa tek yapmak istediği, ondan daha zeki olan birinden yardım almaktı.

Yo. Bunu anlamayacak kadar akılsız değildi. Sadece zihni meşguldü. Desmond ve Conner'in kafasının içine kurduğu ağlardan yavaşça sıyrılmaya çalıştı. Bu tıp bilimiymi. Bir erkek ve bir bebek, onu amacından saptıramazdı. Bir eş ve anne olmak geçiciydi. Hiç kendini o rolde düşünmemişti.

Sonunda Desmond'ın sihirli programına ulaştığında odaklanabildi. Program gerçekten sihirliydi, terimleri anlamasını kolaylaştırmıştı. Neden direnmişti ki? Desmond ona yardım etmek için bunu yapmıştı. Johns Hopkins üniversitesine ait çok önemli yazılar buldu. Beynindeki bilgiler yerine oturdu. Eğer bitirebilirse gerçekten faydalı olacaktı. Kapının çalınması düşüncelerini böldü. *Desmond*. Emzirme saati gelmişti. Yine onun varlığını, bedeninin her hücresinde hissedecekti.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi Des.

"Rahatsız etmediğini söylediğimden eminim."

Conner'in çıkardığı sesler, konsantrasyonunu bozdu. Masadan kalktı ve sallanan koltuğa geçti. Desmond gereken her şeyi hazırlamıştı. Onun kadar hassas ve zeki bir erkeğin emrinde

olması müthiş bir duyguydu.

Enerjisiyle hep onun dikkatini kendisinde tutuyordu. O çıkık elmacık kemikleri, geriye taranmış koyu renk saçları... Ama şimdi onun her milimini biliyordu. Saçını geriye attı. Dili kurumuştı.

Bebeği memesine koydu. O kadar huzur verici bir duyguydu ki, bunun sürmesini istememesi gerektiğini kendine hatırlattı. Desmond'ın onu içine aldığı masal diyarı geçiciydi. Yalnızca evini ve yatağını önermesi bir anlama gelmemeliydi. Hele biyoloji dersine odaklanma da bu kadar zorluk çekerken... Biyoloji hayatının ilk aşkıydı. Desmond'ın yatağında birkaç hafta daha mutlu saatler geçirebilirdi ama Desmond, oğlunun hayatında üçüncü bir kişiyi isteyecek kadar kurallarını esnetmezdi.

Onun istediği de bu değildi. Bu fanteziyi sıklıkla düşlemesinin bir önemi yoktu. Fantezi... Conner kucığında, Desmond ona deli gibi aşık...

Delilik. Bir erkeğin ona aşık olabileceğini ve onu yıldızlara çıkaracağını hiç düşünmemişti. Bir kere bile... Şimdiye kadar...

Baba ve oğul çıktıktan sonra, McKenna hiçbir şey yapamadı. Boşluğa bakarak sabah yatakta olanları düşündü. Desmond'ın bedenini gözünde canlandırdı. Karanlık mı daha iyiydi diye karar veremedi. Karanlıkta onu her yerinde hissederken, aydınlıkta ihtirasla çevrelenmiş yüzünü izleyebiliyordu.

Eğer Desmond'a inanırsa, her ikisini de aynı anda yaşayabilirdi. Her gece... Ne kadar süreyle? Onu hayatından çıkarınca ya kadar mı? Onunla yatmak fikri saçmaydı. Desmond'a değer vermeye başlaması, durumunu daha da karıştıracaktı. Yüreğindeki o kanca, Desmond söküp aldığı anda çok daha fazla acıtacaktı. Zaten onunla bu duruma gelerek ne kadar aptal olduğunu kendine kanıtlamıştı.

En iyisi biraz mesafe bırakmaktı. Ailesini ziyaret etmek zorundaydı. Hastaneye ziyarete gelmişlerdi ama sonunda terk

edeceği bebeği emzirme kararına karışmamışlardı. Onun için önemli olan insanlardan başka kim ona huzur verebilirdi ki?

Fikrini değiştirmeden, telefona uzandı ve Desmond'a dışarı çıkacağını yazdı. Tuşladığı her harf yüreğini biraz daha yakıyordu. Onun masajlaşmayı sevmediğini biliyordu ama yüzyüze gelirlerse ona kapılacağından korkuyordu. Desmond hemen yanıtladı.

Beş dakika içinde limuzin şoförüyle hazır.

Büyüdüğü gibi değil, malikanenin sahibesi gibi gidecekti. İçinde büyüdüğü toplum arabaya binmeyi ayıp sayardı. Teşekkür mesajı attı. Desmond bebeği alıp ona katılmadan giyinip çıktı. Yanında onlarla gitmek, biraz olsun uzaklaşmak ihtiyacını engellerdi.

Limuzin geldiğinde aklı hala o iki kişideydi. Desmond'ın evine geldiğinden beri ilk kez çıkıyordu. Düzenli olarak sokağa çıkmalı ve gerçek hayata dönmeliydi. En azından Pierce erkekleriyle aralarına biraz mesafe girerdi. Desmond ve Conner gerçek bir aileydi. Anne ihtiyaçları yoktu. Onunla mantık çerçevesinde evlenmişti. Hukuki sorunlardan kaçmak ve boşanma sonrası alacağı parayla tıp fakültesine gitmek için... Ama şimdi hiçbir şey mantıklı görünmüyordu. Sanki ayağının altındaki zemin kayıyordu.

Tuhaftı ama isterse Desmond'ın soyadını muhafaza edebileceğini düşündü. Gerçi Desmond'ın bir kalem hareketiyle her şey onun istediği gibi oluyordu. Gerçi kimse onu bırakmak için zorlamıyordu. Peki, kendisi öyle bir çılgınlık yapabilir miydi? Bütün güç Desmond'ın elinde değildi.

Limuzin çok lükstü. Önünde bardakların ve buzların durduğu bir bar vardı. Emzirdiği için alkol alamıyordu. Zaten alkol sevmediği için aldırılmıyordu. Ama Desmond'ın her şeyi düşünmesi içini ısıtmıştı.

Şoför Astoria'dan çıkınca, ormanın içine girdiler. Uzun ve gölgeli bir yoldu. Ailesinin yaşadığı Clatsop ormanına doğru yol aldılar. Kesinlikle bu yolculuğu daha önce yapmalıydı.

Ağaçların hışırtısı ruhuna iyi gelmiş, içi huzurla dolmuştu. Bu orman, kendisi doğmadan önce oradaydı. Modern dünyanın bütün engellerine rağmen, saflığını koruyor ve geliyordu. O da öyle yapacaktı.

Annesi onu Harmony koruluğunun önünde bekliyordu. Burası McKenna'nın büyükbabasının eviydi ve kendisi on iki yaşındayken öldüğünde, anne ve babasına geçmişti. Büyük babası kanserle mücadele etmiş, sonunda evin arka odasında vefat etmişti. McKenna doktor olma kararını o zaman vermişti.

Büyük babasının aldığı tedavi sevgi içeriyordu ama faydasızdı. Bir doktora görünmesi ve kemoterapi alması için ona yalvarmıştı. Ama o reddetmiş ve McKenna'nın annesi onu başka bir şifacıya götürmüştü. Modern dünyanın ilaçlarını kullansa kanseri yener miydi? Bilemezdi. Ama McKenna insanları iyileştirmek için modern tıbbı güveniyordu. Her iki yönetime de saygı duyuyordu ve eğitim alacaktı. Kocasının şişkin cüzdanına şükür etti.

Conner'ın mama alerjisi olmasaydı, plan mükemmel ilerleyecekti. Desmond'a karşı beslememesi gereken duyguları, hissetmeye başlamasaydı.

Şoför kapıyı açtı ve McKenna'nın inmesi için ona elini uzattı. Gülümsedi ve annesine doğru ilerledi.

"Sevgili kızım," diyerek kucakladı annesi. McKenna sevgiyle kuşatıldığını hissetti. Huzurla dolmuştu.

"Dışarıda beklemene gerek yoktu," dedi annesine nazikçe.

"Sabırsızlandım. Seni hastanedeki o yarım saat hariç aylardır görmüyordum." Annesinin örgülü saçları hafifçe beyazlamıştı. Annesinin yaşlandığını düşünerek üzüldü. Tabii ki yaşlanacaktı. Gerçi daha ellili yaşlarındaydı. Rebecca Moore genç görünüyordu. En son, Conner doğduğunda görüşmüşlerdi.

İlk kez McKenna ağırlığını koymuştu. Altı yıllık okul hayatı ve mezuniyeti bunu sağlamamış ama Conner'ı doğurmasıyla her şey değişmişti. Bebek annesiyle büyür ve annesiyle gelişirdi. Ama McKenna'nın bebeği kendisi ellilerine geldiğinde onu

ziyaret etmeyecekti. McKenna onu büyürken göremeyecekti. Onun ilk adımlarını, diş çıkarmasını ve ilk flörtünü...

Gözü yaşardı. "Canım, Gel içeri ve senin neyin rahatsız ettiğini anlat." Annesi kolunu sıvazladı. Her duyguyu içinde yaşıyordu. Madem buraya kadar gelmişti, annesiyle hislerini paylaşabilirdi.

Annesinin ardından büyükbabasından beri hiç değiştirilmeyen oturma odasına girdi. Büyükbabasının şömine başındaki koltuğu bile duruyordu. Anne ve babasının çocukken ki resimleri duvarları süslüyordu. İkiisi beraber büyümüşlerdi. Bu toplumda yaşayan birçok çift gibi... McKenna büyürken, Harmony korusunda yaşamının nasıl olduğunu hep anlamıştı. Kapalı bir toplumdur ve öyle yaşamayı seviyorlardı.

Kendisi doktor olma hayali için onları terk ederek onları sarsmıştı. Portland'a taşınmış ve Conner'ı bırakmak üzere doğurmuştu.

"Seçimlerimi onaylamadığını biliyorum..." diye başladı. Annesi başını sallıyordu.

"Seni rahatsız eden bu değil," dedi annesi ve ona bir bardak su uzattı. Yıllanmış koltuğa oturdu. Annesi onu nasıl bu kadar kolay okuyabiliyordu?

"Ama bunu anlatmam lazım," dedi McKenna. Gözyaşı yanağından süzüldü. "Doktor olmayı ne kadar istediğimi anlamıyorsun."

Annesi kolunu onun omzuna attı. Küçükken yaptığı gibi onu sıkıca kendine çekti. "Hayallerinin peşinden koşmanı hiç sorgulamadım. Sadece başka faktörler olduğunu görmeni istedim."

"Birçok çocuk sahibi olma faktörü gibi mi?" McKenna gerilerek uzaklaştı.

"Hayır. Bazen yalnızca bir tane ile yetinmek zorunda kalabilirsin, gibi faktörler... Biliyorsun baban ve ben başka çocuk sahibi olamadık. Çok istedik. Sen yetmediğin için değil, sen çok özeldin. Sana kardeş vermek istedik."

“Ve bu toplumunuzun nüfusunu artırmak istediniz.” McKenna; anne ve babasının çocukları tanrının armağanı olarak gördüğünü biliyordu. Harmony korusu için ne kadar çok çocuk olursa o kadar iyiydi. Ama McKenna sırf bu sebeple yetiştirilmesine içerliyordu. *Bir tane yetinmek zorunda kalabilirsin...* Onun kaderi de bu muydu? Conner onun tek çocuğu mu olacaktı? Annesi rahim kasılması yaşadığından kısır kalmıştı. Kendisi de annesine çekebilirdi. Bebeği doğurduktan sonra yaşanan bir rahatsızlıktı. Yani şimdilerde olması gerekiyordu. Başını salladı.

“Fark etmez. Çocuk istemiyorum.” Hislerini baskıladı. Bu cümle içini acıttı. Çocuk istemiyorum derken, Conner’ı içine katmamıştı. O bebektir ve ortaya çıkmıştı. Sevmemesi gereken bir bebektir.

Annesinin yüzü yumuşadı. “Gel biraz konuşalım.”

McKenna tekrar oturdu. “O bebeği isteme konusunda konuşamazsın. Bir anlaşma yaptım”

“Evet. O konu üzerinde durmayalım. Seçimini yaptın. Bebekle bir bağın olmaması için anlaşma imzaladın. Yani biz de hiçbir zaman torunumuzu tanıyamayacağız. Olan oldu.” McKenna’nın elini sıktı. McKenna bu anlayışı hak etmediğini düşünüyordu.

“Ben...” Conner’dan vazgeçerek anne ve babasını da cezalandırdığını hiç düşünmemişti.

“Üzerinde durma,” dedi annesi. “Bunun yerine neden çocuk sahibi olmak istemediğini konuşalım.”

“Çünkü kadınların seçimlerinde erkekler gibi değiller,” diye patladı. “Özellikle Harmony gibi yerlerde... İlk bebeklerini onsekiz veya ondokuz yaşında doğuruyorlar. Anne diye tanımlanmaları dışında bir özellikleri yok. Kendileri için bir şey yapma enerjileri kalmıyor.”

Annesi sessizce elini okşadı. “Bebek sahibi olmak onlar için fark yaratmak demek ve bu, onların seçimi... Sen asla görmedin. Aynı zamanda hem çocuk, hem kariyer yapanlarında

farkında değilsin. Senin için ya o, ya o...”

“Tıp Fakültesine giderken çocuk sahibi olmak bir seçenek değil,” diye karşı çıktı McKenna. Aynı evde bir bebek ve seksi bir adamla iki dersle bile baş edemiyordu üstelik sınıfa bile gitmiyordu.

“Sorunda bu...” dedi annesi. McKenna’nın gözleri yaşardı. “Bunun olacağını düşünüyordum. Kararlarında çok inatçısın ve hislerini hafife alıyorsun.”

“Hisler üzerinden karar vermek çok doğru değil.” Söylemesi kolaydı. Görünüşe göre yapması da öyleydi. Hep pratik olmuştu. Bu yüzden de doktor olmak istemişti. Bu kadar imkansız hayali bir arada yüreğinde barındıracağını nereden bilebilirdi? “Haklısın,” dedi McKenna, gözyaşlarını durdurmak için gözlerini kapadı. “Hissettiklerim değil sorun, seçeneğim olmaması...”

“Seçeneğin olmamasından hoşlanmıyorsun.”

Bu yeni bir konu değildi. Bu konuyu çok tartışmışlardı. Taşiyıcı anne olmak istediği zamanda tartışmışlardı. Onlar için çok değerli bir konuyu hafife almak için bunu yaptığını söylemişlerdi.

Doğruydu. Doğru olduğunu biliyordu. Hayatının kontrolü elinde olsun istemişti. Desmond’la çok fazla ortak noktası olduğunu görüyordu. Bu yüzden onun tekeline almaya çalışmasından tedirgin oluyordu. O kadar yardım etmesinin ve yatakta ona zevk vermeye çalışmasının nedenini bilemiyordu. Ama tekeline almaya çalışmasını hoş göremezdi. Conner konusunda bütün kontrolün kendisinde olacağını söylemişti. Taşa kazınmış gibiydi ve değiştiremezdi. Ama diğer konularda onun kontrol etmesine izin veremezdi.

Desmond’dan bir dadı tutmasını isteyebilirdi. Bugün. Bu konudan kaçınmıştı çünkü bırakıp gitme konusu yüreğini dağılıyordu. Ama yeterdi. Yalnızca dadı talep etmekle kalmayacak, boşanma tarihinin belirlenmesini de isteyecekti.

“Kafandaki çarkların döndüğünü görebiliyorum,” dedi an-

nesi. "Şimdi söyleyeceklerimi dinlerken seni sevdiğimi asla unutma. Dünya siyah ve beyaz değildir. Sen seçimlerinde özgür olduğunu sanırsın ama gerçekte o kadar kolay sınıflayamazsın. Hele de birine karşı hislerin varsa..."

McKenna yüzünü astı. "Kimse için bir hissim yok. Sen neden bahsediyorsun?"

"Hislerini kontrol edebileceğini sanıyorsun. Kazın ayağı öyle değil, tatlım. Doğru kişiyle karşılaştığında, seçim şansın yoktur. Sadece... Kapılırsın."

"Aşk mı?" Ona olan bu değildi. Olamazdı. "Ben... Tamam, Desmond çok nazik ve beklenmedik bir şekilde..." *Seksi...* Yatakta inanılmaz maharetli, sırf dudakları bile ödül alır. Ama annesine bunlardan bahsedemezdi. Annesinin haklı olduğunu da kabul edemezdi. Ama annesinin yüz ifadesinden anladığı kadarıyla, annesi zaten anlamıştı.

"Eve, kocana git, McKenna ve o beklenmedik neyse, ona şans ver. Belki de düşündüğünden çok daha fazla seçeneğin vardır."

Ama çok istediği seçim ona açık değildi. Desmond'a aşık olmayı durdurmayı seçemezdi. Bu çoktan bitmiş bir anlaşmaydı.

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

ARABANIN geliş sesini dinlememeye söz verdiyse de, yine de kulağı dışarıdaydı.

McKenna'yı özlemişti. Onsuz ev bomboş gibiydi. Sanki yaşam yitmişti. Dört saattir yoktu ve ona sonsuzluk gibi gelmişti. Gerçekten çok ciddi bir sorunu vardı. İstediği aileyi nasıl kuraçağını bilemiyordu ama uğraşmaktan vazgeçmeyecekti.

McKenna içeri girdiğinde, onun bir aptal gibi girişte dikildiğini görünce durdu. Conner'la oynuyormuş gibi yapıyordu sanki başka yer yokmuş gibi, kapı girişindeydi.

McKenna oğullarını görünce gülümsedi. Desmond o gülüşü içine çekti. Onun varlığından büyülenmişti ve neden onun varlığından hiç rahatsız olmadığına şaşıırıyordu. Kendi sahasını bir değıl, iki kişi işgal ediyordu ve bundan çok hoşlanıyordu.

"Selam," dedi, ne diyeceğini bilememişti. Söylemeyi düşündükleri aklından uçmuştu.

"Selam."

Des, onun kısa yanıtı üzerinde durmamaya karar verdi. "İyi zaman geçirdin mi?"

"Hımm." Güya onun gününü anlatması için sormuştu. Nereye gittiğini söylemesi için...

“Yorgunum, Desmond,” dedi McKenna ona bakmıyordu. “Biraz dinleneceğim.”

Des, üzerine gitmedi. Onu germek istemiyordu. Paylaştıkları o harika saatlerden sonra, McKenna’nın kendini kapamasından çok rahatsızdı. Yalnız kalmayı severdi ama olmamak için bir sebep bulmuştu ve McKenna’nın da bir şeyler hissettiğine dair hayatı üzerine bahse girebilirdi. Nedense açılmıyordu.

Yanıtlayamadığı sorularla yemekten sonra çalışma odasına kapandı. McKenna yemeği onunla yememiş ve Conner’la oynamamıştı. Conner’ı yatağa koymuş ve oyuncak robotlardan birini çalıştırmıştı ama dikkati bir türlü dağılmıyordu.

Bilgisayardaki yanıp sönen lamba dikkatini çekti. McKenna bilgisayarının başındaydı. McKenna’nın o harika saçlarını geriye atmış halini hayalinde canlandırdı. Tekrar onun yanına gitmek ve ona ödevinde yardım etmek istediğini söylemek istiyordu ama McKenna’nın eve girdiğindeki halini anımsayınca, bunun kısa bir konuşma olacağını düşünüyordu. Öğrenmenin tek yolu vardı.

Ayak sesleri McKenna’yı uyarmış olmalıydı ki, kapıda belirdiğinde koltuğunu çevirmiş ona bakıyordu. Belki de onu bekliyordu çünkü geçen sefer kimya problemi için gelmişti.

Bütün kimya problemlerini çözmüştü ama en sevdiği o ilk orgazmdı. Onu hızla doyuma ulaştırmıştı ve tekrar yapmak istiyordu.

“Geldiğine sevindim,” dedi McKenna ve içeri girmesini işaret etti. “Sanırım konuşmamız lazım.”

Aklındaki en son şeydi. McKenna’nın da aklındaki son şey olması gerekiyordu. Vücudunun gerginliğini kapatmak için masaya eğildi. Tek yapmak istediği onu kollarına almaktı. “Ödevlerin mi?”

Onu karşısında görmekten çok etkileniyordu ama hisleri öylesine coşkuluydu ki, sadece McKenna’nın yatıştıracağını düşünüyordu. McKenna yutkundu. Ama bakışlarını çekmedi.

"Hayır. Ee... Conner'dan başlayalım. Dadı bulma servisi pek başarılı değil belki başka bir firma ile çalışmalısın."

"Ben oğluma bakabilirim," diye homurdandı Des. Hala McKenna'nın yakınlığının etkisi altındaydı.

Bu sabah onunla iki kez sevişmişti. İçindeki açlığı giderebilmek için kaç kez sevişmesi gerekiyordu?

"Biliyorum." McKenna dudaklarını dişledi. Desmond'ın yaklaştığını görebiliyordu. Ama Des, kendini tutamıyordu. McKenna çok güzel kokuyordu. "Ama dadı bakmaktan fazlasını yapabilir. Bu konuyu yüzlerce kez konuşmuşuz gibi geliyor. Onu mamaya alıştırmanın bir yolunu bulmalıyım, böylece Portland'a gidebileceğim."

McKenna'nın hiç burada kalmayı dikkate almadığını düşündü. Dün geceden sonra bile, ondan kurtulmak istiyordu. Durumu biraz daha çekici hale getirmeliydi.

"Daha iki ay oldu," diye belirtti. "Bebegin birkaç ay dada sana ihtiyacı olduğu konusunda anlaştık. Huzursuz musun? Yarın sana bir araba getirebilirim, böylece istediğin gibi çıkabilirsin."

McKenna soluğunu bıraktı. "Çok cömert bir teklif ama..."

"Cömertliğimden hoşlandığını söylediğin başka şeyler de hatırlıyorum," dedi ve McKenna'nın elini alıp dudaklarına götürdü. "O konuyu geliştirmeyi düşünüyorum. Şimdi..."

"Oh..." McKenna'nın gözleri açıldı. Desmond bir parmağını ağzına almış emiyordu. "Konuşmak istediğim bu değildi."

"Öyleyse konuş," dedi. McKenna'nın parmağı hala ağzındaydı. "Bana aldırma."

Des avucunu öptü. "Sen bunları yaparken düşünemiyorum."

"Yani hoşlanıyorsun," diye fısıldadı Desmond ve dirseğine doğru öpmeye başladı. McKenna inledi.

"Sorun da bu. Bundan hoşlanmak istemiyorum. Bebeği bırakabileceğim seviyeye nasıl geleceğimizi konuşmak istiyorum."

"McKenna." Boğazı düğümlendiği halde, konuşabilmesine şaşı. "Gitmekten bahsetmekten vazgeç. Akışına bırak. Eğer mutsuzsan, söyle. Ancak o şekilde durumu düzeltebilirim."

McKenna'nın tereddütlü hali içini yakıyordu. "Mutsuz değilim, saçmalama. Sadece... Düşünüyorum. Çıkış planı göremiyorum."

"Çıkış planı yok. Onu sonra düşünürüz." *Ya da asla.* "Şimdi, senin keyfini çıkarmak ve seninde keyif almanı istiyorum."

"Benden ne istediğini bilmiyorum." McKenna başını salladı.

Lanet, işi bozuyordu. Onu ikna etmenin yolunu bulmak için daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Bu öğleden sonra kendini kapatmıştı. Bir daha tekrar ne zaman kapatacağını bilemezdi.

"McKenna." Onu kollarına aldı. "Seni yatağımda istiyorum. Oğluma bakmanı istiyorum. İstedğim şey önümde... Soruları başka güne bırakalım."

İstedği şeyi biliyordu. Aile... İçinde McKenna olmadan kafasındaki görüntüyü gerçekleştiremezdi. Bazen aklındakileri söylemesi gerekiyordu, yüreğindekiileri katmadan da olsa... Deneyimlerine göre de bunun tek bir yolu vardı.

McKenna'ya gözünü bile kırpma fırsatı vermeden, onu kucağına aldı ve odadan çıkardı. Muhteşem saçları omuzlarına düşmüştü ve Des, o saçlara dokunmak için sabırsızlanıyordu.

McKenna nefesi kesilmiş bir halde sordu. "Ne... Yapıyorsun?"

"Seni odama götürüyorum. Ait olduğun yere... Bundan sonra orada uyuyacaksın ki sana göz kulak olabileyim."

"Ya da?" McKenna meydan okudu, nabızı hızlanmıştı. Des, onun kalp atışlarını hissettiğinde, dikkatini çektiğini de anladı. Ama tamamıyla bir canavar olmadığı için, onu nazikçe yatağa yatırdı ve nefes alması için geri çekildi. Onun ruh halini değiştirebildiği için mutluydu. "Ya da yok. İstedığinin bu olduğuna ikna edebilmem için bana iki dakika ver."

McKenna kollarını kavuşturdu ama Desmond'ın içinde

uyandırdığı hisleri savuşturmaya yetmiyordu. "Giyimliyken mi?"

"Yo, giysili olmamalısn," dedi Des. "Aslında seni yatağında çıplak istiyorum. Uyuduğumda orada olmanı, uyandı-ğında da... Emzirme saatleri dışında, her zaman... Ben..." Sözleri boğazında düğümlenince, McKenna'nın bakışları yumuşadı ve elini uzattı. "Gel buraya. Ültimatom vereceğine, uzan. Benimle konuş."

İşte bunu yapabiliirdi. McKenna'nın yanına uzandı, McKenna onun saçlarını okşuyordu. Seksi bir hareket değildi. Güzeldi...

"Bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti. Burası doğru düzgün onun odası olmamıştı ki, McKenna'nın olsundu. Ama onu içinde istiyordu. Onunla... McKenna varlığıyla bütün evi dolduruyordu.

"Biliyorum. Ben de bunu beklemiyordum." Sesindeki şefkat Des'in içini yakıyordu. McKenna onun boynunu okşuyordu. "Sadece dur ve beni seks yoluyla idare etmeye çalışma."

"O değil..." Evet, yaptığı tam da buydu. Kadına yeterince orgazm ver ve gitme teranelerini unutsun. Belli ki işe yaramıyordu. "Seninle gerçekten vakit geçirmek istediğime seni nasıl ikna edebilirim?"

"Söyle." McKenna'nın ifadesi yumuşadı. "Gerçeği duymak isterim ve seçenek tanınmasını..."

"Seni parmaklarımla mı, dudaklarımla mı doyuma ulaştıracağım seçeneklerinden bahsetmediğimizi seziyorum."

McKenna kaşını kaldırdı. "Hımm. Yalan söyleyemem. O bir seçenek değil çünkü yanıtlım her ikiside... Söylemek istediğim bana kontrol yetkisi vermekten hoşlanmıyorsun. Dadı tutmak gibi... Seksin konuyu dağıttığını düşünüyorum."

Des başını salladı. Onun söylediklerini hazmetmeye ve onu yanında tutma ihtiyacını nasıl bastıracağını düşünmeye çalıştı. McKenna, onunla yatma isteğini reddetmemişti sadece ipleri biraz sıkı tuttuğundan dem vurmuştu.

Kontrol isteği onun defosuydu. Zayıflığını böyle kapatıyordu ama McKenna bunu istiyordu ve aksi olursa gideceğini söylüyordu.

“Dadı tutmak, bir seçeneğin olduğunu hissetmene yardımcı mı olacak?”

“Tabii. Çünkü kontrol yüklü bir yerde kapalı olmadığını hissedeceksin.” Sözlerini yumuşatmak istemişti ama konudan da sapmamıştı. Onu kaybedeceği düşüncesi, kendine gerçeği itiraf etmesinden daha fazla canını yakıyordu.

“Dadı tutmak istemiyorum,” dedi. “Ama seni kontrol etmeye çalıştığımdan değil çünkü oğluma ben bakmak istiyorum. İnsanlarla iletişim konusunda sorunluyum ve bu yüzden oğlumla iletişimim etkilensin istemiyorum. Bildiği tek insan ben olursam, dizini bantlamam için yalnız bana gelir.”

McKenna’nın sıcak elleri yüzünü avuçladı ve yanına iyice sokuldu. “Oh, tatlım. Onu söylediğimde babalık niteliklerini etkilemek için söylemedim.”

“Ama bu kadar kontrollü olmam gerekmiyordu.”

Ona çok doğal geldiği için McKenna’yı üstüne çekti. İkisi de giyimliydi ama pozisyonları çok yakındı. Des, kimseyle bu şekilde yakınlaşmamıştı. “Bunu duymaya ihtiyacım varmış. Bu arada mama alerjisi ile ilgili araştırma yaptım. O konuda sana yardım edeceğim.” Şimdiye kadar çoktan bu araştırmayı yapmalıydı. Ama McKenna her zamanki gibi ondan önce davranmıştı.

“Sahi mi, bunu yapar mısın?”

“Tabii ki...” Sesi duygu doluydu. McKenna’nın yumuşadığını hissetti. Aralarında oluşan bu bağın seksle bir ilgisi yoktu. Hepsi, kontrollü biraz gevşettiği içindi. McKenna’nın hep onu böyle zorlamasını ve kadınları anlamasını sağlamasını istiyordu.

McKenna onu yumuşak bir şekilde öptü. Dudaklarının tatlılığı içini sarıp, doğrudan yüreğini ısıttı. “McKenna,” diye mıldandı. McKenna ona sokularak, bacağına onun bacaklarının

arasına kaydırđı ve öpüşü derinleştirdi.

Her şey bir anda değişti. Dokunma ve hissetme seviyesi arttı. Des, McKenna'nın saçlarını tuttu. Boynunu ve kulağının arkasını öpmeye başladı. Dudağının değdiği her yeri öpüyordu.

McKenna'yı soymak tapınmak gibiydi. Her düğme açılışı McKenna'nın bir kısmını daha gözleri önüne seriyordu. Her bir kısmı da öpüyordu. McKenna kıpırdandı, ihtirası tırmanıyordu ve Des'in başını döndürüyordu.

Des, McKenna'nın gömleğini açtığında, McKenna yay gibi gerildi. Des dudaklarını ona doğru uzanan göğüslerde gezdirirken, bir yandan McKenna'nın sutyenini çıkardı. Külotunu çıkarmaya çalıştı ama yüzü McKenna'nın göğsüne gömülmüşken bunu yapması zordu. O da eski usulü denedi ve külotu yırttı.

Gözlerini McKenna'nın üzerinde gezdirdi. Göğüslerine, meme uçlarına baktı. Harikaydı. Okşamak için uzandığında McKenna'nın nefesini tuttuğunu fark etti.

Giysilerini hızla çıkardı ve McKenna'nın yanına uzandı. Elinin değdiği her yeri okşuyor ve ona ne kadar güzel olduğunu fısıldıyordu. Beyni arzu, ihtiras ve ihtiyaç karmaşası içindeydi ve hepsi McKenna'da başlıyor ve onda bitiyordu. Onu okşadıkça, kendi aldığı zevk de tırmanıyordu ve de o da McKenna gibi kıvranıyordu.

Çünkü kendini daha fazla tutamıyordu. Onun önünde eğildi ve dilini tam nereye koyması gerektiğini öğrendiğinden aynı şeyi uyguladı ve McKenna'ya güçlü bir orgazm yaşattı.

McKenna doyuma ulaşırken inliyordu ve yavaşça Desmond'ın kollarına çöktü. "Daha," dedi.

Ama bu kez Desmond'da onunla olmak istiyordu. Anlık bir sürede kendini korumaya aldı ve McKenna'nın içine itti. McKenna, sıcak ve hazırđı. Des'in nefesi kesildi.

"Evet," diye inledi McKenna ve kalçalarını yuvarlamaya başladı. Des'i daha derine çekiyordu. Des zevk denizinde kaybolmuş gibiydi.

"Muhteşem hissettiriyorsun. İnanılmazsın." Bu; hem ruhsal,

hem fiziksel birleşmeyi tanımlayamıyordu. Ama fazlasını istiyordu ve alıncaya kadar durmayacaktı. “Kondom olmadan nasıl hissedeceğimizi bir düşün,” dedi.

Tohumlarını McKenna’nın içine boşaltmak ve onun hamile kaldığı anı anlamak istiyordu. El ele tutuşup hamilelik testi yaparlar ve kendi ruhunun derininde hissettiği gerçeğin, doğrulanmasını sabırsızca beklerlerdi.

Lacey’den beri onu takip eden hayalet de sonunda yok olurdu.

McKenna güldü ve Desmond’ın boynunu daha rahat öpmesi için başını yana eğdi. “Eğer bu durum önümüzdeki birkaç ay böyle devam edecekse, kesinlikle bir doğum kontrol yöntemi bulmalıyım.”

Desmond’ın içi buz gibi oldu. Burada olanlar konusunda McKenna’yı ikna etmesi için zamanı vardı ama ilk kez kafasında her şey yerli yerine oturdu. Artık kontrolü dışında ailesinin ondan koparılacağını düşünerek korkmayacaktı.

McKenna’nın bacağına kaldırarak kalçasının üstüne koydu, konuyu değiştirmek istemişti. McKenna’yı ikinci kez cennete uçuracak ve o da arkasından takip edecekti.

McKenna onundu ve onun gitmesine izin vermeyecekti.

Günler haftaya dönüştü ve Desmond, McKenna’nın ona gelip bu karı koca ilişkisini tartışmasını bekledi ama McKenna bir daha bahsetmedi. Geceleri onun yatağında yatıyor ve Conner uyurken, bilgisayarını alıp Desmond’ın çalışma odasında çalışıyordu. Arada sırada ona sorular soruyordu.

Ona memnuniyetle yardım ediyor ve o soru sorunca elindeki işi bırakıyordu. Genellikle göz ucuyla onu izliyor ve bir soru sormasını bekliyordu.

İkinci haftanın ortasında, Des bu durumu tanımlayamıyordu. Bunu sadece *mutluluk* diye adlandırabilirdi. Bu asla amacı olmamıştı. Yaptıklarının böyle bir sonucu olabileceğini hiç düşünmemişti.

Sözünü tutmuş, McKenna'ya sütünü sağması için pompa almıştı ve Conner'ı sağılan sütün bulunduğu biberonla besliyorlardı. Conner'ın doktoru, zamanla anne sütünün yerini mamayla doldurabileceklerini söylemişti.

Conner'ı dikkatle izliyorlardı, notlar alıyorlardı ve farklı mamalar deniyorlardı. McKenna bu süreçten nefret ediyordu. Conner'ın teni alerjiden kabardığında veya yediğini kustuğunda, Desmond'ın kollarında ağlıyordu.

"Gezegenin en bencil insanıyım," diye ağladı. Onun bu gergin hali Desmond'a dokunuyordu. Onun saçlarını okşuyor ve yatıştırmaya çalışıyordu ama hiçbir şey McKenna'yı teselliye yetmiyordu.

"Yo. Bu Conner için önemli," diyordu ve doktorun söylediğini tekrarlıyordu. "Senin emzirmeyi kesmen için yapılmıyor. Neye alerjik olduğunu bulmalıyız. Hayatı boyunca süte veya soya sütüne hassas olabilir."

McKenna'nın gözyaşları yastığa süzülüyordu. "Ama o bu kadar küçükken, onu bunlarla uğraştıran benim. Onu bir yıl boyunca emzirebilirdim. Hatta iki, insanlar böyle yapabiliyor."

"Tabii ki, ama nasıl bir bedel ödeyerek?"

Onu bu role zorlayarak ve herkes için bunun en iyisi olduğunu söyleyerek ne yapmıştı? Bebeği emzirme işi bittiğinde, gidecekti. Ama Desmond'ın onun hala o noktaya gelmediğini düşünüyordu. O noktaya gelindiğinde, McKenna'nın onu ve Conner'ı seçeceğini düşünüyordu. O duruma gelmeyi çok istiyordu. Bunun için her şeye değerdi.

"Sevgilim, dinle beni," diyerek McKenna'nın çenesini tutup kaldırdı. "Bunu atlatacağız. Beraberce. Söz veriyorum."

McKenna başını salladı ve içini çekti. Gözyaşlarını sildi. "kafamı dağıt. Bunu düşünmememi sağla. Şimdi..." McKenna onun geceleri yatarken giydiği gevşek eşofmanı çıkardı ve ikisi de bir şey düşünemeyecekleri o yere doğru gittiler. Desmond'ın kontrolü memnuniyetle McKenna'ya bıraktığı konuydu.

Sabah tekrar bebeğin işlerine daldılar. Sonunda pirinç bazlı bir mamanın, daha az sorun çıkardığına ikna oldular. Üçüncü kez onu besleyip, bir reaksiyon olmayınca, McKenna Desmond'a baktı. Conner'ı omzuna alıp gazını çıkardığında gözleri parladı. "sanırım oldu."

Des başını salladı. Bir şey söyleyip içinde bulundukları durumu germek istemiyordu. Ne diyebilirdi ki?

"İşimin bittiğine inanması çok zor," dedi McKenna.

Conner keyifle sesler çıkarırken, Desmond onu her zaman yaptığı gibi McKenna'dan aldı. Ama bu kez içindeki hüznü kapatmak istemişti çünkü bu duruma çok alışmıştı.

McKenna'yı emzirirken izlemek kutsal bir güzellikti. Bunu kaybetmenin yasını tutacağını asla düşünmemişti. Bilseydi uzun uzun seyredip tadını çıkarırdı.

Ama artık çok geçti. Amaçlarına ulaşmışlardı. Şimdi McKenna berrak bir zihinle, mecburiyeti olmadan kalıp kalmayacağına karar verebilirdi. Hafifçe öksürdü. "Müthişsin. Hep öylesin. İnanılmaz. Oğlumuz için çok özveride bulundun ve..."

"Oğlun," diye düzeltti McKenna. "Şimdi artık mamaya alıştı, tekrar olduğu gibi senin oğlun olabilir. Konuyu bu kadar çabuk açmak istemedim ama madem açıldı... Boşanmayı konuşabiliriz."

Des'in kulakları uğuldu. "Neden bahsediyorsun?"

McKenna hala bakıyordu. "Anlaşmamızı... Bebek alıştı. Okulun yeni dönemi birkaç hafta içinde başlayacak. Kayıt için en doğru zaman ama parayı almadan bunu yapamam."

Bebek mızırdandı. Des, konuşmaya başlamadan önce Conner'ı yatıştırılmaydı. Yan kanapeye yatırdı. Conner, oyuncu zürafa dikkatini çekince sustu. Des'de kendini toplayınca McKenna'ya döndü. McKenna hala sallanan koltuktaydı, yatak odasından buraya Des'in odasına getirmişti. Desmond, okul ücretinin konusuna nasıl yaklaşacağını provasını yapmıştı çünkü önü sonu McKenna'nın konuyu açacağını biliyordu.

McKenna'nın söylediği şeyin verdiği şok hafifledi. Son birkaç ayın McKenna için hiç anlamı yok muydu? Ona aşık olmaya ve aralarında olabilecek ilişki fikrine alışmaya başlamıştı. Bu hisleri tek başına hissediyor olamazdı. Bu konuda bu kadar yanılamazdı.

"Bir anlaşma yaptık, Desmond." McKenna'nın sesi tenini yaktı.

"Farkındayım," dedi kontrol etmeye çalıştığı bir sesle ama bütün vücudu buz kesmişti. "Tekrar düşünürsün sanmıştım."

"Neyi?" McKenna ağzı açık hayretle baktı. "Doktor olup olmamayı mı düşünürüm sandın?"

"Yo, tabii ki değil. Yani boşanma işini tekrar düşünürsün..."

"Konuştuklarını anlayamıyorum. Doğurduğum zaman boşanma kağıtlarını imzalayacağına dair anlaşma imzaladık. Sonra bu mama alerjisi çıktı ama sözünü tutacağına emindim." Kollarını kavuşturması, göğüslerini yukarı doğru itmişti ve Desmond o noktaya baktığında McKenna'nın ellerinin titrediğini fark etti. "Conner'ın artık bana ihtiyacı yok. Artık gidebilirim, gitmeliyim."

"Sana ihtiyacım var!" deyiverdi Desmond, söylediği şeyin McKenna'nın eline koz vereceğini bile düşünememişti. "Burada kalıcı bir ilişki inşa etmiyorduksak, ne yapıyorduk?"

McKenna gözlerini açtı. "Hayır," diye fısıldadı. "Yapamamız. Anlaşma bu değildi."

"Boşver anlaşmayı. Kalmanı istiyorum." *Benim hissettiklerimi senin de hissetmeni istiyorum.*

"Hep mi? Bu imkansız!" McKenna ayağa fırladı. Conner ağlamaya başladı. "Bebek gerildi. O böyle olduğunda tahammül edemiyorum."

Tahammül edemiyor muydu? Conner'ın durumu ve McKenna'nın davranışı Desmond'ın üzerinde çifte etki yapmış ve sarsılmıştı. Çelişki içinde olmak ona göre bir durum değildi özellikle hesap etmediği bir konu varsa... Doğru biçimde hal-

ledemezdi.

McKenna kanapeye yöneldi ve bebeği, hiç bırakmak istemiyor gibi kucağına aldı. Buraya ait olduğuna ve Conner'ı kucağında tutup ona bakması gerektiğini göremiyor muydu? Des'in ilk kez birine bu kadar kontrolü bıraktığını da mı görmüyordu? Kendini ona bırakmıştı.

"Conner'ı bayan Elliot'a götüreceğim," dedi McKenna kararlı bir sesle. "Ve bu konuşmayı yapıp bir sonuca ulaştıracamız."

Onu, kafasını toplayacak kadar uzun süre yalnız bırakmamıştı. Kullandığı sözleri bir türlü kafasında çözemiyordu. McKenna'yı kaybediyordu ve onu tutmak için daha fazla bir şey yapamazdı.

"Gidemezsin," dedi Des. McKenna Conner'ı bırakıp dönmüştü.

"Ya da? Beni yatağa mı bağlayacaksın?"

McKenna'nın omuzları çöktü. Sonra kendini toplayıp başını kaldırdı. Gözlerindeki ifade, Desmond'ın gördüğü en büyük acıyı yansıtıyordu. İçi yandı. McKenna'nın üzüntüsü yüreğini dağlamıştı.

"Beni burada tutamazsın. Conner'ı bırakmanın beni nasıl öldürdüğünü görmüyor musun? Bazen hayalimden vazgeçersem herkesin çok mutlu olacağını düşünüyorum, tabii ben hariç. Hem anne, hem de doktor olamam. Benim planımda böyle bir şey yok. Bir seçim yapmalıyım ve sen de bana o seçeneği vermelisin."

"Sana seçenekler verdim," diye gürledi Des. McKenna'nın doğruyu söylediğinin farkındaydı. McKenna derin hisler beslemeye başlamıştı, aynı kendisinin hissettiği gibi... Kalacak kadar değildi ve bu durum Des'i öldürüyordu. "Bir sürü... Önkadar değildi ve bu durum Des'i öldürüyordu. Yani kontrolün senin elinde olacağı gibi bir durumda değiliz. Yani kontrolün senin elinde olduğunu düşündüğün zamandaki gibi..."

"Evet öyle!" McKenna başını sallıyordu. "Conner'la ilgili bana seçenek tanıdın evet ve ben de saygı duydum. Ama ağla-

dığım zaman beni teselli eden ve Conner'ı mamaya alıştırmamızı söyleyen sendin. Onu emzirmeye devam edersem, bunun yüksek bir bedeli olabilir ve bu bedel benim tıp derecem anlamına gelebilir, diyen sendin. Anlaşmıştık."

"Bedel Conner içindi," diye tekrar gürledi Des. Sanki McKenna göğsünü açıp, yüreğini yarıyordu. Onunki mi, kendi acısı mı daha çok içini yakıyor, çözemiyordu. "Onu mamaya alıştırmamızın senin bizi bırakman anlamına geleceğini hiç düşünmemiştim. Sandım ki..." *Burada mutlusun.*

Onun da kendisi gibi aşık olduğunu sanmıştı. Lanet olsun, ortada öyle bir şey yoktu. Kendini duygusal olarak açmıştı. Aslında onu hastane odasında gördüğü andan beri, domino taşları yuvarlanmaya başlamıştı.

"Conner'ı senin için doğurdum. Sana bir aile vermek istedim ama verebileceğimin hepsi bu." Des'e bakıyordu. Yüzü hüznü doluydu. Des onu kollarına alıp, yatıştırmak istiyordu. "Bu kadar nazik ve muhteşem olabileceğini düşünmedim. Seni bırakmak benim için de çok zor ama yapmam gereken bu, Des."

Daha önce ona hiç kısa ismiyle hitap etmemişti. Sevgi dolu bir hitaptı. Son anda McKenna, ona karşı hisleri olduğunu belirtiyordu ama bu hislerin durumu değiştirmedeğini söylüyordu.

"Ne istiyorsun?" Fısıldadı Des ve söylemek istediği sözcükleri yuttu. *Seni seviyorum* diyecekti. Ama kendini duygusal olarak daha da açmasına gerek yoktu.

"Seçim," dedi McKenna kısaca. "Boşanma kağıdı."

Yo. Ruhu isyan etti ama konuşmadı.

"Sen de değil mi?" Sordu McKenna. "Bir yıl boyunca beni destekledin. Kendime ait bir şeyim yok. Eğer beni boşamazsan, kontrolünü aynı şekilde sürdüreceksin demektir. Bu seçimi yapmak benim için de çok zor ve boşanma kağıdı olmaması durumunda daha fazla soruna yol açmak istemiyorum."

Des başını salladı. Hayattan dersinin tekrar önüne çıkması ne ilginçti. O anlamayı McKenna'nın hiçbir yetkisi olmaması

için yapmıştı. Böylece bir insan tarafından canı yanmayacaktı. Oysa McKenna anlaşılmaya sonuna kadar uymak istiyordu ve bu durum onu düşünemeyeceği kadar yaralıyordu.

“Aynı zamanda doktor da olabilirsin.”

Bu kaçınılmazdı. Sondu. Tahrik edici unsurlar, orgazmlar ve seçimler... Yüreği... Hiç biri yetmemişti. Kendini kandırabilseydi, belki durumu kurtarabilirdi. Ama gerçek bir taneydi ve McKenna'ya istediğini vermeliydi.

McKenna başını salladı. “Kendime karşı sorumluluğum var. Hep nasıl veda edeceğimi düşündüm. Buna izin vermeli-sin.”

McKenna, yine onu aynaya bakmaya zorluyordu. Aile, inşa etmeye çalıştığı bağ, bir tasarım değildi, bir mucizeydi. Onun gitmesine izin vermezse, doktor Frankenstein yerine yarattığı canavar olurdu.

~ ONUNCU BÖLÜM ~

ÜNİVERSİTE'NİN yürüyüş yollarından biri, Desmond'ın McKenna için aldığı evin tam arkasındaydı. McKenna, yurttaki kalacağını düşünmüştü ama Des, sessiz bir ortama ihtiyacı olacağı konusunda ısrar etmişti. Emlakçiden anahtarı almış ve seçkin bir mağazadan gelen bir kamyon eşyayı sessizce kabul etmişti.

İsteddiği buydu. Gerçi içinde küçük bir ev sahibi olmak yoktu ama Fransız tarzı evi ve eşyaları sevmişti. Özellikle de çalışacağı masadan çok hoşlanmıştı.

Birilerini ağırlamak gibi bir planı yoktu. Tıp eğitimi, tam düşündüğü gibi zor ve zaman alıcıydı. Desmond, bütün okul ücretini peşinen ödemişti. Boşanma işlemi uzun süreceğinden, Desmond masrafları önceden ödemeye başlamıştı.

Kampüsün yakınında bir ev, bunlardan biriydi. Kampüs faaliyetlerine katılmak gibi bir niyeti yoktu. Derslerine odaklanmak istiyordu ve öyle de yaptı.

Üç dört gün sonra, Desmond'a ona aldığı Honda arabasıyla markete gitti. Pek araba kullanmıyordu ama ne zaman direksiyonun başına geçse aklına Astoria'ya, Kolombiya nehrinin kıyısındaki malikaneye gitmek geliyordu. Oraya gitse, ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Planladığı, hayal ettiği ve uğruna mücadele ettiği hayatı artık buradaydı.

Geride, Desmond'ın evinde bıraktığı hayat onun değildi, gerçek de değildi. Desmond nasıl olup da bir seçeneği varmış gibi davranmıştı. Sanki orada, o lüksün içinde kalabilirmiş ve bütün hayallerine son verip, her şeyi Desmond'ın idaresine bırakabilirmiş gibi... O müthiş seks ortamı bulandırmadığı zaman, Desmond'ın ona olan hislerini de anlamaya başlamıştı.

Sorun hiç kaybolmamıştı ve giderek kötüleşmişti. Çünkü Desmond yüreğine girmiş ve sahiplenmişti. Şimdi bu büyük ve korkutucu gerçekle nasıl baş edeceğini bilmiyordu.

Ya orada kalıp ona olan hisleri daha da derine işlemesine ve canını yakmasına izin verseydi? Desmond ondan sıkıldığında, boşanma kağıtlarını imzalasaydı. Gerçi boşanma kağıtları imzalıydı. Hamile kaldığı zaman imzalanmıştı. Desmond'ın tek yapması gereken mahkemeye başvurmaktı. Her zaman güç ve kontrol Desmond'ın elindeydi.

Bunu kendi istemişti ve Desmond izin verince de bırakmıştı. Aklını başında tutabilmesinin tek yolu buydu. Çünkü Conner ve Desmond'la kalmayı çok istiyordu ve onlardan ayrılmak onu öldürüyordu.

McKenna Pazartesi sabahı saat 9'da ağrı kontrolü dersi vardı. İlk kez yağmur yağmıyordu. Şemsiyeyi çantasına koydu çünkü Portland'da her an yağmur yağabilirdi.

Binaya girdiğinde, sınıfındaki erkeklerden biri kapıdaydı. Onun yanında geçmek isteyince, adam onu durdurup gülümse-di.

"McKenna değil mi?"

Ah-hah. Ne oluyordu? Desmond'la beraberken onun aklından geçenleri anlıyordu çünkü kendi aklından da aynı şeyler

geçiyordu. O durumu özlemişti. Desmond'ın direkt hallerini ve becerikli ellerini... Onunla yaşadıkları aklına gelince, yüreği iyice sızlıyordu.

Ve karşısındaki adam ona sırtıyordu.

"Evet, McKenna benim," dedi ve adamın ismini hatırlamaya çalıştı. Sınıfındakilerin hiç birinin ismini aklında tutmamıştı.

"Mark," dedi adam ve gülümsedi. Kendisi de gülümsemek isterdi ama onu cesaretlendirmek istemiyordu.

"Bak, dinle..." diye devam etti adam. "Geçen haftanın notlarını beraberce gözden geçirebilir miyiz, diyecektim. Dersi kaçırdım çünkü kızımın randevusu vardı."

"Oh. Emin değilim. "Sonra anladı. "Kızın mı var?"

"Evet, harika bir kız. Karım hem çalışıp, hem onunla ilgileniyor. Ben de okula geliyorum. Senin çocuğun var mı?"

Otomatik olarak başını salladı. Conner onun değildi. Desmond'ın bütün, onu yanında istediğine dair konuşmalarına rağmen, o konuda pek katılımcı değildi. Ondan karısı ve çocuğunun annesi olmasını istememişti. Sadece yatağında bir kadın olmasını talep etmişti.

"Ee... Notlar ne olacak?" Sordu Mark. Belli ki flört peşinde değildi. "Baskı kuruyorum ama kızımın randevusunu kaçıraramam. Bu da bir denge ve her şeye değişiyor, biliyor musun?"

Hayır, bilmiyordu. Evlilik bir yana, hem tıp eğitimi, hem ebeveyn olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. "Tabii," dedi.

Birbirlerine telefon numaralarını verdiler sonra McKenna derse girip aklını profesörün anlattıklarına vermeye çalıştı. Desmond'ın yardımıyla, Conner ve uzaktan eğitim alma kısmını bitirmişti. Evli olduğu adamın, her fırsatta ona nasıl yardım ettiğini, anneliğini sürdürebilmesi için neler yaptığını ve orgazmları düşünmeye başlayınca, kendini durduramadı.

Bir şekilde gününü tamamladı ve Mark'la kütüphanede buluştu. Sonra evine döndü. Yağmur başlamıştı. Şemsiyesini kullanmadı, yağmurun onu ıslattığının farkında bile değildi.

Gece onu ziyaret eden hayaletleri, gündüz de yakasını bırakmıyordu. Eve girdiğinde Conner'in sesini duyduğuna yemin edebilirdi. İmkansızdı. Kapıyı kapadı ve üstündeki yağmur suları halıya damlamaya başladı.

Bebeğini kucağına almak ve bebeğinin babasıyla olmak için yüreği yanıyordu. Ama tıp fakültesine gitmeyip, nasıl Desmond'ın elinin altında kalabilirdi? Büyükbabası gibi hastalanan insanların tedaviye ihtiyacı vardı. Birilerinin onları hastaneye gitmeye ikna etmesi gerekiyordu.

Nasıl seçim yapabilirdi?

Güzel masasına oturup çalışacağına, üstünü çıkarıp yatağa girdi. Örtüleri üstüne çekip ısınmaya çalıştı. Isınamıyordu, soğuk içine işlemiş gibiydi.

Seçimler... İsteddiği ve yaptığı seçimler... Aklını kurcalıyordu. Bir şekilde hepsini bir arada istemek, tam bir bencillik değil miydi? Aşık olduğu adam, hayalini kurmadığı ama yanında kalmak istediği bebek ve hayatı boyunca hayalini kurduğu tıp diploması...

Uyudu ve gece yarısı uyandı. Çok sıcak hissediyordu. Örtüleri attı ve vücudunun serinlemesini bekledi. Artık uyuyamazdı ve teslim etmesi gereken ödevleri vardı. Henüz bakmamıştı. Ama ödev yapmak, en son istediği şeydi.

Bilgisayarını açtı. Mavi ışık yandığında Desmond'ın da bilgisayarının başında olduğunu anlayarak şaşırdı. Mesaja baka kaldı. Desmond, programı silmemiş miydi? Yoksa mesajlaşacak birini mi bulmuştu? Gece yarısıydı. O da uyuyamadığı için ayakta mıydı? Belki o da yatağında bir kalp atışı duymak istiyordu. Yo, yalnızca böyle hisseden yalnızca kendisiydi.

Muhtemelen Conner uyanmış ve biberonunu istiyordu. Tanrım. Ya annesini istediği için ağlıyorsa, ya orada olmadığı için korkmuşsa? Kontrol etmeliydi.

Mesaj düğmesine bastı ve *selam* yazdı. Eğer Desmond çalışma odasındaysa, Conner'la ilgilenmiyor demektir. Artık mesajı yazmıştı ve Desmond, onun kafasının karıştığını hemen

anlayacaktı.

Mesaj ışığı yanıyordu, tam kapatıyordu ki yanıt geldi. *Selam.*

Neler oluyordu? Evlendiği adamın bedenini uzaylılar mı istila etmişti? Şimdi ne yazacaktı? *Bana aldırma. Burada oturmuş her şey için ve selam yazdığım için pişmanım, mı yazsaydı.*

McKenna: *Rahatsız ettiğim için özür dilerim.*

Bu satırları genelde Desmond yazardı. İlk kez rahatsız edenin kendisi olduğunu düşündü. Oysa, Desmond onu ziyarete geldiğinde hiç rahatsız olmazdı. İçten içe memnun bile olurdu.

Desmond: *Her şey yolunda mı?*

McKenna: *Fena sayılmaz. Neden sordun.*

Desmond: *Gece yarısı.*

McKenna: *Farkındayım. Seni merak ettim. Mesajı geri almaya çalıştı. Conner'ı diyecekti ama Desmond yazmaya başlamıştı.*

Desmond: *Bunu yapma. Alışmak yeterince zor zaten.*

McKenna şaşırdı. Neyi yapmasaydı? İlgilenmeyi mi? Onunla mesajlaşmasa mıydı? Liste uzundu ama esas soru, Desmond'ın neden böyle bir şey istediğiydi.

McKenna: *Alışmanın ne ilgisi var? Yeni bir yerde olan benim.*

Desmond: *Senin seçimindi. Benim de alışmam gerekenler var. Kendi başıma bir baba olmamıştım. Seni özledim.*

Tanrım. O da onu özlemişti. Hatta bazen dayanamıyordu. Tepki veremedi Desmond yazmaya devam etti.

Desmond: *Bunu seninle yapamam.*

Birden bağlantı kesildi. Şaşırdı. Ekрана baktı. Onu kızdıracak ne söylemişti. Sorun olanın kendisi olduğunu anladı. *Bunu seninle yapamam.* Sessiz bir suçlama var gibiydi.

Desmond onu özlemişti. Orada, mesajda yazıyordu. Mesaja bakarken, Desmond'ın ilişkileri ile ilgili bir takım duyguları olabileceğini düşündü. Ve eğer böyleyse, bu konuşma henüz bitmemişti. Onu özlediğini yazmıştı ve o da uyuyamıyordu.

Desmond dışında her şey anlamını yitirdi.

Büyük bir hata yapmıştı.

Tıp eğitimi bekleyebilirdi. Ailesi bekleyemezdi. Tele fonu aldı ve mesaj yazmaya başladı. *Neyi yapamazsın?*

Bakalım şimdi ne yapacaksın, Desmond H. Pierce. Mesajı gönderdi. Şimdi yanıt vermek zorundaydı. Ama yanıt alamadı. McKenna tekrar yazdı. *Konuş benimle.*

Yarım saat geçti ama Desmond yanıtlamadı. Ona bu kadar önem verdiği için kendine kızdı. Asla yapmamaya söz verdiği şeyi yaptı ve arabasına gitti. Desmond'ın evine gidecekti. Gü-lünç ve aptalca bir hareketti. Ama içindeki panik dinmiyordu. Akli sürekli Desmond'ın söylediği ve kendisinin sormadığı seçimlerdeydi. Ne demeye çalışmıştı?

Kapıdan sorunsuz bir şekilde girdi. Otomat plakayı okumuştur. Desmond, onun plakasını da güvenlik programına eklemişti. Niye?

Ön kapıda bir mesaj daha attı. *Dışarıdayım. Gel ve bana gitmemi söyle.* Ne olursa olsun, onu konuşmaya zorlayacaktı.

Ön kapı hemen açıldı. İçeriden yansıyan ışıklar, kapının önündeki adamı gölgede bırakıyordu.

"Geç oldu," diye homurdandı Desmond. "Burada ne arıyorsunuz?"

Sesi içine işledi, dizleri gevşedi. Burada ne arıyordu? Kalmanın bir yolu olmadığı için bu evi terk etmişti. Delirmemek için yapmıştı. Belli ki delirmemek derdi değildi ki, tekrar buradaydı ve bu adama; konuşmak ve görev yerine mutluluğu seçmesini söylemesi için yalvarıyordu.

"Senin en sevdiğim özelliğin ne biliyor musun?" Diye sordu. Çünkü Desmond'ın sorusuna ne yanıt vereceğini bilemiyordu.

Des içini çekti. "Pek açık davranmadım her halde. Seninle konuşmak istemiyorum. Giderek, kendi seçimini yaptın. Ama ben de seni tekrar hayatıma almamayı seçebilirim."

Evet, gitmişti. Tıp eğitimi için, uzun zamandır hayalini kurduğu bir şeydi ama aynı zamanda çok değerli bir şeyi geride bırakmıştı.

“Bu en sevdiğim özelliğin,” dedi ve parmağıyla onun göğsünü dürttü çünkü ona dokunmadan duramamıştı. “Aklındaki direkt olarak söylüyorsun. Ama bu kez söylemedin ve ben bu yüzden arabama binip geldim. Konuşmamız henüz bitmedi.”

“Evet, bitti McKenna. Söylenecek bir şey kalmadı.”

Desmond'ın sesindeki acı, McKenna'nın nefesini kesti. Desmond'ı üzmüştü. Bu yüzden McKenna'yı dışlıyordu. Onun dikkatini çekmeye çalışırken, onun sürekli itme nedeni, canının yanmasıydı. Onun bu kadar önem verdiğini bilmiyordu.

Acaba başka neler bilmiyordu?

“İtiraz ediyorum,” dedi yumuşak bir sesle ve yavaşça Desmond'ın gömleğinin yakasından tuttu. Onun kaçmaması için mi, yoksa onun ayakları dibine yığılmamak için mi bunu yaptığını bilemiyordu. Desmond yatmak üzere giyinmemişti. “Bence konuşacak çok şey var. Mesela neden gitmeme izin verdiğin gibi...”

“Neden gitmene izin mi verdim?” Desmond güldü. “Bana seçme şansı tanındığını hatırlamıyorum. Bütün seçenekleri sen söyledin ve sonra kararını verdin. Ne söylememi veya yapmamı bekliyordun? Yolundan çekilmekten başka...”

Sormuyordu. Belirtiyordu. Tam McKenna'nın istediği gibi yapmıştı. Konuşmaktansa, kendi isteklerini dikte ettirmiş ve Desmond'ı geri çekilmeye zorlamıştı. Desmond ne yapabilirdi ki?

McKenna gidişiyle sebep olduğu hüznü düşündü. Belki de Desmond'ın içinde tuttuğu duyguları, saklayamayacak kadar güçlüydü. “Bencil olduğumu ve her şeyi berbat ettiğimi söylemeni bekliyorum. Ailemi terk ettiğimi çünkü aptalca bir gururum olduğunu ve her şeyi kendi istediğim gibi yaptığımı... Sonuç olarak da, hayatta başıma gelen en iyi iki şeyi kaybettirgimi...”

"Bu doğru değil." Desmond'ın gözleri ışıldadı. "Tıp eğitimi önemliydi. Çok zekisin, akıllısın ve azimlisin. Müthiş bir doktor olacaksın."

McKenna'nın içi ısındı. "Bu güne kadar duyduğum en güzel şey bu."

Desmond silkindi. "Bu yüzden yolundan çekildim. Bunu sana borçluydum, senin de defalarca belirttiğin gibi... Gitmene izin verdim çünkü seni kalmaya zorlamaya hakkım yoktu."

McKenna'nın yüreği aydınlandı. Aşk, sevgi, hüznün, hayranlık ve pişmanlık bir aradaydı. Anlayışı, sağduyusu ve ona uyum sağlama niyetiyle bunu Desmond sağlamıştı. Kendisi bunun değerini bilememişti. Şimdi biliyordu.

"Beni kalmaya zorlamak yerine beni özgür bıraktın. Bu sayede; araya giren zaman ve uzaklık, gerçekten ne yapmak istediğimi anlamamı sağladı. Burada ve seninle olmak istiyorum. Ve Conner'la... Bir hata yaptım." Onun anlamasını çok istiyordu. Gömleğini daha sıkı tuttu. "Lütfen evliliğimizi kurtarmak için çok geç olmadığını söyle."

Desmond başını salladı. "Çok geç, McKenna. Seni tekrar gitmene göz yumamam."

"Ama istediğim bu değil," diye fısıldadı. "Hiçbir yere gitmiyorum. Bu kez kalmayı seçiyorum."

Bu basit cümle Desmond'ın yüreğine dokundu ve içinde yeni yaralar açtı. "Böyle şeyler söylememelisin."

Şimdi değil. Ailesinin parçalandığı fikrini kabullendikten sonra değil. Bütün duygularını analiz etmiş ve yanlış gidenleri saptamış ve bu deliliğe uygun olmadığı fikrine varmıştı.

Bazı insanların doğuştan sanatçı veya müzisyen olduğu gibi Desmond'ın becerisi ise hayatını değiştirecek kadınlar bulmaysındaydı. Kadın gücünü gösterdiği zaman, derine işliyor ve yüreğinde doldurulmayacak bir boşluk bırakıyordu. Yalnızlık ve uzak yaşamak, bu sorunu çözmesinde yardımcı olmuyordu.

"Neden?" Sordu McKenna. "Davetinin son kullanma tarihi mi vardı? Zamanın sınırlı olduğunu bilmiyordum."

“Lütfen bunu yapma.” Onun yanındayken nefes almak bile zor geliyordu. “Okula kaydoldun ve her şey bitti.”

“Öyleyse neden hala boşanma kağıtlarını doldurmadın?”

Bu cümle Desmond'ın kırılma noktası oldu. McKenna gerçeği istiyordu. “Çünkü hala benim karımsın, ne olursa olsun.”

McKenna, bir an ne yapacağına karar veremedi ve sonra nezakette karar kıldı. “Evet, öyleyim. Ve ikimizde kontrolümüzü elden bıraktığımızda neler olacağını görebilmek için bir şans istiyorum.”

“Onu bir kez yaptım, McKenna. Bir daha asla...” Serti. Yine de acı gerçeğin ta kendisiydi. En azından, hayatın sırf kendi istediği gibi yürümediğini öğrenmişti ve bir daha öyle bir zaafa düşmeyecekti. Hiçbir şey değişmemiştir.

“Seni incittim.” McKenna onu kolunu tutarak omuzlarına doğru sıvazladı. Teması Desmond'ı sarstı. “Özür dilerim. Git-meme izin vermenin senin için ne kadar zor olduğunu anlayamadım. Yanlış bir karar verdim çünkü kendim doktor olmak dışında bir şekilde düşünemedim. Başarısızlık bana göre bir şey değil ve aramızdaki dinamiği de iyi idare edemedim.”

“Ne dinamiği?” Elinde olmayarak sordu fakat sormamış olmayı diledi. Ona hislerini sorması gibi bir şeydi. Acınası bir durumdaydı. Halâ dersini almamış mıydı? Kadınlar güvenilirmezdi.

“Kalmak isteyip de, nasıl olacağını bilememek...” Sıcacık elleri Desmond'ın omuzlarında gezindi, kendini o kollara teslim etmek için Desmond'ın içi gidiyordu ve bunun için kendine lanet ediyordu. Ona direnmenin yolunu aramaktan çoktan vazgeçmişti. Ona direnmek imkansızdı.

“Senin dünyana girip de çıkamamak,” diye fısıldadı. “Bana kapını açtın ve sonunda vücudunu, beynini, kalbini ve ben... Hepsini sevdim. Özellikle aklını...”

“O kategoride fazla insan olmadığını hatırlatırım,” diye karşı çıktı Desmond. Sesi yüreğindeki ele veriyordu. “Eğer kalmak istediysen, neden kalmadın?”

“Bencil ve inatçıyım. Hatırlamıyor musun?” Sordu McKenna. Desmond gülümsemedi ama McKenna’nın onu gülümsetmeyi amaçladığının farkındaydı.

“Tanıdığım en bencil olmayan insansın. Seni tanıdığımdan beri yaptığın her şey başkaları için... Çok iyi bir doktor olacaksın,” diye tekrarladı çünkü gerçek buydu. Onun önüne çıktığı için, McKenna’nın ondan nefret etmesini istemiyordu. “Ayrıca harika bir annesin ve hayatıma girmesine izin verebileceğim tek eşsin.”

McKenna gözlerini kapayarak duyduklarını sindirdi. Gözlerini açtığı anda, umutla bakıyordu. “Beni hep olduğumdan çok fazla gördün. Senin bana inandığın kadar ben kendime inanmıyorum. Doktor olmaktan başka bir şey olabileceğime inanmadım. Conner varken ve sen yakınımdayken odaklanmam çok zordu.”

Bu; kesinlikle aralarındaki ortak noktaydı. McKenna, onun çalışma odasına ilk girdiği günden beri, o yanındayken odaklanması zor olmuştu. McKenna onun zihnine girmiş ve o günden beri de çıkmamıştı.

Şimdi bile... Yatacakları yerde hala konuşuyorlardı. Onu aklından, kokusunu kafasından ve hayalini yatağından atmaya becerememişti.

“Öyleyse sormalıyım. Gidince işler daha mı kolay oldu?” Eğer öyleyse, kendisi de odaklanabileceği o yere gitmek istiyordu.

“Hayır.” McKenna gülümsedi. Onun gülümsemesini görmek, Desmond’ın ciğerlerini, yüreğini ve bütün organlarını sardı. “Korkarım daha kötü oldu. Yani sen olmadan doktor olamayacağımı anladım. Conner olmadan anne de olamayacağım. O yüzden işte buradayım. Şimdi ne olacak?”

“Bu benim yapacağım bir seçim değil.”

“Öyleyse seçimi ben yapıyorum. Artık bana katlanmaya mecbursun,” diye belirtti. “Sadece benim için harcadığın kayıt parası için beni affetmelisin. Paranı geri alabilmen artık imkan-

sız.”

“Okulu mu bırakıyorsun?” İnanamıyordu. Dik dik baktı. “Bunu yapamazsın. Neden yapıyorsun ki? Bu yapabileceğin en kötü seçim.”

“Lütfen, Desmond. Kendini bana kapama. Bana bir şans daha vermen için yalvarıyorum.” Onu hızla sarstı. “Söylemeye çalıştığımı dinliyor musun? Bir daha gitmeyeceğim. Gidemem. Seni çok seviyorum.”

McKenna'dan yükselen enerji, Desmond'ın tenine işledi ve ruhunu kavradı. McKenna, gittiği gün onun içine çöreklenen bütün gölgeleri silip süpürdü

“Yapmamalısın,” diye karşı çıktı ama yüreği öylesine sıkışmıştı ki, başı döndü. “Ben sevilmesi zor biri...”

“Sus. Böyle şeyler söylemeyi kes. Asıl seni sevmekten vazgeçmem zor.” Güldü ve gözleri doldu. “Aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Korkutucu... Bunu kontrol etmem imkansız. Bunu sana söyleyeceğime, terk ettim.”

“Doktor olmak için... Bir hayalin vardı ve ben bir parçası değildim. Bu beni mahvetse de, sana saygı duydum.”

“Biliyorum.” McKenna başını eğdi. “Sonunda anlamamı sağlayan da o oldu. Her şeye rağmen benim için fedakarlık yapmaya gönüllü olman...”

“Hala aynıyım,” diye kabul etti Des. “Bana Conner’ı vermek için yaptığın fedakarlık karşısında ancak bu kadarını yapabildim. Lütfen tıp eğitimini bırakma.”

“Önemli değil. Daha iyi bir şeye sahibim. Bir aile...”

Bu söz engelleri yıktı. Desmond onu kollarına aldı. Onu kollarında tuttuğuna inanamıyordu.

“Seni seviyorum,” diye mırıldandı. Sözler ağzından sel gibi dökülüyordu. “Çok fazla. Böyle sarsıcı bir karar vermene izin vermeyecek kadar çok... Okula devam etmemen için hiçbir neden yok. Kampüsün yanındaki eve taşınırım. Yarın. Conner ve ben, sen doktor oluncaya kadar sana göz kulak oluruz.”

“Bunu yapacak mısın?”

“Tabii ki yaparım. Zaten dadılık yapıyorum. Ev işlerini yapan bir koca da olurum. İstersen yolun kenarında bir tentenin altında bile yaşarım. Sen içinde olduğun sürece...” McKenna’nın çenesini kaldırıp onu öptü ve arkasından öpmeye devam etti. “Burası sadece bir şeyler ürettiğim bir ev... Eğer bir ailem olursa, hayatımın en önemli şeyini inşa etmiş olacağım. Bunun üzerine olanlar sadece pastanın kreması olur.”

McKenna gözyaşları içinde gülümsedi. “Öyleyse kolay bir seçim.”

“Bunların hiç biri zor olmaz. Sana söylemiştim, tek yapman gereken arkana yaslanman ve bana talimat vermen...”

Çünkü McKenna onun bir canavar olduğunu düşünmüyordu. Tuhaf biri veya kimsenin yanında kalmak istemediği acayip bir çocuk değildi. McKenna onu seçmişti ve bu bile, onun münzevi yaşadığı kalesinden ayrılmasına yeterdi.

“Hiç zor olmaz. Seni seviyorum ve sen bana Conner’ı verdin. Oğlumuz gibi bir mucizenin karşılığında sana ne vereceğim esas soru? Hala bilemiyorum. Ama boşanma kağıtlarını yırtmama izin verirsen bunu yanıtlamak için önümde uzun bir zaman var.”

McKenna başını salladı. “Onları yakmak istiyorum. Şöminede... Böylece sonsuza kadar yok olduklarını görebileceğim.”

“Anlaşıldı. Ama sabaha kadar beklemek zorundasın çünkü o saate kadar meşgul olmayı planlıyorum.” Desmond onu merdivenler yönlendirdi ve onsuz bomboş ve soğuk olan yatak odasına götürdü.

“Oh, aklında ne var?” Diye sordu McKenna istekli bir sesle... Onun da istekli olması, Desmond’ın çok hoşuna gitmişti. İyice heyecanlandı.

“Uyumak,” dedi gülerek. “Gittiğinden beri uyuyamadım ve kendime gelebilmem için bir sürü gece lazım.”

McKenna yüzünü asmış gibi yaptı. “Uyumak? Portland’a buraya sensiz hayatımın ne kadar anlamsız olduğunu söylemeye geldim ve sen yatağa, *uyumak* için girmek istiyorsun?”

“Belki biraz sonra... Önce senin için bazı şeyler yapmalıyım.” Karısının dudaklarını kavradı ve hayatının ikinci mucizesini yaşamaya başladı. Bundan sonraki mucizeyi sabırsızlıkla bekleyecekti.

~ SON SÖZ ~

MCKENNA, Conner'ı kucağına aldı ve yanağından öptü. Ama üç yaşındaki Conner'ın tahammülü yoktu. Annesinin kucağından sıyrıldı ve Mark Hudson'ın kızıyla oynamak için koştu. Mezuniyet törenindeki tek küçük çocuk oydu.

Desmond, karısına gülümsedi. McKenna, Mark'ın karısı Roberta ile kucaklaşıyordu. Onlarla yakınlaşmışlardı. Mark ve McKenna okula giderlerken, Desmond ve Roberta'da çocuklara bakmışlardı. Bu konuda birbirlerine sık sık destek olmuşlardı.

Ama artık okul bitmişti. İkisi de derece ile mezun olmuştu.

"Doktor Pierce," diye mırıldandı Des. McKenna'nın mutluluktan gözleri ışıldıyordu. "Sana böyle hitap edebilmek için çok uzun zaman bekledim."

McKenna gülümsedi ve Desmond'a sokuldu. Desmond'da aynı şeyi istiyordu.

"Çünkü yuvadaki tek Doktor Pierce olmaktan bıktın."

Yuva. Ev değil. Küçük bir evde yaşıyorlardı ama Desmond oraya bayılıyordu. Conner'ın ilk adımlarına o küçük oturma odasında şahit olmuştu. McKenna'yı okulunun ikinci senesi için kayıt yaptırdığında yemek odasındaki o masada öpmüştü.

"Belki," dedi Desmond.

Ama en önemlisi; McKenna diplomasını alır almaz önlem almayı bırakmaya karar vermişler, McKenna doğum kontrol haplarını bıraktığında neler olacağını görmek konusunda anlaşmışlardı. Üç yıldır Desmond sabırla bekliyordu ve McKenna'nın tıp eğitimine odaklanması için ona yardım ediyordu.

McKenna mezun olmuştu ve bu gece sıra Desmond'daydı.

"Benimle gel, Doktor Pierce," dedi. "Hudsonlar, Conner'ı bu gece evlerine götürüyorlar. Sen ise tamamen benimsin."

"Neden, Doktor Pierce, aklınızda ne var?" McKenna uzun saçlarını geriye attı ve arzuyla baktı. "İki kişilik bir mezuniyet partisi mi?"

"Evet."

McKenna güldü. Desmond'ın içi heyecanla doldu. "Ne düşündüğün yüzünden okunuyor," dedi McKenna.

Hala Desmond'ın en sevdiği özelliği, her şeyi açık konuşmasıydı. Bunu sıklıkla söylüyordu. Bu yüzden hiç sorun yaşamıyorlardı. "Öyleyse yaptığım plan sana sürpriz olmayacak demektir. Oğlunu öp ve gidelim."

McKenna, Roberta ile konuşurken sabırsızca bekledi. McKenna, Conner'ın fili Peter'ı da, onunla uyuması için Roberta'ya teslim etmişti. Ve sonunda Desmond'ın koluna sokuldu ve evlerine doğru yürümeye başladılar. Küçük evleri kampüsten sadece beş dakika uzaklıktaydı ve içinde gezinen minik robotik makineler yoktu.

Uzaktaki malikaneleri öylece duruyordu. Desmond satmaya kıyamamıştı çünkü orası, karısına ilk aşık olduğu ve onunla ilk seviştiği yerdı. Bir gün, Conner orada yaşamak isteyebilirdi.

Ama şu anda ihtiyaçları olan tek şey birbirleriydi.

Kapıyı açınca, McKenna döndü ve Desmond'ı kapıya kısırdı. Desmond'ın olmak istediği başka bir yer yoktu. Kolları arzu, tutku ve mutlulukla doluydu. McKenna'nın için bir sürü duygu doldu.

"Bu gece, o gece," dedi Desmond. "Eğer istediğin bu değilse, şimdiden söyle..." Bunu söylemek zorunda değildi ama yine de McKenna'nın ağzından duymak istiyordu.

"Hangi kısmı?" Mırıldandı McKenna. Desmond'ın boynunu öpüyordu. "Beni çırılçıplak soyup, kötü emellerine alet etmeyi mi?"

"Seni hamile bırakacağım kısmı," diye düzeltti Des. Sesi arzudan boğuktu ve anlaşılmaz çıkıyordu. "Sonunda..."

McKenna onu anlamakta hiç zorluk çekmemişti. "Üç yıldır bu anı bekliyorum, Des." Gülümsedi. Elleri Desmond'ın kemerini açmakla meşguldü. "Bebeğine hamile kalmak ve seninle beraber karnımın büyümesini izlemek. Conner için bir kız kardeş veya bir erkek kardeş istiyorum. Sevgiyle birbirine bağlan-sınlar.

Duydukları Desmond'ın kulağına çok hoş geldi. "Öyleyse gel ve seni seveyim."

Karısını kollarına aldı ve onu, aralarındaki tek şeyin tenleri olacağı yere, yataklarına götürdü. Desmond'ın anın tadını çıkarmaya çalışıyordu. Hamile bırakacağı doğru anı hesaplamak istiyordu. Ama bir sürü duyguyu aynı anda yaşıyordu, bu yüzden kendini zevk almaya bıraktı. Önemli olan karşılıklı aldıkları zevkti.

"Hamile kalabilmem için birden fazla kez denememiz gerekebilir, biliyorsun." Mırıldandı. Birbirlerinin kollarında mutluluk içindeydiler.

"Ben hazırım. İstediyin kadar denemeye yürekten gönüllüyüm."

Desmond gülümsedi. Karısının karnını okşadı. Bir bebek daha harika olacaktı. İnşa ettiği ailesine muhteşem bir ek daha

112 *Kat Cantrell*

gelecekti. McKenna onu kapanıp kaldığı yerden çıkarmış ve gerçek dünyanın içine katmıştı. Ve bebek yapmak için mükemmel fırsatları vardı. Şimdiden başlamaları çok iyi olurdu.

